

HARLEQUIN®

Бестселър

Елизабет
ЛОУЪЛ

МАГИЯТА
на
ТРОПИКА

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЪЛ МАГИЯТА НА ТРОПИКА

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Деймън Сътър потегля да изследва Големия бариерен риф край бреговете на Австралия, но след появата на Манди Блайт стремежът му към приключения го отвежда в неочаквана посока.

Умната и независима Манди е жена, която трудно може да бъде излъгана, и тя бързо се досеща колко разбити сърца е оставил Деймън в житейския си път. Готова е да се закълне, че той е последният мъж, в когото би се влюбила. Предвидила е всичко, освен магията на тропиците, където само да протегнеш ръка и си в рая...

ПЪРВА ГЛАВА

— Това, от което имаш нужда, е любовник.

Манди рязко вдигна глава от документите, разхвърляни по бюрото ѝ, ала един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че е твърде късно да възрази на Антеа. Дребничката, кипяща от енергия жена вече бе отминала, блясъкът в очите ѝ подсказваше, че е открила нов „проект“. Манди потисна усмивката си, опита да събере мислите си и да прогони мъжествения образ, изникнал в съзнанието ѝ при забележката на Антеа.

Разрошена, изсветляла от слънцето коса, силни ръце, нефритенозелени очи, които никога не се усмихват.

— Чудесна идея — весело подхвърли Манди. — Ще ограбя някоя банка и утре вечер ще си избира някой от самотните мъже на търга на „Деца на нашите деца“ — тя старателно записа в календара си за следващия лен: „Ограби банка. Купи си любовник. Неотложно!“ — Нещо друго? Намери ли вече заместничка на Сузи? Или ще трябва да ограбя още някоя банка и да удвоя заплатата на следващата администраторка?

— Имам две отлични кандидатури.

Манди не посмя да попита дали става дума за администраторките в „Деца на нашите деца“ или за любовниците на служителката Саманта Блайт. Молеше се да става дума за администрацията. Не искаше да става жертва на непредсказуемите пориви за благотворителност на шефката си, и то по въпроса за мъжете. Нямаше нужда от още един брачен валс с вечно усмихнат и сладкодумен лъжец какъвто се бе оказал съпругът ѝ.

— Представителни са и способни — продължаваше Антеа, изброявайки качествата, като при всяко свиваше пореден пръст на малките си, добре поддържани ръце. — Не са обвързани със семейства.

Кимването на Манди бе достатъчно насърчение за Антеа да продължи с описанието на кандидатурите. Нищо в гласа ѝ не

подказваше какъв пост трябва да заемат кандидатите — служителки в офиса или атлети в спалнята.

— Имат чисти поддържани ръце, което е много важно — добави по-възрастната жена. — Изглеждат силни и здрави, но е трудно да се вземе решение, без да се види работата им. Общо взето, не смятам, че ще имат нужда от обучение. Струва ми се, че ще се справят сами.

Манди въздъхна с облекчение.

Антеа продължи, без да обърне внимание на изражението на секретарката си.

— Доброто образование и чувството за хумор са приятни, но не абсолютно необходими качества. В края на краищата на този пост от теб не се очаква нищо друго, освен да следваш указания и да изпълняваш нареждания с максимално старание и без размотаване. Работата изисква най-вече чистота, голяма издръжливост и желание да изпълняваш, без да се цупиш.

— Издръжливост ли? — попита Манди, прогонвайки образите от съзнанието си и чудейки се докъде ще стигне безскрупулността на Антеа.

— Разбира се. За тази работа издръжливостта е изключително важна.

— Така ли?

— Мило момиче, имаш ли представа колко администраторки загубих само защото бяха с твърде деликатно телосложение? Прекалено много. Сега търся силни момичета. Когато ти кандидатства за работата, за малко да не те наема. Изглеждаше твърде крехка. Прекалено слаба. Твърде притеснителна — продължи Антеа с характерната си откровеност. — Ако не беше упоритата ти брадичка и тъжните златисти очи, щях да те отхвърля без пробен период — Манди понечи да отвърне, ала осъзнава, че е безполезно. Антеа бе във вихъра си. — Сгрехих — продължи тя. — Работиш за „Деца на нашите деца“ вече осемнайсет месеца, без да си вземеш нито ден отпуск по болест, дори след като удвоих работата ти и те превърнах в момиче за всичко — по-възрастната жена премигна и внезапно се втренчи в Манди. — Като си помисля, всъщност изобщо не си вземала свободен ден. Нищо чудно, че изглеждаш толкова изморена напоследък.

— Ти също не си вземала свободен ден — отбеляза Манди, като избегна отговора на въпроса защо през последната седмица видът ѝ е

така изтерзан. Ако септемврийските ѝ спомени започваха да личат, трябваше да слага повече грим. Никой в новия ѝ живот не знаеше какво се бе случило преди почти две години. Тя предпочиташе да бъде така. Не желаше да среща погледи, изпълнени със съжаление. — Ако изпитваш вината на робовладелец, мога ли да изтъкна, че вече четири години Сътър не си е взимал повече от пет свободни дни поред — и тези дни са били прекарани в пътуване до някое затънтено място на света.

Антеа като че ли се стресна за миг.

— Не. Не може да е толкова дълго.

— Четири години, два месеца, десет дни и... — тя погледна часовника — петнайсет часа и трийсет и две минути, ако трябва да бъде точна. Всичко това е по негови пресмятания, но аз не бих дръзнала да споря.

Антеа леко присви очи.

— Обаждал ли се е, докато ме нямаше?

— Два пъти. Веднъж от летището и още веднъж от апартамента си. Каза, цитирам: „Ако леля Ант ме е записала за някое друго явяване като експерт на Капитолия, ще опаковам целия Сенат и ще го изпратя право в ада.“

— Горкото момче — въздъхна Антеа. — Много мрази градовете и комитетите. Но пък е толкова внушителен.

Манди едва се сдържа да не промърмори: „Амин“.

Сътър наистина беше много внушителен, и като специалист по рекламации за земята, и като експерт по прогнозите, и просто като мъж. За година и половина работа в „Деца на нашите деца“ Манди бе виждала Сътър много рядко, винаги неочаквано и всеки път присъствието му я смущаваше.

Не ставаше дума само за ръста му. Манди познаваше доста мъже, по-високи от метър и осемдесет и пет и доста по-едри, ала никой от тях не умееше да приковава вниманието в претъпкана стая единствено с присъствието си. Сътър можеше и го правеше. Нефритенозелените очи издаваха изключителната му интелигентност и непоклатим прагматизъм, лицето му бе с бронзов загар и изсечени черти, свидетелстващи за това, че видяната от него човешка алчност, страдание, страх и глупост е повече, отколкото се полага да види един човек.

— Останах с впечатлението, че Сътър иска да отиде на някое чисто място — тихо рече Манди.

Антеа я изгледа изпитателно. Съзнаваше, за разлика от повечето хора, че зад веселата усмивка и остроумните шеги на Манди се крие интелигентна и уязвима млада жена.

— Като че ли и ти би искала да отидеш — подхвърли Антеа. — На някое чисто място.

Кехлибарените очи на Манди помръкнаха за миг. За нея такова място не съществуваше, защото където и да отидеше, спомените я преследваха. Ала това не бе проблем на Антеа. Затова Манди се усмихна и тръсна глава, прогонвайки мрачните мисли.

— Няма начин. Трябва да изкарам три доклада от магическата си машина — кимна тя към компютъра си и в същия миг с крайчеца на окото си зърна познат силует. — И купчина писма, по-голяма от егото на Стив...

— Ей, чух те! — прекъсна я Стив от прага.

— ... а трябва да добавя и нова снимка към галерията на завършените ти проекти — добави невъзмутимо Манди, сякаш нито бе видяла Стив, нито бе чула раздразнената му забележка.

— Завършен проект ли? — попита Антеа. — Да не би Сузи да е приета от някоя агенция?

— Сузи? — попита Стив веднага, забравил за нараненото си его. — Тя обади ли се?

Манди се усмихна състрадателно, щом се обърна към Стив. Младият адвокат бе олицетворение на клишето „висок, тъмнокос, привлекателен“, ала егото му бе твърде уязвимо. Бе се влюбил в бившата администраторка на Антеа, която бе станала най-новия ѝ „проект“. За нещастие на Стив младото момиче искаше да следва своите мечти, а не неговите. Макар и само на осемнайсет, Сузи имаше лице, тяло и достатъчно дисциплина, за да се превърне в световноизвестен модел. Липсваха ѝ обаче контакти и хилядите долари, необходими за комплект професионални снимки, които да бъдат разпратени по агенциите. Антеа бе осигурила контактите, парите и самолетния билет до Манхатън.

— Сузи току-що е подписала договор с международна модна агенция — рече Манди. — Във вторник я изпращат в Париж.

Стив стисна устни, сетне се усмихна тъжно.

— Тя точно това искаше. Радвам се за нея.

— Радвай се за себе си — срязва го Антеа. — Сузи бе твърде млада за брак. По-добре да открие на какво е способна в Ню Йорк, отколкото да направи нещастна себе си и някой почтен млад мъж, като се омъжи в Калифорния.

— Това ли са събраните международни прецеденти за използването на реките, които текат в повече от една страна? — бързо попита Манди, като смени темата и посочи дебелиите тъмни папки, които Стив стискаше под мишница.

Мъжът се вкопчи в новата тема като в спасителен пояс, какъвто си беше. Антеа имаше много качества, но финесът не беше сред тях. Сътър беше същият — нетърпелив с хората, на които им липсваше здрав разум да избягват най-очевидните минни полета на живота. Манди, която се бе препънала в едно от тези полета, когато бе на възрастта на Стив, изпитваше искрено съчувствие към нещастieto на младежа. Бе имал късмета да избегне несполучлив брак, ала бе твърде млад и неопитен, за да оцени този факт. Манди не беше.

— Тук са всички прецеденти, които успях да намеря — рече Стив и стовари папките на бюрото на Манди. Листовете се разхвърчаха във всички посоки. — О, съжалявам.

— Ще съжалиш още повече, като разбереш, че тези същите листове са цялата ти презентация пред сенатския комитет по чуждестранни...

— Тогава не ми казвай — бързо я прекъсна Стив. — Като не знам, не може да ме заболи, нали така?

Погрешно, помисли си Манди. Незнанието може не само да те нарани, може да те убие. На неговата възраст и тя не знаеше това, така че едва ли можеше да го вини сега.

— Като приключиш с оправянето на бъркотията — обърна се Антеа към Стив, — ела в кабинета ми. Пратеникът от Белайз се е позовал на някакъв нелеп прецедент, за да ни попречи да построим развъдника за риба.

Стив изруга.

— Ти намекна ли му, че получава десет процента от всички печалби?

— Искан петдесет.

— Сътър ще побеснее — подхвърли Стив.

— Сътър би хвърлил стария бандит на рибите — спокойно отбеляза Антеа. — Ако обаче чакахме идеалните лидери и идеалните решения, никога нищо нямаше да свършим.

Телефонът иззвъня. Манди веднага посегна към слушалката.

— Ако е господин Акстън, аз съм излязла — бързо нареди Антеа.

— За колко време?

— Докато си надигне задника и напише за „Деца на нашите деца“ чек, който ще ме накара да се усмихна.

Манди мислено добави още една нула към числото, което се готвеше да даде на господин Акстън. Макар повечето от богатството на Сътър да бе свързано с благотворителните фондове на „Деца на нашите деца“, бе останало достатъчно, за да направи Антеа богата. Приятелите ѝ от детинство бяха още по-богати. Сред тях бе и господин Акстън, който безуспешно се опитваше да убеди Антеа да вечеря с него.

— Би трябвало да обявиш търг за себе си утре вечер при набирането на средства за фонда — подхвърли Манди. — Имам чифт копирени шалвари, които ще вдигнат не само задника на господин Акстън.

Антеа се замисли за момент, сетне се усмихна широко.

— Търгът. Разбира се. Как не се сетих?

— Та нали идеята беше твоя, забрави ли? Кой друг би имал смелостта да помоли такива мъже да се изложат на търг с благотворителна цел и заради жадните разведени жени — Манди вдигна телефона на четвъртото позвъняване. — „Деца на нашите деца“, добър ден — пауза. — Ужасно съжалявам, господин Акстън, госпожица Сътър току-що излезе — пауза. — Четири нули ще свършат работа — пауза. — Разбира се, че е прекалено много, но се боя, че госпожица Сътър има слабост към щедрите жестове, тя самата ги прави често, както знаете.

Стив тихичко се изкикоти. Антеа само повдигна леко сребристите си вежди.

— Много щедро от ваша страна, сър. Сигурна съм, че тя ще оцени жеста.

Антеа чакаше нетърпеливо, докато Манди затвори телефона.

— Е?

— Трийсет хиляди — лаконично заяви Манди.

— Прекрасно — измърка Антеа. — Този мъж е не само учен, но и джентълмен. С нетърпение очаквам вечерята с него. Нека бъдат две вечери.

— Две?

— О, да. Той има прекрасни ръце — бледозелените ѝ очи се спряха на Манди. — Винаги можеш да познаеш един мъж по ръцете, миличка. Ако не ми вярваш, виж ръцете на Сътър някой ден. Брат ми не притежаваше особени качества, но виж сина му. Жалко, че момчето още не си е намерило жена. Не обичам да гледам как се похабяват добри гени.

— Мислех, че не одобряваш брака — рече Стив, докато събираше разпилените листове.

— Брак ли? — усмихна се Антеа. — Мило момче, голяма изненада ще бъде за мъжете и жените в този непросветен свят, че бракът е необходимият предшественик на зачатието — тя се обърна към Манди. — У теб ли е снимката на Сузи или си я сложила на бюрото ми?

Манди измъкна една папка от подредените върху бюрото си.

— Тук е.

— Добре. Помогни ми я да окачим, докато Стив гони хартиите. Значи стават два завършени проекта за тази седмица — по лицето на Антеа се изписа задоволство. — Прекрасно, просто прекрасно. Не можеше да се случи в по-подходящ момент.

Манди последва началничката си, разкъсвана между желанието да възрази срещу безчувственото ѝ отношение към сломения от любовна мъка Стив и импулса да я прегърне, задето бе подала ръка на толкова много хора, пресекли пътя ѝ. Много властна ръка, без съмнение, но и от голяма помощ.

Южната стена в кабинета на Антеа бе отрупана със снимки във всякакъв размер. Единственото общо помежду им бе, че изобразяваха хора, на които Антеа бе помогнала с навременно осигуряване на пари. Имаше един младеж, завършил журналистика и кандидатствал за репортер в множество вестници в Калифорния само за да установи, че притежаването на автомобил е задължително изискване за работата; без работа, той не можеше да си позволи кола. Антеа беше осигурила колата, а „Лос Анджелис Таймс“ бе осигурил работата и младежът бе започнал кариерата си.

Имаше снимка на млада разведена жена, която бе завършила образованието си, работейки като сервитьорка, за да може да се грижи за малкото си дете. Всичко това бе застанало между нея и докторската ѝ дисертация по психология. Антеа бе издържала младата жена, докато дисертацията бе написана и одобрена.

Снимката на Сузи бе поставена до един от последните успешно завършени „проекти“ на Антеа — съпрузи, които цял живот бяха спестявали пари, за да отворят малък ресторант само за да видят как спестяванията им изчезват, когато счетоводителят им се качил на самолета за Рио с любовницата си в едната ръка и торба, пълна с пари в другата. Антеа бе възстановила откраднатите спестявания до последния цент.

— Мислиш ли, че ресторантът ще бъде печеливш? — попита Манди.

Антеа махна с ръка.

— Няма значение, важното е, че са имали достатъчно смелост да се борят за това, което искат. Повечето хора нямат. Или са прекалено мързеливи, или изпитват твърде голям страх, за да осъществят мечтите си.

Внимателно взирайки се в снимката, Манди прехапа устни и се постара да не издаде смущението си. Знаеше, че Антеа нямаше предвид нея, но си даваше сметка също така, че е сред хората, които изпитват твърде голям страх, за да осъществят мечтите си.

Водата все още я ужасяваше. Все пак имаше известно подобрене след катастрофата. Преди два месеца например, за първи път от две години насам бе успяла да си вземе вана вместо душ. Разбира се, бе напълнила само пет сантиметра вода и освен това ѝ бе отнело толкова време да събере кураж да се потопи, че водата бе почти изстинала, ала въпреки това си беше напредък. Вече можеше да влезе във вана с десет сантиметра вода, и то без да се бори със страха, докато водата изстине. Бе опитала петнайсет, а после двасет и пет сантиметра, ала бе изпаднала паника, щом водата бе покрила кръста ѝ. Едва миналата седмица бе успяла да се върне към дванайсет сантиметра вода.

Страхотен напредък, няма що, подигравателно си рече тя. С тази скорост, ще станеш на седемдесет, преди лицето ти отново да се покрие от вода.

Мисълта лицето ѝ да бъде покрито от студена, поглъщаща, убийствена течност накара Манди да пребледнее. Ужасът от водата бе по-силен от срама ѝ, че се страхува. Източникът на страха ѝ бе реален като смъртта. Ако трябваше да прекара остатъка от живота си с плитки вани и душеве, така да бъде. Беше жива, бе намерила начин да си изкарва прехраната, без да си има работа с вода и бе в състояние да спи нощем, без да сънува как океанът залива малкия самолет — как водата бавно се издига и покрива прозорчетата, докато тя се бори да освободи себе си и съпруга си и после безкрайното черно спускане към океанските дълбини, които навремето я очароваха, а сега я ужасяваха.

Манди премига и осъзна, че Антеа я гледа, сякаш очаквайки отговор на някакъв въпрос.

— Добре ли си? — повтори възрастната жена. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

— Наистина ли? — попита Манди, вече дошла на себе си. — Бързо, дай ми огледало. Винаги съм искала да видя подобно глупашко изражение.

Антеа присви очи. Понечи да каже нещо, ала се отказа и се обърна към галерията си от снимки. Лицата на хората, на които бе помогнала, винаги създаваха у нея усещането, че животът е нещо повече от непрестанна борба с бедността, алчността и безразличието. Някъде там, разпръснати из целия свят, бяха хората, които се усмихваха по-често, защото Антеа бе изгладила един от остриите като бръснач ръбове в живота им. А тя се усмихваше по-често, наслаждавайки се на удоволствието, което бе донесла.

Предвкусвайки задоволството от следващите си проекти, Антеа с обич огледа снимките. С малко късмет и навременна помощ Манди скоро щеше да бъде сред другите с усмивка на лицето. За беда Сътър нямаше да бъде сред доволните. От друга страна обаче, Сътър рядко се радваше на каквото и да било.

Макар да познаваше изключително добре племенника си, Антеа остана малко изненадана от силното му неодобрение относно плана ѝ, когато се срещна с него няколко часа по-късно.

— Какво си направила? — попита Сътър.

Със спокойствие, на което малцина бяха способни, Антеа вдигна поглед към застрашително извисяващия се мъж. Д. М. Сътър бе винаги внушителен, ала с медно червеникавата си набола брада, каменно зелените очи и изрусените от слънцето вежди — със зъби, оголени в нещо, което само оптимист би нарекъл усмивка — Сътър изглеждаше доста опасен. Фактът, че носеше къси панталони в маскировъчен цвят и бе гол до кръста, не допринасяше ни най-малко за смекчаване на заплахата. Стройното мускулесто тяло също не вдъхваше успокоение. Напомняше на хората, че измамно грациозният тигър непрестанно вечеря с много по-едрия и по-мускулест воден бивол.

— Записах те за благотворителния търг утре вечер — съвсем спокойно отвърна Антеа. — Всъщност ти ще бъдеш централната фигура. Голямата изненада.

Сътър промърмори нещо, което за радост на Антеа бе на неразбираем за нея език. Сетне я изгледа гневно. Тя стоеше пред него в характерната си царствена поза, убедена в правотата на това, което върши.

— Лельо Ант, ти си моята любимка и...

— Ласкателствата няма да свършат работа — прекъсна го доволно тя, открадвайки една от любимите му фрази. — Беше номиниран и избран с ентузиазъм и това е!

— Антеа — тихо започна Сътър, давайки си сметка, че виковете няма да променят решението на дребната тиранка, — откъде, за Бога, ти е хрумнало, че ще стоя със... със скръстени ръце, докато куп богати разведени жени наддават с надеждата за моите... услуги?

— Три седмици почивка.

Мъжът примига.

— Какво?

— Три седмици на място по твой избор, където няма да правиш абсолютно нищо, което не желаеш. Просто почивка.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Сътър измери с поглед жената срещу себе си. Макар леля му да носеше обувки с десетсантиметрови токове, тя пак беше с двайсетина сантиметра по-ниска и поне наполовина по-лека от него. Ала прекрасно знаеше, че разликата в ръста я тревожеше точно толкова, колкото би се разтревожила росомаха от съперничеството на гризли за

парче месо. Антеа знаеше, а Сътър бе научил, че в повечето ситуации темпераментът е от по-голямо значение в сравнение с мускулите. За по-голямата част от света Сътър може би представляваше неприятен съперник, ала към жената, която бе поела грубия тийнейджър и го бе научила на дисциплина, интелигентни мечти и неподправена обич, към тази жена Сътър хранеше единствено топли чувства.

Доста често и раздразнение.

Тъкмо това раздразнение в момента заплашваше да се превърне в истински гняв. Антеа никога не се бе намесвала в личния живот на Сътър. Това бе неписан закон помежду им, тя не избираше жените му, той не избираше мъжете ѝ. Не можеше да повярва, че така нехайно бе решила да промени тази страна на отношенията им, и то на такъв късен етап.

— Антеа.

Думата изфуча като удар от камшик. Сътър беше уморен, гладен и едва се сдържаше да не избухне както в случая с богатия бразилец, който му бе предложил да наеме две осемгодишни близначки за една приятна нощ. Сътър бе платил за момиченцата със стиснати устни, след което ги бе отвел в един католически манастир, а после се бе върнал за един кратък разговор без задръжки с мъжа.

Сътър затвори очи, пое дълбоко дъх и издиша. Това, което бе сторила Антеа бе дразнещо, вбесяващо, подлудяващо и дръзко, но не беше зло. Тя не заслужаваше острия му език, използван в най-жестоките части на света. Той бавно започна да брои на език, който нямаше бройна система. Вършеше прекрасна работа като абстрактно интелектуално упражнение за овладяване на силните емоции.

— Някой ден ще преминеш границата — тихо рече Сътър най-накрая — и тогава не знам кой ще съжалява повече — ти или аз.

Антеа тайничко въздъхна и се усмихна нежно на мъжа, заел мястото на сина, който тя никога нямаше да има.

— Надявам се никога да не те ядосам истински, Деймън. Обичам те с цялото си сърце.

Сътър нежно докосна страната ѝ.

— Без теб аз нямаше да имам сърце — той направи гримаса. — Добре, Ант, ще бъда проклетия жертвен агнец на търга на ергените за „Деца на нашите деца“. Веднъж. Моля те, не ме карай да го правя отново.

— Няма. Обещавам, Деймън.

Мъжът се усмихна на обръщението, което тя рядко използваше, също както и той рядко я наричаше Ант. Наведе се и леко я целуна по бузите.

— Тази вечер ще уредя пътуването — заяви Сътър. — Надявам се, че която и да ме купи, няма да очаква романтично пътешествие. Имам предвид нещо доста по-различно.

— Нека аз уредя всичко, скъпи. Струва ми се, че имаш нужда от няколко часа сън.

Сътър стисна устни.

— Ще спя доста по-добре, ако аз се погрижа за всичко. Ако знаеш къде ще отида, ще ми направиш разписание още от пристигането. А това съвсем не отговаря на представата ми за почивка.

Антеа изглеждаше едновременно засегната и развеселена.

— Не и този път. Ще бъде истинска почивка за теб.

— Зная. Но ти не знаеш. Именно затова ще бъде истинска почивка.

Антеа отмести поглед, обмисляйки начините, по които би могла да преодолее упоритостта на племенника си. Не ѝ хрумна нищо, затова се предаде с достойнство. В края на краищата, съществуваха много пътища към една и съща цел.

— Както кажеш, скъпи. Поспи малко. Изглеждаш мрачен, а не чаровен. Никоя разумна жена не би наддавала за теб.

Сътър проследи с поглед Антеа, която излезе от апартамента му също тъй неочаквано, както бе пристигнала. Нямахше представа какво я бе подтикнало към подобни действия, но усещаше, че още не е приключила напълно с него.

ВТОРА ГЛАВА

Манди бързо огледа тълпата, търсейки Антеа. От рязкото движение хилядите черни пайети по роклята ѝ заблестяха. Роклята бе права с цепка до бедрото, дълги ръкави, висока яка и изцяло гол гръб, ала въпреки това изглеждаше чувствено елегантна, а не сексуално предизвикателна. И все пак за цената, която бе поискала моделиерката, роклята би трябвало да има и други качества, освен да блести. Манди се намръщи, като си спомни цената. За десети път тази вечер се запита защо бе позволила на Антеа да я убеди да облече този изключително скъп модел на Шарай.

Много просто, сухо си рече Манди. Погледнеш ли роклята и се влюбваш в нея. Пък и бе невъзможно да отхвърли предложението дори само заради факта, че Шарай бе също един от проектите на Антеа.

Синя дреха привлече вниманието ѝ сред тълпата. Трябва да беше Алис, една от кандидатките за администратор. Шарай бе постановила Алис да бъде облечена в изящна небесносиня рокля, с която гореше като синя факла сред множеството. Другата кандидатка — Джесика — изглеждаше фантастично в черните копринени панталони и блестящото горнище без презрамки. Очевидно Антеа не бе успяла да направи избор, затова ги бе наела и двете. Джеси работеше като администратор, докато Алис усвояваше основните задачи на Манди. Когато Манди бе изтъкнала, че скоро няма да има какво да прави, Антеа се разсмя и заяви, че колкото по-бързо Алис поеме рутинните задължения в офиса, толкова по-скоро ще се освободи Манди, за да работи заедно с Антеа по разнообразните лични и други проекти на „Деца на нашите деца“.

Изведнъж Манди престана да оглежда тълпата. Не защото съзнателно бе решила да престане да търси Антеа; просто бе невъзможно да отминеш Сътър само с един поглед, макар да седеше през няколко реда в сянката на мястото за оркестъра. Бе облечен в черно сако, ленена риза, която бе толкова фина, че изглеждаше изящна от копринена и черна вратовръзка. Тъмният цвят на костюма

подчертаваше гъстата му светлоруса коса, която на свой ред бе в ярък контраст с бронзовия тен на кожата му. Вместо да му придават изтънченост, скъпите дрехи само подчертаваха първичната мъжественост, която Манди бе доловила у Сътър още първия път, когато бе видяла снимката му на бюрото на Антеа.

„Деца на нашите деца“ остави Сътър твърде дълго в онази бразилска джунгла. Чудя се дали този студени зелени очи виждат в тъмното.

Манди се застави да продължи да оглежда тълпата, после седна възможно най-бързо, тъй като имаше чувството, че Сътър се визира в нея и в същото време си повтаряше, че проявява глупост. Малко вероятно бе Сътър да гледа точно нея. Бе разменила около двайсетина думи с него, откакто се бе върнал, и то бе повтаряла най-вече „Да, сър“.

Радостно оживление обзе тълпата, когато осветлението бе леко приглушено и ръководещата търга пристъпи на сцената, за да представи първия ерген, който доброволно щеше да бъде разигран на търг в полза на „Деца на нашите деца“. Сякаш дърпана от невидими конци, тълпата леко се приведе напред, за да вижда по-добре сцената. Проблясваха бижута, покритите с плюш столове изскърцаха и разговорите замряха. Ръководещата търга също бе облечена в модел на Шарай. При всяко нейно движение зелената рокля очертаваше тялото ѝ, без да разкрива точните му пропорции. Жената излъчваше обаяние.

— Добър вечер, дами и господа — поздрави тя. — Имам огледало вкъщи, затова съзнавам, че възхищението ви едва ли е насочено към мен. Роклята, която нося, е модел на Шарай. Както някои от вас знаят, Шарай всяка година дарява десет процента от печалбата си на „Деца на нашите деца“. В замяна на това фондацията прави всичко възможно да ѝ праща клиенти. Тази вечер някои от служителите на фирмата също са облечени в модели на Шарай.

Това бе знак за Манди и пет други жени да се изправят и да се завъртят бавно под светлината на предварително насочените прожектори. Облеклата бяха част от колекцията елегантни вечерни тоалети на Шарай и водещата търга посочи цената и наличността на всеки от костюмите. Манди си повтаряше, че няма причини да се притеснява — публиката със сигурност щеше да насочи вниманието си

към по-ярките тоалети на другите жени, а не към нейната относително семпла черна рокля.

Продължаваше да се успокоява с тази мисъл, докато бавно се завърташе, сетне неволно потръпна, срещнала погледа на Сътър — изведнъж се почувства съвсем гола и беззащитна, обвита единствено в прозрачния лъч на прожектора. Усещането бе толкова смущаващо, че тя политна като тъмна орхидея под порива на горещ вятър. Всеки пресеклив дъх, който поемаше, предизвикваше серия паяжина от черни светкавици върху роклята. Публиката я аплодира, тъй като хората решиха, че съблазнителното залитане е било планирано, а не неволно. Манди разтегна устни в скована усмивка и отправи молитва прожекторът да угасне, преди да е припаднала.

Прожекторите се отместиха и видима остана само водещата. Последваха аплодисменти за роклите. Манди изпита огромно облекчение, че отново е невидима и бързо седна, усещайки, че лицето ѝ гори, а сърцето ѝ бие прекалено бързо.

— Рокли на Шарай! — ентузиазирано обяви водещата и публиката отново заръкопляска. Когато настана тишина, водещата започна с ясен контралт, който отекваше във всяко кътче на музикалната зала: — Сигурна съм, че ще бъдете също толкова щедри в наддаването, както бяхте с аплодисментите, така че нека изведем първия агнец на олтара.

Чу се тих смях.

— Както знаете — продължи водещата, — „Деца на нашите деца“ е фондация с идеална цел, подпомагаща политиката на разумно използване на националните ресурси; политика, която ще спомогне за по-добрия живот на нашите деца и децата на нашите деца. „Деца на нашите деца“ е основана и спонсорирана от Джейсън Чарлз Сътър и Алиша Джийн Сътър, родителите на Антеа Джийн Сътър, която е сегашният координатор на разнообразните глобални проекти на „Деца на нашите деца“. Нещо повече, сред тези проекти е и този, който пресата нарича „резервоар за мисли“, разположен сред секвоените гори на северна Калифорния. В момента там има трийсет и един изтъкнати представители на академични, политически, артистични, бизнес среди, чиято единствена задача е да мислят. Ако ви се струва лесно, кандидатурите ви са добре дошли за следващия подбор. При последния имаше над сто кандидати за всяко място.

Манди усети, че сърцето ѝ забави ударите си и тялото ѝ престана да трепери, след като гласът на водещата и благословената тъмнина я скриха от погледа на Сътър. Мъжът я смущаваше. Нямаше обяснение за това, нито начин да го преодолее. Дори самата му снимка я смущаваше. Той беше от този тип мъже, какъвто бе и съпругът ѝ Андрю — властен, нетърпелив, едновременно образован и човек на действието — само че Андрю работеше в университет, а не за благотворителна фондация. Беше океанограф, известен с изключителната си интелигентност и строги академични принципи.

Колко жалко, че принципите на Андрю не предотвратиха изневярата му. Може би тогава нямаше да изживея ужасната нощ сред студената вода на океана. Може би щях да имам дете, с което да се смея вместо компания от кошмари.

Може би.

А може би всичко това бездруго щеше да се случи. Може би не липсата на принципи бе изпратила Андрю на лов. Може би причината беше във факта, че неговата студентка и съпруга не знаеше как да достави удоволствие на мъж. Може би ако бе по-добра в леглото, нищо от това нямаше да се случи.

Може би. О, Господи, може би...

Манди потръпна, ала не прогони, нито потисна мислите си. От горчив опит бе научила, че каквото потиснеш през деня, се връща и я преследваше в тъмнината на сънищата ѝ. Щом веднъж бе осъзнала това, бе започнала по-успешно да овладява емоциите си. Сега трябваше само да приеме факта, че в живота има твърде много вина и твърде малко радост. Андрю я бе предал, а вероятно тя също го бе предала и със сигурност бе предала нероденото си дете. След като си бе дала сметка за това, не ѝ оставаше нищо друго, освен да изживее остатък от живота си възможно най-добре.

Силен смях я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Тя рязко вдигна глава точно когато водещата се заканваше с пръст на публиката като родител, който поучава детето си.

— Ах, вие, палавници — промърмори жената. — Просто имах предвид, че трудно се намират добри мъже, а не обратното. Първият от нашите твърди, имам предвид, добри мъже е доктор Антъни Стреано. Приятелите го наричат Тони и е известно, че отговаря и на други

имена при по-интимни ситуации. Оставям на щастливката, която ще направи последното наддаване да открие имената и ситуациите!

Тълпата се засмя отново, докато един невисок мъж на средна възраст излезе на сцената. Той се усмихна и седна на стола в центъра сред кръг от бяла светлина. Тишината се възцари отново, докато водещата изреждаше „статистическите данни“ с дрезгав контраалт, който караше и най-невинните фрази да звучат двусмислено. Когато одобрителният смях замря, тя описа „любовната среща“, която доктор Стреано бе спонсорира — филмова премиера в Холивуд.

— Не забравяйте — заключи водещата, — сумите, които наддават, отиват директно за „Деца на нашите деца“. Всеки ерген плаща всички разноски, както би сторил при обичайна любовна среща. Няма ограничение за броя на срещите, които ще получите, така че наддавайте често и наддавайте високо! Децата на вашите деца ще ви благодарят.

Светлините отново бяха запалени, така че да се виждат надаващите. Търгът започна от сто долара и бързо стигна до хиляда. Най-сетне една изчервена, сияеща жена, недостатъчно възрастна, че да бъде майка на доктора, се качи на сцената, за да прибере завоеванието си. Лекарят се усмихна, представи се и каза нещо, което накара жената да грейне от радост. Широко усмихнати и стараейки се да не обръщат внимание на подмятанията на публиката, двамата слязоха от сцената.

През следващия половин час наддаването премина бързо, като бяха разиграни всякакви пътешествия до Дисниленд и Малибу, както и ски уикенд във Вейл. Мъжете приемаха с чувство за хумор забележките на водещата, едновременно доволни и поласкани, че са в позицията на продавачи, а не на купувачи в тази игра. Жените пък с ентузиазъм се възползваха от възможността да видят мъже, изложени на сексуален търг.

Манди наблюдаваше как мъжете излизат на сцената един след друг, сядат и се усмихват, докато изброяват качествата им, а за „услугите“ им се наддава като за славен обяд. Някои от мъжете бяха четиригодишни ветерани в търга, ала повечето участваха за първи път. Една трета от платените любовни срещи се превръщаха в дълготрайни връзки, факт, който значително бе намалил броя на свободните ергени, които фондацията можеше да покани.

— Последният ни ерген, преди да направим почивка за шампанско, е Джеръми Станхоуп, собственик на „Станхоуп Електроникс“ и притежател на патент за чудесен малък чип, който позволява на компютрите ни да работят десет пъти по-бързо от преди. Джеръми е за първи път на нашия търг, така че накарайте го да се почувства добре дошъл.

Висок, строен и очевидно стеснителен мъж бавно се качи на сцената под аплодисментите на публиката. Чувстваше се неловко с черната си вратовръзка и неспокойно се местеше на стола, докато водещата четеше данните за него. Той предлагаше едноседмично пътешествие с една от „Любовните лодки“, които пореха водите между Вашингтон и Аляска. При описанието на любовната среща, през тълпата премина одобрителен шепот, последван от ентузиазирано вдигната ръка. Тъй като разходите по екскурзията се поемаха от джентълмена, а не от „Деца на нашите деца“, наддаванията отразяваха цената на самата среща и пътешествието на електронния магнат донесе щедро, макар и недиректно, дарение за фондацията.

Наддаването започна от шестстотин долара и рязко се вдигна нагоре. Както и при предишните търгове, жените, които бяха твърде стеснителни, за да наддават, бяха наели приятели или членове от семейството да наддават вместо тях. Майки наддаваха за подаръци за рождените дни на дъщерите си и обратно. Търгът на фондацията се провеждаше едва от четири години, ала беше едно от най-популярните събития за набиране на средства. Фактът, че се предхождаше от прием с шампанско и хайвер увеличаваше публиката и щедростта на крайните наддавания.

След прекъсването, по време на което бе изпито още шампанско и изяден още хайвер, наддаването се разгорещи. През втората половина на търга се предлагаха скъпи почивки, за които надаващите се състезаваха с въодушевление.

Поредният джентълмен, включен в програмата, беше едър и добре сложен бивш спортист. Предлагаше десетдневно сафари на Хавай. Наддаването наподобяваше картечен огън, докато накрая останаха три съпернички — жена на средна възраст, русо момиче и Шарай.

Десет минути по-късно наддаването приключи. С пет хиляди долара по-бедна, Шарай се качи на сцената в рокля, която

наподобяваше вода, лееща се върху ѝ, създавайки впечатлението, че със следващата стъпка или по-следващата, някои от женствените тайни, скрити под материята, ще бъдат разкрити. Това така и не стана, ала роклята остави мъжете изпълнени с надежда. Под гръмките аплодисменти спортистът вдигна дизайнерката на ръце и я изнесе от сцената в обятията си. Изненадата, изписана по лицето на Шарай, бе заменена от задоволство, което говореше, че според нея ненапрасно е похарчила парите си.

Щом аплодисментите стихнаха, водещата заговори отново:

— Ето че стигнахме до края на нашата планирана програма, но не и до края на търга за ергени. Действително сме поласкани, че тази вечер сред нас е мъжът, посветил живота си на „Деца на нашите деца“. Винаги, когато войни или природни бедствия застрашат задграничните проекти на фондацията, това е човекът, който отива да разчисти бъркотията и да поднови работата. За беда, не всички правителства оценяват неговите усилия в името на децата из целия свят — бил е преследван, прострелван, бит и хвърлян в затвора. Получил е също така повече награди и медали, отколкото може да носи един човек. Порано тази вечер той сподели с мен, че предпочита преследването пред аплодисментите. Въпреки това доброволно предлага себе си и загадъчна почивка в Австралия на някоя щедра жена с късмет. Дами и господа, представям ви Деймън Макери Сътър, световноизвестен футурист и директор на задграничните проекти на „Деца на нашите деца“.

Публиката се изправи на крака сред буря от аплодисменти. Манди бе сред първите, които станаха. Сътър може и да я смущаваше, ала тя по-добре от всички в публиката, разбираше какво е направил той за успеха на проектите на фондацията в страни, за съществуването на които повечето хора дори не знаеха. Последните три месеца, прекарани в Бразилия, бяха жестоки. На земята имаше твърде малко места, където пропастта между богатството и бедността бе толкова широка, дълбока и непреодолима.

Сътър премина по сцената със същата гъвкава походка, която му вършеше такава добра работа в джунглите, пустините и планините. Бе изнесъл твърде много речи пред множество богати и влиятелни хора, за да изпитва сценична треска. И все пак, въпреки усилията му да изглежда добронамерен, съзнаваше, че усмивката му режеше като нож.

Съзнаваше го, защото водещата му хвърляше притеснени погледи, които хората обикновено пазят за големите животни с хищни зъби, които нехайно са били оставени отвързани.

Всичко е за добра кауза, напомни си той за двацети път и седна, надявайки се нежеланите аплодисменти да стихнат. Той работеше за фондацията, защото вярваше в нея, а не защото търсеше признание като благодетел.

Изведнъж Сътър забеляза стройна червенокоса жена, която бавно слезе по пътеката и зае централно място на първия ред. Тялото ѝ бе идеално, бижутата — от „Тифани“. Роклята ѝ беше на Шарай, правена по поръчка. Жената бе невероятно егоцентрична и преследваше Сътър с еднаква доза енергия и безсрамие повече от три години.

Червенокосата не бе особено известна с благотворителността си. Сътър не се съмняваше, че тази вечер е дошла с единствената цел да го спечели за няколко седмици усилено преследване. Тъй като името му не бе включено в програмата, имаше само един начин да е разбрала, че ще се изложи на търг за най-щедрата участничка.

Дяволите да я вземат Антеа! Ако тая червенокоса баракуда спечели търга, така наречената ми почивка ще се превърне в истински ад.

Побеснял от яд, Сътър нехайно вдигна ръка и подръпна лявото си ухо. Това бе отдавна уговорен сигнал между него и леля му. Който и да го използваше, молеше за помощ, за да бъде измъкнат от трудна светска ситуация.

— Иди виж какво иска скъпото момче.

Неочакваният шепот на Антеа, току до ухото на Манди, накара младата жена да подскочи. Дори не бе забелязала кога Антеа е слязла по пътеката и е застанала до нея.

— Но... — започна Манди.

— Побързай! — строго я прекъсна Антеа. — Търгът ще започне и тогава ще бъде твърде късно.

Озадачена, Манди излезе на пътеката, ала в същия миг възрастната жена я сграбчи за ръката и я задържа.

— Кажи му, че ако иска последното наддаване да бъде мое, ще трябва да ми позволи да уредя всичко за загадъчната му почивка в Австралия.

Манди погледна объркано началничката си, сетне се подчини на не твърде деликатното побутване и забърза надолу по пътеката към сцената, докато публиката ентусиазирано продължаваше да аплодира Д. М. Сътър. Точно когато хората започнаха да сядат, Манди изкачи стъпалата към сцената и дискретно докосна ръката на водещата.

— Съобщение за Сътър — тихо рече тя. — Спешно.

— Не може ли да почака?

— Знаете как е с коравите мъже — настоя Манди. — Грабваш ги, където ги намериш.

Микрофонът улови думите ѝ и ги разнесе из залата, развеселявайки публиката. На Манди ѝ идваше да потъне в пода, ала дъските бяха прекалено плътно наредени. Не ѝ оставаше друг избор, освен да преглътне реакцията на дръзката си реплика, когато Сътър я повика с показалец.

— Не че е груб — ясно рече Манди, съзнавайки, че микрофонът ще свърши останалото, — просто никой от петте езика, които говори, не е английски.

Силен смях проехтя из залата. Усмивката на Сътър бе доста заплашителна, когато отново я повика с показалец. Манди бе твърде разумна, за да дразни тигъра два пъти. Тя прекоси сцената привидно небрежно, опитвайки да скрие нарастващото си притеснение. Макар горната част на роклята да бе доста скромна, цепката на полата разкриваше дълги, стройни крака и съблазнителни бедра, стегнати в копринени черни чорапи. Гледката отзад спираше дъха. Роклята откриваше гладката кожа на гърба ѝ и обвиваше бедрата с черни бляскави пайети.

Манди бе благодарна, че Сътър няма да зърне задната част на костюма. Макар и седнал, присъствието му бе осезателно и тръпките, които усещаше по гърба си, я предупреждаваха да не приближава. Ала нямаше начин. Трябваше да отиде съвсем близо до него или да рискува разговорът им да бъде чул из цялата зала заради чувствителните микрофони.

— Махнахте ли ми? — прошепна тя и се наведе, докато устните ѝ почти докоснаха ухото на Сътър. Близостта му отново я смути и краката ѝ отмаляха. Тя леко се олюля.

Сътър светкавично я улови през кръста. Пръстите му се заключиха на гърба ѝ, докоснаха голата кожа и на Манди ѝ секна дъхът.

Дълбоко изрязаната ѝ рокля изглежда изобщо не смущаваше Сътър. Той я държеше здраво, ала в хватката му нямаше чувственост. Устните му докоснаха косата ѝ точно до ухото. Дъхът му бе топъл, ала думите студени.

— Кажи на леля ми, че ако Сиси ме купи, тя най-сетне ще успее да ме накара да избухна.

Манди нямаше проблеми да разбере, че „тя“ се отнася за Антеа, а не за загадъчната Сиси. Леденият тон на Сътър и стоманената му хватка я убедиха, че моментът да дразни тигъра отдавна е отминал. Имаше само един начин да се измъкне от смущаващото му присъствие — да се опита да дойде на себе си и да му каже това, което той искаше да чуе.

— Мисля, че Антеа вече знае — прошепна Манди. — Тя каза, цитирам: „Кажи му, че ако иска последното наддаване да бъде мое, ще трябва да ми позволи да уредя всичко за загадъчната му почивка в Австралия.“. Край на цитата.

Отговорът на Сътър не се поддаваше на превод, а още по-малко пък бе подходящ за ушите на леля му.

— Това „да“ ли е, или „не“? — привидно спокойно попита Манди.

Сътър рязко отдръпна глава от прекрасно ухаещата ѝ коса. Усмихна се заради публиката, ала Манди бе достатъчно близо, за да види очите му. Потръпна и се зачуди как е възможно мъж с такива топли ръце да има очи като зелен лед.

— Да — просъска той.

Манди кимна, тъй като знаеше, че ще започне да заеква, ако се опита да говори. Обърна се и се отдалечи, като с всяка стъпка усещаше как ледените очи на Сътър пронизват голия ѝ гръб. Изпитвайки съжаление към жената, която щеше да купи почивката на Сътър и смущаващата му, избухлива компания, Манди побърза да слезе от сцената.

— Почивката в Австралия остава ли? — попита водещата, покривайки с ръка микрофона.

— И още как. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ако имах парите, щях лично да купя билета и да го изстрелям с бутилка шампанско.

Водещата се усмихна, местейки поглед от Сътър към поруменелите страни на Манди.

— Миличка, не знаеше ли? Най-добрите винаги хапят, и то на най-чувствителните места.

Отначало Манди бе шокирана, сетне изпита неволно любопитство. Мисълта за устните на Сътър върху плътта ѝ я накара да пламне от глава до пети.

— Приятен апетит! — промърмори тя и слезе от сцената, изгаряща от смущение.

Жената се засмя и се обърна към публиката:

— Успокойте се, дами, австралийската почивка остава за наддаване. Ала действайте бързо. Следващото телефонно обаждане може да промени нещата и завинаги да изпрати този неуловим мъж извън вашия обсег. Преди да започне наддаването обаче, Сътър ме помоли да ви предупредя — трите седмици ще бъдат прекарани в един от най-малко известните курорти в света, място, където на много малко хора им е позволено да отседат всяка година. Настаняването няма да е луксозно. Оставете диамантите и дизайнерските дрехи вкъщи. Ще спите в палатка. Ще ви бъде разрешено да вземете толкова багаж, колкото се побира в една раница, включително и дамската ви чанта. Ако всички тези ограничения не са ви обезкуражили, тогава именно вие сте дамата, която ще придружи Д. М. Сътър на загадъчната му почивка в Австралия.

Ако жените в публиката бяха обезсърчени, това не си пролича. Наддаването бе открито от изумителната червенокоса. Сумата, която предложи, също бе изумителна.

— Пет хиляди долара.

Водещата дори не трепна и умело започна да подработва публиката. Следващото наддаване дойде бързо и бързо беше надминато.

— Шест хиляди — извика червенокосата.

— Да не би това случайно да е Сиси? — обърна се Манди към Антеа.

Доволното мъркане на Антеа бе единственият отговор.

— Както разбирам, Сътър не желае да прекара три седмици с нея — отбеляза Манди.

Антеа се разсмя.

— Жената е двукрака баракуда, която не обича нищо друго, освен собственото си отражение в огледалото. Но дори отраженията могат да влязат в употреба.

Манди се поколеба, ала съзнаваше, че трябва да предупреди началничката си как това не е най-добрият начин за събиране на средства.

— Антеа, Сътър е бесен. Не разгорещен. Ледено бесен. Защо се е предложил доброволно, след като изобщо не му харесва да бъде разиграван на търг?

Възрастната жена трепна.

— Не се е предложил доброволно. Аз го принудих.

— Господи! — ахна Манди и недоумяващо се взря в началничката си. — Да не ти е омръзнал живота?

— Стига Сиси да не спечели наддаването, всичко ще бъде наред — отвърна Антеа, ала в гласа и се долавяше по-скоро решителност, отколкото увереност.

— Цената всичко да бъде наред е седем хиляди долара — промърмори Манди — и се качва много бързо. Жените тук явно са заслепени от прожекторите. Всеки може да види, че да отидеш на почивка със Сътър е все едно да поканиш гладен тигър да си хапне от хамбургера ти.

В същия миг Манди си спомни какво бе казала водещата и трепна.

Антеа се засмя и потупа Манди по ръката.

— Не се тревожи. Подозирам, че Сътър е организиран почивка, която ще го държи на разстояние от дамата му, докато в същото време ще ѝ покаже част от света, които малцина са видели. Всъщност подозирам, че той... — Антеа внезапно млъкна. — Това е. Никой няма да надмине осемте хиляди на Сиси — тя стисна ръката на Манди. — Наддай десет.

— Какво?

— Не мога да наддавам за племенника си, нали? Давай!

— Д-десет — рече Манди.

— По-високо!

— Десет хиляди долара!

Настъпи продължително мълчание и публиката се извърна да види новата участничка в търга. Побутната от Антеа. Манди вдигна

треперещата си ръка.

— Единайсет — хладно заяви Сиси.

Лакътят на Антеа се заби в ребрата на Манди.

— Единайсет и петстотин — рече Манди.

— Дванайсет.

— Дванайсет и петстотин.

— Тринайсет.

— Петнайсет хиляди долара — извика Манди, без да чака реакцията на Антеа.

Публиката забръмча. Прозвучаха откъслечни аплодисменти.

Манди дори не забеляза. Взираше се в спокойното лице на Сътър и изгарящите зелени очи. Мисълта, че кухнята бляскава Сиси ще купи Сътър като скъпа рокля, незнайно защо раздразни Манди. Мъжът може да бе непоносим сред обществото, ала беше изключително интелигентен и неведнъж бе доказал смелостта си. Съмняваше се, че Сиси се интересува от тези качества. Единственото нещо, което червенокосата гореше да узнае, бе дали издръжливостта на Сътър се простира и в други области, а не само за да си проправя път в джунглата седмици наред.

И тогава Манди чу ехото на последното си наддаване да отеква сред публиката. Тя смаяно се обърна към Антеа. По-възрастната жена се усмихна и в безмълвно насърчение стисна ръката ѝ.

Сиси се поколеба за момент, погледна към Манди и дребничката жена, застанала до нея, сетне се извърна отново към водещата.

— Петнайсет хиляди долара — обяви водещата. — Чувам ли петнайсет и петстотин? Петнайсет и петстотин?

Сиси седна на мястото си.

— Продаден за петнайсет хиляди долара на Саманта Блайт!

Аплодисменти огласиха залата.

— Е, хайде — рече Антеа и побутна Манди. — Качи се там и си вземи наградата.

Големите светлокафяви очи се втренчиха в Антеа.

— Какво?

— Сътър — рече Антеа. — Трябва да слезеш от сцената с него.

— Но аз не...

— Разбира се, че го направи — прекъсна я Антеа. — Всички те чува. Сега се качи горе, преди да си го засрамила.

— Засрамен? Сътър?

Мисълта бе толкова нелепа и в същото време толкова примамлива, че Манди се разсмя на глас. Все още се усмихваше широко, когато се качи на сцената, следвана неотлъчно от прожектора, дългите ѝ крака проблясваха, стегнати в черната коприна. Обвита в бляскав облак от черна тъкан, младата жена спря на няколко метра от Сътър.

И го повика с показалец.

ТРЕТА ГЛАВА

Дори две седмици по-късно, само споменът за този момент караше Манди да потрепери. Внезапната опасна усмивка на Сътър се бе запечатала неизлечимо в паметта ѝ, както и усещането на ръката му върху голия ѝ гръб, докато я извеждаше от сцената, ала най-вече я преследваха очите му. Твърди като камък, безразлични, показвайки съвсем ясно също както и думите, които бе прошепнал в ухото ѝ, че я смята за глупава и абсолютно незначителна.

„Това ще ти се размине безнаказано, момиченце. Но изиграй още веднъж подобно представление и ще се почувстваш като трева под нашествието на слонове.“

Тя бе свела поглед от смокинга към обувките му, сетне обратно нагоре към студените му очи.

„Няма нужда да си толкова чувствителен към размера на краката си. Ако не бяха слонски, нямаше така добре да прилягат на устата ти.“

Споменът за отговора накара Манди да изстене. Тя покри лицето си с длани, скривайки от погледа си празното бюро. Винаги бе съобразявала бързо и още по-бързо измисляше отговорите, ала никога досега не бе съжалявала толкова за резултата. Сътър я смущаваше. През повечето време ѝ се искаше да се скрие, като го видеше.

А в останалите случаи имаше желание да го убодее, за да я забележи. Слава Богу, той бе започнал триседмичната си почивка, заминавайки четири дни по-рано.

Защо го повиках с показалец пред всички тези хора, запита се Манди за хиляден път. Какво, за Бога, ме накара да си помисля, че мога да го засрамя? Можеш ли да засрамиш камък?!

Дори споменът за гранитната самоувереност на Сътър раздразни Манди. Вместо да се ядоса на подигравателния ѝ жест, той просто се изправи, плъзна ръка под косата на шията ѝ и се усмихна, когато усети тръпките по тялото ѝ. Повдигна вежда, сетне плъзна поглед по нея, сякаш събличаше роклята, след което се извърна, напълно загубил интерес. Тя все още чуваше острите, безчувствени думи.

„Не си купила любовник, миличка, макар да си достатъчно жадна да обереш банка за това. Вероятно можеше да си купиш част от спортиста на Шарай. Две наведнъж изглежда съвсем в негов стил.“

Лицето на Манди пламна също както вечерта, когато бе разбрала, че Сътър е прочел бележката в календара ѝ: „Ограби банка. Купи си любовник. Неотложно!“

Ала трябваше да му даде най-високите оценки за добри обноски. Бе я отвел от сцената и едва тогава се бе отдалечил, оставяйки я на любопитните въпроси на жените от публиката, които прииждаха да я поздравят.

Бе понечила да обясни, че е платила Сътър за леля му, а не за себе си, ала се бе появила Антеа и леко бе поклатила глава. С доста мрачна усмивка и пламнало лице, Манди мълчаливо бе изтърпяла пискливите поздравления.

— Манди? Ей, Манди. Защо блуждаят тези двестаградусови очи?

— Алкохолът не е стабилен в никакво съединение над сто и осемдесет градуса — машинално отвърна тя на Стив, мислите ѝ бяха другаде. — Изсмуква водата от въздуха, разводнява разтвора, докато...

— Боже, какви странни неща знаеш — прекъсна я Стив и стовари куп папки на бюрото ѝ. — Ето прецедентите, които Антеа толкова настояваше да получи.

Манди премига и се фокусира върху настоящето, прогонвайки спомена за мъжествената усмивка на Сътър и студените му очи.

— Настоявала ли е?

— Стив, къде са онези прецеденти? — извика Джеси от кабинета на Антеа. — Личната секретарка на премиера говори по телефона с Антеа.

Стив грабна папките, преди Манди да успее да ги докосне.

— Пристигат веднага!

Манди въздъхна и проследи с поглед Стив. Нищо чудно, че толкова мислеше за Сътър напоследък. Нямаше работа върху бюрото си, нищо, върху което да се съсредоточи, освен втората годишнина от деня, в който животът ѝ бе съсипан.

Всичко друго беше по-добро от мислите за това. Дори Сътър.

Телефонът иззвъня. Доволна, че ще се разсее, тя посегна да го вдигне. Ала щом притисна слушалката към ухото си, чу гласа на Алис:

— „Деца на нашите деца“, добър ден.

Манди затвори внимателно, макар вътрешно да беснееше. Можеше да понесе всичко, но не и бездействието. Откакто Алис и Джеси бяха започнали работа във фондацията, работата на Манди бе разпределена помежду им. Въпреки непрестанни уверения и намеци за по-интересни задачи, Антеа не бе възложила на Манди нищо ново. В резултат на това Манди имаше твърде много време, за да се занимава със собствените си мисли.

Точно днес преди две години, минус няколко часа.

Престани! Всичко е приключено, мъртво и погребано. Случи се и нищо не може да се направи, за да се промени каквото и да било.

Да. И се случи днес преди две години.

Химикалката, която Манди държеше, се изплъзна от пръстите ѝ, търкулна се по бюрото и падна на пода. Младата жена я проследи с блуждаещ поглед как отскочи меко на килима. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Тя пребледня и сърцето ѝ заблъска в гърдите. Машинално се застави да диша по-бавно и по-дълбоко, за да възвърне самообладанието си, като не спираше да си повтаря, че няма причина да се разстройва.

Това е ден като всички други. Просто един ден. Ако имаше гроб, който да посетиш, щеше да отидеш и да премислиш всичко отново. Ала гроб няма, затова ще си седиш вкъщи и ще премисляш всичко отново и отново, докато се вцепениш, а после ще заспиш, ще се събудиш и ще започне още един най-обикновен ден, още един ден поотдалечен от вчерашния. И някой ден всичко ще бъде достатъчно далеч в миналото.

Но не и днес. Днес е прекалено близо.

Манди внезапно се изправи и започна да крачи из големия кабинет, докосвайки леко бюрата и столовете, обзета от желание да...

Навън.

Тя застина неподвижно, изненадана от силата на желанието си да излезе навън, на открито, на свобода. Отдавна не се бе чувствала така хваната в капан.

Същият ден, различна година. Не трябваше да опитвам дълбоката вана тази сутрин. Прекалено дълбока. Водата бе отключила твърде много спомени.

Силна тръпка разтърси тялото ѝ. Тя бързо се огледа, съзнавайки, че трябва да се залови с нещо, иначе щеше да полудее. Решително

влезе в кабинета на Антеа, за да поиска работа. Антеа, Джеси и Стив се бяха навели над папките, които бяха разпръснати по голямата маса. Очевидно секретарката на премиера бе получила отговор на въпросите си, тъй като Антеа вече не държеше телефона.

Възрастната жена погледна часовника си.

— Подрани с няколко минути, но предполагам, че е за добро. Въздушният трафик е доста непредсказуем.

— Какво? — попита Манди.

— Въздушният трафик — отсече Антеа.

— Какво значение има...

— Полетът е след два часа.

— Полетът?

— До Сидни.

— Къде?

— Австралия.

— Какво?! — попита Манди, давайки си сметка как се е чувствала Алиса по време на падането си в заешката дупка.

— Не се ли включих точно оттук? — усмихна се Антеа. — Вземи си чантата, Манди. Време е да тръгваш.

— Антеа, за какво говориш?

— Полетът — рече Стив, неспособен да скрие широката си усмивка.

— Полетът? — през смях рече Джеси.

— До Сидни — продължи Стив.

— Къде? — с престорена сериозност попита Джеси.

— Австралия — отвърна Стив.

— Какво?! — продължи ролята си Джеси.

Манди неволно се усмихна.

— Толкова лошо ли беше?

— Почивката ще излекува всичко — намеси се Антеа и прекоси стаята.

Манди понечи отново да попита: „Какво?!“, ала се усети навреме за голямо разочарование на Стив и Джеси. Антеа измъкна от шкафа раница на ярки розово-черни ивици и я сложи на бюрото. Манди изгледа раницата с подозрение.

— Не знаех, че има и розови зебри — промърмори.

— Няма — спокойно отвърна Антеа. — Това е тигрова шарка.

— О, това обяснява всичко.

Антеа се усмихна и потупа Манди по ръката.

— Точно това харесвам у теб, мила. Ти ме разбираш.

— Така ли?

— Определено.

— Това ме плаши. Кога каза, че е полетът ти?

— Не съм казала, но по-добре да побързаме.

Манди затвори уста, давайки си сметка, че е в губеща позиция. Когато Антеа бе в приповдигнато настроение, нищо не бе в състояние да ѝ съперничи, дори бързият език на Манди.

— Добре. Чанта. Летище. Самолет. Сидни — рече тя. — Аз ще нося тигъра.

— Отложете разговорите ми.

„С три седмици?!“ Ала Манди забрави тази мисъл, докато с усмивка последва Антеа. Не искаше да разваля доброто ѝ настроение, перспективата за триседмична почивка в Австралия би замаяла главата на всеки. Ако не беше присъствието на Сътър — и пътуването със самолет — Манди би завидяла на началничката си. Пък и въпреки полета и компанията на Сътър, мисълта за Австралия бе достатъчна, за да събуди мечтите на Манди. Толкова отдавна хоризонтът ѝ се затваряше между офиса и стените на апартамента, спомените и страха.

— Насам, мила. Ще вземем моята кола — рече Антеа.

Няколко минути по-късно Манди сложи раницата в багажника на елегантния двуместен мерцедес на Антеа.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от повече багаж? — попита Манди. — За теб Сътър със сигурност ще наруши правилата си.

— Всичко е наред. Гарантирам, че правилата на Сътър няма да ми създадат ни най-малко неудобство.

Уверението на Антеа слагаше край на всякакви въпроси. Манди затвори багажника и зае мястото на шофьора.

— А паспорта ти? — попита тя. — Реши ли проблема с него?

Именно затова Сътър бе заминал по-рано, нямаше търпение да чака, докато леля му уреди формалностите.

— Накрая се обадох на сенатор Мартин Търгуд. Той се погрижи за всичко.

— Какъв точно беше проблемът? Ти така и не каза.

— Права си, не казах.

Манди чакаше.

Антеа ровеше из чантата си за ключовете от колата.

— Ето ги. По-добре побързай, мила. Понякога международните полети са претъпкани.

Манди машинално пое ключовете.

— Господин Акстън ти осигури, място, нали?

— Мястото е осигурено — съгласи се Антеа.

— Тъй като той притежава голяма част от аеролинията, няма причина да се тревожиш, че ще останеш без място. Като се има предвид какво изпитва към теб господин Акстън, вероятно дори капитана би изхвърлил заради теб — рече Манди.

Антеа само се усмихна.

Пътуването до летището отне едва дваайсет минути. Манди остави Антеа на тротоара, сетне премина пет пътни ленти, за да намери място на едночасовия паркинг. Грабна ярката раница от багажника, затръшна капака и се затича обратно през петте пътни ленти. Гишетото за първа класа беше затворено, което означаваше, че Антеа вече е получила бордна карта. Манди пое към изхода, сигурна, че ще настигне началничката си. Ала на контролния пункт за проверка на багажа я нямаше.

— Мина ли отгук една дребна среброкоса жена?

— Да, госпожо — отвърна охранителят и сподави усмивката си.
— Капитанът лично я откара. Беше разбрала погрешно часа на полета. Задържат самолета.

— Но багажът ѝ е у мен!

Манди хвърли раницата и чантата си на лентата, за да минат през рентгена. Премина през рамката, без да задейства алармата, грабна раницата и чантата и хукна, въпреки високите си токове. Отначало не забеляза никого на изхода. Сетне зърна сребриста коса в края на прохода, водещ към Боинг 747 W.

— Антеа!

— Побързай, мила. Чакаат те.

Манди измина тичешком прохода и подаде раницата на Антеа. Тя не ѝ обърна внимание, а вместо това взе чантата на Манди. Пъхна вътре дебел плик и я върна на младата жена.

— Всичко, от което имаш нужда е вътре. А сега побързай.

— Какво?

— Не се тревожи за нищо — продължи Антеа, прекъсвайки възраженията на Манди, докато я водеше към входа на самолета. — Разпоредих се да не ти доставят пощата и вестниците, Джеси ще ти полива цветята, Стив ще се погрижи за колата ти, а Алис ще вземе дрехите ти от химическото чистене. Има ли нещо друго, което трябва да свършиш пред следващите няколко седмици?

Неспособна да каже каквото и да било, Манди само поклати глава.

— Госпожице Блайт? — извика стюардесата. — След минута трябва да затворя вратата.

— Бягай — рече Антеа. — Четиристотин души те чакат — изведнъж тя се изправи на пръсти и прегърна Манди. — Приятна почивка. Заслужила си я.

— Но аз...

— Върви — прекъсна я строго Антеа. — Стив и Джеси чакат да ми помогнат да закача още една снимка на стената. Твоята снимка.

Стиснала в една ръка чантата си, а в другата — раницата, най-новият проект на Антеа замаяно се отпрати към чакащия самолет.

— Ей, Манди — извика Антеа, — не забравяй какво ти казах за намирането на любовник. Австралийците са прекрасни!

— Д. М. Сътър ли се казвате?

— Ще има ли някаква полза, ако отрека.

Мъжът се засмя.

— Извинявай, приятел. Боя се, че не. Видях снимката ти снощи по телевизията.

Сътър тихо изруга и слезе от стълбата на самолета, като внимаваше да не докосне парапета. В края на септември в Бундабърг беше пролет, ала в североизточната част на Австралия пролет беше относителен термин. Слънцето беше силно като в тропиците и превръщаше всичко, което докоснеше, в нажежена жарава — включително и парапета.

— Репортер ли си? — попита Сътър, като изгледа преценяващо високия мускулест и силно загорял от слънцето мъж пред себе си. Австралийските репортери караха американските си колеги да изглеждат като благовъзпитани хористи.

— Не се тревожи, приятел. Казвам се Рей. Водолазен инструктор съм на Лейди. Заедно с екипировката ти донесох и съобщение.

При думите „водолазен инструктор“ мрачното изражение на Сътър се изпари. Той се усмихна и протегна загарялата си мазолеста ръка.

— Благодаря ти, че си донесъл екипировката ми. Наложил се да заобиколим заради ранните мусонни бури на път от Кунунура. Отне ни два пъти повече време от предвиденото. Готов ли е самолетът?

— Чакаме още един пътник и ще излетим. Хайде да те претеглим.

Сътър последва Рей в малката чакалня с климатик. Подканен от Рей, Сътър стъпи на кантара заедно с рапицата на раменете си. Инструкторът повдигна вежди.

— Ти си истински водолаз, няма съмнение — отбеляза.

Сътър го изгледа въпросително.

— Само мускули — обясни Рей. — Тежиш петнайсет килограма повече от очакваното.

— Това проблем ли е? — попита Сътър, спомняйки си строгите ограничения за тегло на полетите до острова.

Рей поклати глава и записа теглото на Сътър към общия списък за самолета.

— Не се тревожи, приятел. Остават ни още седемдесет килограма. Освен ако съпругата ти не е с твоето телосложение, ще се справим, въпреки жегата.

— Нямам съпруга.

— Правилно. Твоето момиче.

— Нямам момиче.

— Е, тогава имаш причина за тревога — заяви Рей и остави папката си, — защото именно нея чакаме.

— По дяволите.

Сдържайки усмивката си, Рей подаде на Сътър сгънат лист хартия. Новодошлият подозрително се втренчи в бележката, чудейки се какво ли е замислила леля му пък сега. „Ранното начало“ на почивката му се бе превърнало в два дни полет, последвани от тридневен преход през тропическия ад на Австралия, преминал в обсъждане на дъждовните периоди и миграцията на животните с най-загадъчните туземци, които Сътър бе срещал някъде по земята.

Брадата му беше набола, не се бе къпал от известно време — като се изключи подгизването от ранните мусонни дъждове, а сега стоеше върху нажежената писта на четирийсет градусова жега и деветдесет и пет процента влажност, чакайки... какво, по дяволите, чакаше?

Мърморейки, Сътър разгъна бележката и я прочете наум:

„Изпращам последния си проект. Тя има нужда от почивка също колкото и ти.“

Почеркът бе едновременно елегантен и изискано властен. Последната дума бе подчертани от подписа: „Антеа“.

Сътър се загледа в хоризонта и бавно преброи до сто и трийсет на езика, в който нямаше числа. Рей го наблюдаваше изпод оръфаната си сламена шапка по същия предпазлив начин, по който го бе гледала водещата на търга.

„И две кози правят двацет. Нямам нужда от това. Близката луна и изгряващото слънце правят двацет и едно. Имам нужда от баня, хубав сън, добро ядене и пиене. Плюс две кози правят двацет и три. Имам нужда от тишина и спокойствие. И една бременна коза стават двацет и пет. Имам нужда да бъда оставен на мира. Имам нужда от почивка, а не от проклетите проекти на Антеа! И пълна луна стават двацет и осем...“

Изминаха няколко минути, преди Сътър да спре поглед на тръстиките поля, които ограждаха малкото летище. Захарната тръстика беше на всички етапи от производството — от голи разорани участъци до растения, надминаващи човешки ръст. Под нажеженото небе различно израсналата тръстика блестеше с различни нюанси на зеленото, като се започнеше от бледо резедаво до толкова тъмнозелено, че изглеждаше почти черно. С всеки полъх на горещия влажен вятър, измамно тънките тръстикови стъбла потрепваха и се залюляваха.

Вятърът смени посоката си и донесе силния аромат на единствената забележителност в Бундабърг — дестилационната фабрика за ром.

— Дали ти се намира малко от местния продукт? — попита най-сетне Сътър и премести поглед към Рей.

— Моля?

— Ром — лаконично обясни Сътър.

Предпазливостта на водолаза се стопи в солидарна мъжка усмивка.

— Да. Имам в торбата. Ела с мен, приятел. И без това ще бъде твърде късно за гмуркане по времето, когато стигнем до острова.

За трийсети път за също толкова на брой часове Манди отказа учтивото предложение на стюардесата за храна и пиtie. През изминалата вечност, откакто Антеа безгрижно бе подхванала последния си проект, въпросният проект бе изгледал два филма, бе изслушал всички музикални записи на слушалките и непрестанно си бе повтарял, че седи в театър, а не в абсурдно парче метал, задържано от незнайни сили на дванайсет хиляди метра над вода, толкова дълбока, че бе почти непозната на човека.

Като цяло Манди бе доволна от справянето си с презокеанския полет. За по няколко часа бе успявала да си внуши, че е в безопасност. Полетът със 747 беше толкова дълъг, че накрая бе изпаднала в някакъв странен транс, бе прекалено уморена, за да се страхува, докато огромният самолет гонеше полунощ през половината свят, без всъщност да я настигне, изоставайки все повече и повече от оранжевата зора, хванала го над Южния Тих океан.

Другите хора с възхищение се наслаждаваха на светлината, плъзгаща се над океана. Манди бе свалила завеската на прозореца си и не бе я повдигала изобщо, докато самолетът не се приземи в Сидни. Непрестанно си напомняше, че щом веднъж отминат водата, ще започне да се забавлява. Австралия бе идеалното място за човек, който се бои от водата — най-сухият континент на земята. След приземяването бе слязла от самолета с нарастващо чувство на гордост от постижението си, което бе продължило само до преминаването ѝ през митницата и имиграционната служба.

После я бяха упътили към полета, с който трябваше да продължи. Сидни не беше крайната ѝ цел. Трябваше да стигне до място със странното име Бундабърг. Полетът ѝ беше след двацет и осем минути. Самолетът не беше 747. Не беше дори наполовина толкова голям. Събираше едва сто души. Ако не бе почти мъртва от часовата разлика, глада и недоспиването, никога нямаше да позволи на

любезния екипаж да я качи на борда, да я настани на предната седалка и да пъкне в ръцете ѝ списание. Не се бе зачела в списанието по време на излитането — бе се опитала да пропълзи между страниците.

След първия половин час на сковаващ страх, мозъкът най-сетне си бе възвърнал контрола над тялото ѝ. Не се бе успокоила, ала бе успяла да принуди пръстите си да обръщат страниците, вместо да се впиват безсмислено в страничните облегалки. Все още не можеше дори да помисли за храна, страхът бе убил напълно апетита ѝ. Повдигаше ѝ се дори от водата, затова просто търпеше пресъхналата си уста. Замайването, настъпило след трийсет часа пълен глад, беше добре дошло. Отвлечаше вниманието ѝ от размерите на самолета.

Манди премига, опитвайки да си спомни какво се стараше да прочете. Бавно сведе поглед към смачканите страници в скута си. Картата на вътрешните линии на Австралия беше съвършено неразбираема, съсипана напълно. Младата жена затвори очи и се помоли Бундабърг да се намира някъде в централната част, където водата се срещаше само под формата на плитки локви, останали от редките дъждове.

Самолетът се приземи съвсем гладко. Докато останалите пътници се придвижваха да слезат по стълбата, Манди остана на мястото си. Дишаше пресекливо и непрестанно си повтаряше, че изпитанието е приключило. Това беше. Всичко бе свършило и тя не се бе изложила. Утре — който и ден да беше, тъй като бе загубила представа за времето някъде из безкрайната полунощ над океана — утре, щеше да се гордее с постижението си. Сега обаче искаше единствено да пропълзи в леглото и да спи една седмица.

— Госпожице Блайт, добре ли сте?

Манди вдигна глава и се усмихна уморено на обезпокоената стюардеса.

— Часовата разлика — обясни тя. — Стомахът ми е някъде над Хаваите, а мозъкът ми — все още в Калифорния. Останалото не струва и един цент.

Жената се усмихна.

— Нека взема раницата ви. Онази с розовите райета, нали?

— Да. Благодаря ви.

Манди бавно се изправи, имаше чувството, че тялото ѝ е временно взето под наем, а не нейна собственост от почти двайсет и

осем години. Слънчевите лъчи, струящи през отворената врата на самолета, бяха толкова ярки, че младата жена извади слънчевите очила от чантата си. Стъклата бяха съвсем черни и рязко контрастираха с бледността на кожата ѝ, ала намалиха тропическата яркост на слънцето до поносимо ниво.

Манди хвана парапета на стълбата, ала веднага рязко отдръпна ръка. Парапетът бе ужасно горещ, а въздухът бе толкова нажежен, че трудно се дишаше. Тя слезе много бавно по стълбата, усещайки присъствието на стюардесата, готова да ѝ се притече на помощ. Най-сетне достигна пистата. Усещането за твърда земя бе като благословия за Манди. Никога не бе обичала летенето дори преди злополуката, след това самолетите се бяха превърнали в нещо, което търпеше само защото искаше да е в състояние да се погледне в огледалото и да не види насреща си една пълна страхливка — а само една донякъде страхлива жена.

Манди въздъхна и пое към летището, без дори да забележи мъжа, застанал нетърпеливо отстрани и не откъсващ поглед от нея. Сътър присви очи, щом разпозна Манди да слиза бавно по стълбата. Изпитият ром бе отпуснал мускулите на врата му, ала не бе подобрил ни най-малко разположението на духа му. Точно сега най-малко се нуждаеше от три седмици, прекарани в компанията на остроумната секретарка на Антеа и нейните шегички — макар тя да имаше най-елегантния и сексапилен гръб, който някога бе виждал или докосвал.

Сътър нямаше нужда от Манди, ала бе вързан с нея. Нямаше измъкване. Тя беше тук, той също, докато Антеа мъдро бе останала на доста голямо разстояние. Сътър тихо изруга и прекоси няколкото метра, които го разделяха от Манди.

— Поразмърдай си задничето — рязко нареди той и стисна ръката ѝ над лакътя. — Трябва да те претеглим. Къде ти е багажът?

Манди се взря в Сътър, бе толкова изтощена, че успя единствено да чуе думите му. Едва-едва. Да ги разбере или да отвърне бе извън възможностите ѝ.

— Заповядай, приятел — рече стюардесата и му подаде раницата на Манди. — Тя явно е опитна пътешественичка. Това е всичият ѝ багаж.

Сътър пое раницата, направи гримаса при вида на шарките, изръмжа някаква благодарност към стюардесата и побутна Манди към

малката сграда на летището. Преди тялото ѝ да се приспособи към хладната вълна от климатика, Сътър я вдигна на ниската платформа на теглилката, бутна в ръцете ѝ чантата и раницата, след което се отдръпна.

— Сътър?

Той изобщо не ѝ обърна внимание, втренчен в Рей.

— Не се тревожи, приятел. Имам екипировка, която тежи повече от твоето момиче.

— Тя не е моя — озъби се Сътър.

Манди трепна.

Рей я огледа от глава до пети. Дори плътните ѝ слънчеви очила не намалиха въздействието на усмивката му, когато ѝ помогна да слезе от теглилката. Въпреки изтощението си, Манди също се усмихна; Антеа се бе оказала права за австралийците. В сравнение със Сътър бяха великолепни.

Ала в сравнение със Сътър, същото можеше да се каже и за бясна горила.

— Уморителен ли беше полетът? — попита Рей.

— Да — отвърна Манди. Гласът ѝ бе прегракнал от облекчение, че мъчението е свършило.

— Не се тревожи, миличка — окуражително я стисна за ръката Рей и взе раницата. — Ърл ще ни отведе на Лейди за нула време. Ще отнеса багажа ти, а ако имаш нужда от нещо на Лейди, питай за Рей.

Манди скръбно изпрати с поглед Рей, който изчезна през задната врата на летището. Не разбра много от това, което ѝ каза, но усмивката му бе като климатика — всепоглъщаща, ала все пак прекрасна. Тя насочи вниманието си към Сътър.

— Виж, нямаш представа колко съжалявам — уморено рече тя и бутна слънчевите очила към челото си, за да разтърка зачервените си очи. — Повярвай ми, идеята не беше моя — тя опита да се усмихне, ала дори за това нямаше сили.

Погледът на Сътър бе изпълнен с повече разбиране и с по-малко одобрение от този на Рей. Единственото, което спря Сътър да излее гнева си заради провалената почивка, бе увереността, че Манди е на ръба на изтощението. У нея не бе останала и капчица живец. Очевидно Антеа бе права; Манди имаше нужда от почивка също като него. И очевидно изобщо не бе подготвена. Строгийт костюм, найлоновите

чорапи и високите обувки бяха доказателство, че бе тръгнала направо от кабинета на Антеа.

— Колко предупреждения получи? — неохотно попита Сътър. Неволно изпита състрадание към жената пред себе си, която мълчаливо го молеше да не се ядосва.

— Предупреждения? — недоумяващо попита Манди и поклати глава.

— Намеренията ѝ са добри — рече Сътър, подхвана отново Манди и я поведе към вратата на летището, откъдето току-що бяха влезли. — Хайде, малката. Чакаат ни. Ще поспиш по пътя.

Манди едва успя да смъкне отново очилата си, преди да излязат в горещата сауна на Бундабърг. Отне ѝ само миг, за да осъзнае, че Сътър я води към пистата, а не към паркинга. Тя забави крачка.

— Къде е паркирана колата? — попита.

— Каква кола?

— Колата, която... О, не. Не!

Очите на Манди се разшириха от ужас. Пред тях имаше самолет, който приличаше на гигантско водно конче. Шумът на малките двигатели заглушаваше думите и Сътър я повлече към отворената врата за пътниците. Манди понечи да заговори, ала бе твърде изтощена и уплашена, за да изрече и дума. Краката също не я слушаха, ала Сътър като че ли не забелязваше. Той просто я повлече напред, без да обръща внимание на напразните ѝ опита да спре. Когато дойде време да се качи в самолета, тя рязко спря. Не можеше да го направи. Просто не можеше.

— Н-н-не — заекна тя. — Н-н-не обичам малките самолети.

— Ако мислиш, че този е малък, почакай да видиш пистата от другата страна. Хайде, качвай се — подкани я Сътър, нетърпелив да се скрие от слънцето. — Вече те чакахме повече от час.

Манди опита да събере мислите си, да обясни, ала само гледаше ужасено малкия осемместен самолет. Изведнъж усети, че я избутват на борда. Опита да се бори, ала всичко беше като в най-ужасните ѝ кошмари, мускулите не ѝ се подчиняваха, всеки миг бе като в забавен каданс, с изключение на света около нея, който препускаше толкова бързо напред, че нищо не можеше да го спре, нито да предотврати смъртоносната катастрофа, която я очакваше. С последни усилия на волята, тя се извърна към Сътър, насилвайки се да заговори.

— С-С-Сътър, м-м-моля те! С-с-страх ме е от л-л-летене!

— Забавно, много забавно — рязко я прекъсна мъжът и я набуца вътре. — Толкова те е страх от летенето, та прелетя половината свят с един самолет, а после целия австралийски континент с друг, нали така? Престани с тази комедия и се настанявай на проклетата седалка.

Той решително я натисна на мястото точно зад пилота и зае седалката до нея. Шумът на двигателите премина в механичен писък. На Манди ѝ се искаше единствено да изпищи, ала устата ѝ бе толкова пресъхнала, че от гърлото ѝ не излизаше нито звук.

— С-С-Сътър...

Той не чу измъчения шепот.

Манди сграбчи китката му в стремежа си да го накара да разбере.

— Слушай, миличка — озъби се той и рязко отдръпна ръката си, — не съм спал от три дни, не съм се къпал от седмица и последното, което ядох, беше гуцер, пърлен на лагерен огън. Със сигурност не съм в настроение за глупавите ти шеги. Откажи се!

Манди отново се опита да заговори, ала двигателите бяха прекалено шумни и земята вече се отдалечаваше от нея. След минути самолетът обърна и се насочи над океана. Младата жена затвори очи и се помоли да умре при катастрофата, вместо да бъде хваната в капан жива в помещението, да потъва, да се дави и никой да не чува писъците ѝ, освен един мъртъв мъж, който никога не я бе обичал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За Манди звукът, миризмата и усещането на самолета, бяха част от подновения кошмар. Вибрациите я разтърсваха, шумът бе прекалено силен, за да се чуят писъците ѝ, а пък и не бе ѝ останал глас, нито сили, за да пици, нищо, освен празното небе отгоре и безчувственият океан — отдолу.

Кошмарът и споменът се сляха в едно, стовариха се като чук върху ѝ, разтърсиха я и накрая не ѝ остана нищо друго, освен да приеме връхлитащото я опустошително минало, което я погълна...

Манди свали велосипеда си от ранния следобеден ферибот до остров Каталина. Стъпи на левия педал и с лекота се настани на седалката, чувстваше се щастлива, здрава и изпълнена с живот. Ранните летни облаци безмълвно се носеха над главата ѝ, докарани от мексиканските тропици от южния вятър. Необичайната влажност не притесняваше Манди. Днес нищо не можеше да я притесни. Тя си тананикаше тихо и се усмихваше на хората, които подминаваше, подкарала велосипеда към лагера, разположен в централната част на острова, по-близо до миниатюрната писта, отколкото до малкото курортно градче Авалон.

Караше по-бързо от обикновено, нетърпелива да събщи на Андрю добрата новина. Съпругът ѝ бе необичайно избухлив напоследък. Изследователската му работа не вървеше. Или поне това бе изтъкнал той като причина за мрачното си мълчание и внезапните избухвания. Веднъж ѝ бе минало през ума, че лошото му настроение се дължи по-скоро на факта, че четирийсет и втория му рожден ден бе отминал — поставяйки го неумолимо в ужасяващата територия, наречена средна възраст — а на хоризонта не се задаваше бебе, въпреки деветмесечните опити. Ала когато бе споменала възрастта и липсата на дете като възможна причина за раздразнението му, той ядно

бе излязъл от къщи, оставяйки я да чака до три часа сутринта, когато се бе върнал, целият вонящ на алкохол и дим от някой бар.

Това бе първият път, когато се бе прибрал в ранните сутрешни часове, ала не и последният. През последните девет месеца това се случваше все по-често и по-често. Тази вечер бе четирийсет и третият рожден ден на Андрю и тяхната четвърта годишнина от сватбата. Ето защо Манди бе умолявала и убеждавала лекаря да поиска по-бързо резултатите от лабораторията, за да изненада съпруга си, като пристигне по-рано на острова, който бе само на трийсетина километра от калифорнийския бряг.

Манди и Андрю бяха изкарали медения си месец на Каталина, гмуркаха се край стръмните му скалисти брегове, наслаждаваха се на живота в океана, който бе много по-разнообразен от водния свят край гъстонаселеното и доста замърсено крайбрежие на Южна Калифорния. Меденият месец бе един от най-щастливите периоди в живота на Манди, макар удоволствията от брачния сексуален живот да не бяха това незабравимо преживяване, което толкова се възхваляваше. Океанът бе компенсирал неловкостта, която Манди изпитваше по време на припряното бурно любене на Андрю.

Сексуалната ѝ неопитност скоро бе изгубила чара си както за нея, така и за съпруга ѝ, заменена от усилията ѝ да разбере какво точно не беше наред. Неизследваният океан никога не загуби чара си за Манди. Изкусителната песен на зелените дълбини проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в душата ѝ.

Поне това ни свързва, помисли си Манди.

Прозрението я сепна. Свързваха ги много повече неща от гмуркането, нали? Той бе неин наставник, когато получи докторска степен по океанография. Бе я насърчавал, опитвал се бе да я прелъсти и в крайна сметка се бе оженил за нея на четирийсетия си рожден ден. За него това беше втори брак. За нея — първи. Отначало фактът, че Андрю нямаше деца от първия си брак, я изпълваше с увереност; той имаше твърде малко време за съпругата си и още по-малко за деца.

Андрю обаче искаше деца. Отчаяно. Манди не бе готова за незабавно майчинство. Имаше нужда от време, за да успее да съчетае брака и процъфтяващата си кариера като специалист по океански ресурси на щата Калифорния. Ала само няколко месеца след сватбата споровете за това кога да имат деца бяха започнали отново, спорове,

след които Манди плачеше, изпълнена с гняв и напълно объркана. През цялото време преди сватбата, двамата с Андрю бяха обсъждали обща кариера, съвместни изследвания на океаните, преподавателска работа, дисертации и цвѳета на океана на петнайсет клафтера дълбочина в слънчев ден.

Андрю нито веднъж не бе споменал, че иска деца, още повече пък веднага след сватбата. Също както наивно бе предполагала, че сексът ще бъде чудесен след сватбата, така бе останала и с убеждението, че Андрю споделя желанието ѳ да се докаже в своята област, преди да излезе в отпуск по майчинство. Бе сгрѳшила. Андрю бе поискал да изхвърли хапчетата против забременяване още в деня на сватбата. Фактът, че бе получила важна субсидия, за да изследва хранителните навици на тихоокеанската видра, беше без значение за Андрю. Фактът, че работата ѳ впоследствие можеше да бъде използвана, за да се определи дали оцеляват застрашените видове, също не го трогна. Той я искаше бременна, точка. Всичко останало беше на второ място.

Манди бе захвърлила хапчетата в деня, когато приключи работата си върху видрата. Бе предположила, че в брака ѳ ще настъпи незабавно подобрение. Така и стана, докато не дойде менструацията ѳ.

Когато менструацията ѳ дойде за трети път, тя отиде при лекаря си, бе подложена на цялостен преглед и ѳ бе казано да дойде след девет месеца, ако все още не е забременяла. Девет месеца по-късно тя се бе върнала. След изтощителна поредица от изследвания, заключението на лекаря бе, че при нея всичко е наред. Беше ѳ казано да изпрати за изследвания съпруга си.

Андрю категорично бе отказал. Сега това няма значение, каза си Манди и яростно натисна педалите. Бременна съм във втория месец и всичко е наред. Мога да кажа на Андрю и да видя отново усмивката му.

Мисълта за бъдещото ѳ бебе я накара да се усмихне. С нетърпение чакаше да усети движенията на бебето, да роди и да го държи на ръце, да научи детето си да плува, да чете и да кара велосипед, да сподели с него красотата и загадъчността на бляскавия океан. Нямаше търпение и да каже на Андрю. Очакването я правеше нетърпелива да прекоси километрите, които я делиха от съпруга ѳ. Искаше ѳ се да бе долетяла с него и малкия им самолет преди няколко дни, ала ако го бе сторила, нямаше да може да получи изследванията

чак до другата седмица, а тя бе искала да поднесе новината едновременно като подарък за рождения му ден и годишнината от сватбата. Освен това летенето с малкия самолет не ѝ бе приятно, което бе още един повод за кавги между нея и Андрю. Той смяташе, че тревогата ѝ се дължи на съмнение в способностите му на пилот и нищо не бе в състояние да го убеди в обратното.

Всичко това е в миналото, решително си рече Манди. Сега, като съм бременна, той няма да е толкова докачлив относно възрастта, способностите, кариерата си. Всичко. Отново ще можем да се смеем заедно.

Мислите на Манди се върнаха на бебето. Тя мислено започна да прави списък на нещата, които ще направи, на нещата, които ще отложи за една година, хората, на които ще каже, проучванията, които трябва да подготви по-бързо, преди да е наедрияла дотолкова, че да не може да работи. Все още правеше списъци, когато пристигна в лагера, където Андрю беше от три дни. Наоколо не се виждаше никой. Тя прехапа устни, сетне въздъхна. Сигурно бе отишъл да се гмурка с някой от местните жители.

Манди разочаровано паркира велосипеда зад голям храст и се насочи към палатката. Първото нещо, което забеляза, бяха кислородните бутилки, подпрени на близкия камък. После зърна частите на два мокри водолазни костюма, захвърлени на земята между бутилките и палатката, сякаш хората, носили костюмите, не бяха имали търпение да се отърват по-бързо от неопреновите ризници. Следващото нещо, което зърна, бе парче плат на цветчета със странна форма, което висеше на въженцето близо до входа на палатката. Озадачена, тя дръпна платнището и пристъпи вътре.

Трябваша ѝ няколко мига, за да се приспособят очите ѝ от яркото слънце към тъмната вътрешност на палатката. За ушите ѝ подобен проблем не съществуваше. Чу женски глас с ужасяваща яснота:

— О... още... по-силно... по-силно!

Манди едва разпозна Андрю, чийто бедра ритмично се спускаха към момичето, което френетично се гърчеше под него, и двамата бяха задъхани. Ноктите на жената се забиха в голия му гръб, когато тялото ѝ се изви и сетне замря. Ужасеният вик на Манди бе заглушен от възторжените възгласи на наслада на съпруга ѝ и неговата партньорка.

Ала промяната в светлината бе забелязана от момичето. След още няколко вика, тя лениво отвори очи.

— Ооо — рече.

— Какво? — попита той.

— Кога каза, че пристига жена ти?

— Утре.

— Май е свършила по-рано.

— Тя никога не свършва — разсмя се Андрю. — Точно затова обичам да го правя с теб. На теб ти харесва по същия начин, горещо и бързо.

— Миличък, не се шегувам. Имаме компания.

Андрю проследи погледа на момичето и се отмести на лакти. Присви очи към светлината, струяща през входа на палатката.

— Манди — попита, — какво правиш тук днес?

Манди не можеше да повярва на ушите си.

— Според мен по-подходящ въпрос с какво прави тя тук?

— Развратничи и го прави много по-добре, отколкото ти някога си била в състояние да го сториш — рязко отвърна Андрю, свали презерватива и го пусна в пепелника.

Думите ѝ причиниха такава болка, че не бе в състояние да отвърне.

— Миличък — протегна се момичето, — мисля да пропусна тази сцена. Праведните съпруги не са ми по вкуса.

Момичето грабна парче плат на цветчета от долната част на спалния чувал. Оказа се долницето на банския ѝ костюм, което тя бързо навлече и излезе навън покрай Манди.

Манди сведе поглед към съпруга си, който навличаше мокрите си бански гащета. Не бе в състояние да каже нищо, не можеше дори да измисли какво да каже; просто опитваше де се пребори с гнева и унижението, които я разтърсиха.

Невъзможно бе това да се случва.

Ала се случваше.

— Манди, Манди, Манди — въздъхна Андрю и прокара пръсти през оредяващата си коса. — Е, обречена беше да разбереш, рано или късно. Цяло чудо с, че не разбра по-рано.

— Да разбере ли?

Думите бяха произнесени с дрезгав шепот. Това не беше нейният глас. Това не можеше да бъде нейният съпруг, бащата на детето ѝ, все още мокър от тялото на друга жена. Тя тихо извика от болка и обви ръце около тялото си.

— Толкова си наивна — раздразнено и в същото време тъжно отбеляза Андрю. — Навремето бях очарован от това как такава умна жена като теб може да е толкова невежа по отношение на мъжете и секса. Непрестанно си фантазирах колко прекрасно ще бъде да те въведа, да знам, че получавам нещо, което никой друг мъж не е имал. А после си мислех какви умни деца ще имаме. Затова се ожених за теб и те отведох в леглото и... — той сви рамене. — Е, не беше страхотно и не ставаше по-хубаво. Нямах търпението да те науча как да ми доставяш удоволствие, а ти нямаше интерес да учиш — мъжът въздъхна. — Затова потърсих секс другаде. Сега това те шокира, но ще свикнеш. Но съм много внимателен, Манди. Поучих се от опита с първата ми съпруга. Не нося вкъщи нищо друго, освен спомени, а те не са заразни.

Манди не осъзнаваше, че клати глава в машинален отказ, докато Андрю не изруга и не скочи на крака.

— Време е да порастнеш, Манди! Престани да ме гледаш така, сякаш току-що съм удавил любимото ти котенце. Не познавам нито един мъж, който да не е изневерявал на жена си, а и твърде малко жени не са отвърнали със същото! Ала живеят в относителна хармония и отглеждат заедно децата си, защото нито един човек не е съвършен и всички те са порастнали достатъчно, за да го осъзнаят!

Манди дълго не откъсна поглед от съпруга си, сетне попита прегракнало:

— Ами любовта?

— Какво за нея?

Манди затвори очи.

— Тогава защо се ожени за мен?

— Бях почти на четирийсет и бях изпаднал в паника. Като всеки друг глупак от Адам насам, си помислих, че младата съпруга ще ме подмлади. Ала не можех да те имам без венчален пръстен. Тогава си казах, защо не, по дяволите? Исках деца. Исках ги силно. Не исках да остареея в самота и да умра със съзнанието, че нищо от мен няма да продължи да живее.

Мълчанието се проточи, докато най-сетне Андрю попита:

— Други въпроси?

Манди поклати глава.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, ала се чувстваше като разкъсана на парчета и сякаш се наблюдаваше от страни — как говори, диша, всички нормални признаци на живот. Всичко изглеждаше нереално. Палатката беше нереална. Тя беше нереална. Моментът също.

— Чудесно — облекчено рече Андрю. — Хайде да се гмурнем. Още не е късно да хванем нещо за вечеря.

Сякаш от страни Манди се чу да казва:

— Ще хапна на ферибота.

Съпругът ѝ погледна подводния си часовник.

— Не, няма. С велосипеда не можеш да стигнеш навреме, за да хванеш последния ферибот. Хайде, Манди — настоя той. — Облечи костюма. Единственото нещо, в което ни бива заедно, е гмуркането. Ще се почувстваш по-добре, щом се озовем долу — той тъжно се усмихна. — Знаеш ли, ако бе вложила в секса и една десета от инстинкта и умението, които показваш при гмуркането... — той въздъхна отново. — Е, не го стори, а аз имам нужда от много секс и това е положението.

— Не.

— Не какво?

— Ако си мислиш, че ще навлека мокрия костюм, който плажното ти зайче току-що е съблякло, сигурно си луд.

Думите бяха изречени безизразно, такъв беше и погледът ѝ. Тя все още имаше странното усещане, че е разделена на две — едната половина крещеше безмълвно от болка и гняв, а другата наблюдаваше с неестествено спокойствие.

— Добре — отсече Андрю. — Тогава ще ядем хамбургери.

— Как ли пък не!

Той потърка чело и се намръщи от болка.

— Манди, имам ужасно главоболие. Не може ли да отложим кавгата?

— Може да си я завреш там, където слънцето не огрява — сопна се тя в отговор. — Отивам си вкъщи веднага, дори ако трябва да плувам.

— Ако разваля лагера и прибера екипировките, самолетът ще натежи твърде много.

— Кой говори за разваляне на лагера?

— Манди...

— Ако побързаме — рязко го прекъсна тя, — след няколко часа ще можеш да се върнеш обратно и да се потиш и пъшкаш над малката госпожица с разтворени крака.

— Защо не остана да погледаш? Може би щеше да научиш как да накараш един мъж да се чувства като мъж!

Манди се извърна, излезе от палатката и се насочи към самолета.

Не беше лесно, разбира се. Андрю не можеше да повярва, че младата му жена няма да промени решението си, щом гневът ѝ премине. Манди изтърпя споровете, молбите и обидите, защото нямаше друг избор, нямаше къде да отиде, не можеше да направи нищо, освен да изчака, докато Андрю се предаде или докато стане време за сутрешния ферибот.

Накрая Андрю се предаде, някъде преди зазоряване. С мрачно, неестествено бледо лице, той се качи в малкия самолет. Късата писта не бе пригодена за нощни излитания, но Андрю бе летял до Каталина и обратно толкова много пъти, че дори не се поколеба. Малкият самолет подскочи във въздуха, набра височина, направи рязък завой и се отправи към континента.

За първи път Манди не се тревожеше, че е в малкия самолет. Боеше се повече от следващите оправдания на съпруга си за изневярата, отколкото от самия самолет. Светлините на града блестяха на хоризонта, маяк от цветове и живот сред безжизнения мрак на океана. До нея Андрю управляваше самолета в мълчание, неестествено вкопчил пръсти в кормилото. На няколко пъти ѝ се стори, че той иска да каже нещо, ала освен че разтриваше от време на време врата и лявото си рамо, мъжът се бе съсредоточил изцяло в управлението.

Манди постепенно осъзна, че дишането на Андрю се е променило. В същия миг забеляза, че височината на самолета също се е променила. Вместо да летят към континента, те се спускаха. Самолетът бе загубил височина и блещукащите светлини на брега бяха като тънка нишка в мрака. Андрю сякаш се готвеше за

приземяване, само че долу нямаше нито светлини, нито летище, нищо, освен черния океан.

— Андрю? Какво правиш? — тя се обърна към него. — О, Господи! Андрю!

Лицето му бе обляно в пот и устните му бяха изкривени от болка. Управляваше с една ръка. Пред ужасения ѝ поглед той изстена и се отпусна безжизнено. Само след миг самолетът се вряза в една вълна, подскочи, понесен от друга и после от следващата, носейки се по повърхността на океана като плосък камък, хвърлен от сръчна ръка.

Ала за разлика от камъка, самолетът можеше да плава. За известно време. Достатъчно дълго, за да успее замаяната Манди да осъзнае какво се бе случило. Достатъчно дълго, за да успее да освободи от колана себе си и съпруга си. Достатъчно дълго, за да го довлече до вратата, да се опита с всички сили да я отвори и да го измъкне навън, риташе вратата, пишеше и дърпаше безжизненото тяло на Андрю.

Изведнъж студената вода се надигна, погълна белия корпус и го понесе към дълбините, поглъщайки нея и неподвижния ѝ товар.

Сътър насочи вниманието си към лилави нюанси и бляскавите сребристи отражения, които придаваха на морето около Големия бариерен риф такава невероятна прелест. Всяка промяна в цвета говореше за промяна в дълбочината на морето; промяна, предизвикана от наличието на мънички животни, които продължаваха да уголемяват най-грандиозния масив, създаден някога, от каквато и да е форма на живот върху лицето на земята. От орбитална височина дори най-големия град, създаден от хората, не се забелязваше с просто око. Бариерният риф се виждаше. Дълъг повече от хиляда и осемстотин километра и с над шейсететажна височина от дъното до заливаният от вълните връх, рифът оформяше ивица от сто и петдесет хиляди квадратни километра покрай североизточния бряг на Австралия.

А пред носа на самолета, само на няколко минути разстояние, лежеше мъничкият остров Лейди Елиът — рай за водолазите. Сътър се усмихна, обзет от радостно вълнение. Искаше да дойде на Лейди Елиът от първия миг, когато чу за острова, а това беше преди двайсет години. Най-сетне го бе достигнал, най-южният коралов остров в

състава на Големия бариерен риф. Остров, който представляваше мъничка точица, украсена с големи пенести вълни, зелени лагуни и такава кристалнобистра вода, че нюансите на синьото не се поддаваха на описание.

Самолетът се наклони и скри острова от погледа на Сътър. Мъжът нетърпеливо се наведе през Манди и погледна през прозореца ѝ. Самолетът рязко изравни и Сътър се блъсна в Манди.

— Извинявай — надвика той шума на двигателите.

Думите му заглъгнаха, когато мъжът осъзна, че Манди изобщо не го забелязва. Седеше сковано на седалката, вкопчила ръце една о друга, лицето ѝ блестеше от пот. Сътър внезапно осъзна, че тя изобщо не бе помръднала по време на полета. Седеше като статуя.

— Манди?

Отговор не последва. Сътър докосна ръцете ѝ. Студенината на кожата ѝ го шокира. Самолетът бе прекалено малък, за да има климатик, което означаваше, че вътре бе доста горещо. Нямахше причина тялото на Манди да е толкова студено.

Ако бе усетила докосването му, тя не го показва. Нито пък забеляза, че самолетът се приземява. Беше неестествено вцепенена, бледа като кораловите брегове и пистата долу. Кожата ѝ бе ледена.

Сътър внезапно осъзна, че Манди не се е шегувала на летището в Бундабърг; наистина изпитваше ужас от летенето. Той машинално посегна да я успокои, ала отдръпна ръце. Досега някак бе успяла да контролира страха си. Каквото и да направеше, можеше да наруши това крехко равновесие и да я тласне към истеричен пристъп. В момента подобно нещо бе твърде нежелателно, тъй като пилотът се опитваше да приземи самолета — имаше силен страничен вятър, а кораловата писта отдолу представляваше тънка бяла ивица сред масивните дъбове, завзели острова.

Пилотът наклони леко самолета, компенсира сравнително спокойния въздух между дъбовете и се плъзна по пистата, намалявайки скоростта колко може по-бързо. Очите на Сътър се разшириха от изумление, когато разбра защо пилотът толкова бързаше да спре — колония речни рибарки гнездяха в далечния край на пистата.

Пилотът знаеше какво прави. Спря спокойно на достатъчно разстояние от птиците. Угаси двигателите, отвори страничния

прозорец, за да влезе въздух и се протегна. Пътникът до него скочи навън, последван от самия пилот, за да могат четиримата пътници зад Сътър да слязат, той трябваше да излезе, тъй като докато не сгънеха седалката му, никой отзад не можеше да се измъкне. Той погледна Манди. Не беше помръднала.

Сътър бързо слезе, помогна на останалите пътници да излязат и отново се качи. Манди нито помръдваше, нито забелязваше какво става около нея.

— Манди, всичко е наред. Приземихме се.

Гласът му бе тих, успокояващ. Тя сякаш не го чу. Мъжът бавно свали огромните ѝ слънчеви очила. Очите ѝ бяха широко отворени, невиждащи, а това, което бе сметнал за пот, всъщност бяха сълзи. Той нежно погали бледите ѝ студени страни.

— Манди, можеш да се върнеш вече. Всичко свърши. В безопасност си.

Повтори думите няколко пъти, докосваше я много внимателно, казваше ѝ, че е в безопасност. След няколко минути я разтърси силна тръпка, сякаш бе плувец, който се бореше да изплува от морските дълбини на повърхността на водата. Очите ѝ бавно се фокусираха върху Сътър.

— Браво, златооко момиче. Огледай се. В безопасност си — промълви той и отново я погали по хладните страни. — Готова ли си вече да слезеш?

Манди понечи да разкопчее колана, ала ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не успя. Сътър отвори закопчалката, сетне внимателно изправи младата жена, ала краката ѝ бяха също толкова несигурни като ръцете.

— Облегни се на рамката, докато сляза.

Преди Манди да кимне, той се измъкна от самолета и се извърна да я свали върху ослепително бялата коралова писта. Внимателно я остави да стъпи.

— Можеш ли да ходиш?

Видя как устните ѝ помръднаха, ала преди да успее да каже каквото и да било, тялото ѝ се свлече. Той я подхвана, вдигна я на ръце и тръгна към малката сграда, скрита почти напълно зад дъбовете.

Рей, който сваляше багажа от самолета, видя, че Манди припадна и се втурна напред.

— Какво стана? — попита.

— Изтощение — лаконично отвърна Сътър. — Коя палатка е нашата?

— Насам. Имаш ли нужда от помощ?

Мисълта да предаде отпуснатото тяло на Манди на някой друг никак не му се понрави. Сътър рязко поклати глава. Сетне осъзна колко груб е жестът му и добави с най-добрия си австралийски акцент:

— Не се тревожи, приятел. Не е толкова едра.

Рей се поколеба, усмихна се и с бърза крачка поведе Сътър по кораловата пътека. Без да спира, Сътър подпря главата на Манди върху гърдите си. Държеше я здраво, раздвоил вниманието си между пътеката и бледото ѝ лице. Бавното равномерно повдигане на гърдите ѝ показваше, че диша добре, въпреки бледността си. Той забърза между палатките и няколкото спартански бунгала, навсякъде се виждаха подпрени водолазни екипировки. Няколко загорели от слънцето млади мъже, изтегнали се пред една от палатките с кутийки бира в ръка, му хвърлиха любопитни погледи. Рей махна с ръка, за да им покаже, че нещата са под контрол.

— Влизай — дръпна покривалото на една окъсана палатка той.

На пода на палатката се виждаха два единични матрака. Чистите бели чаршафи, спретнато сгънатите одеяла и белите хавлиени кърпи изглеждаха не на място под окъсаното платнище.

— Обикновено слагаме двойни легла — припряно обясни Рей, — но всички са заети. Тази палатка не беше наета, защото беше резервна и имаше нужда от закърпване. Вятърът тук понякога е доста силен. Най-големите разкъсвания са защити, но...

— Всичко е наред — прекъсна го Сътър, сложи Манди да легне на един от матраците, като на възглавницата подпря краката ѝ вместо главата. — Изненадан съм, че успяхте да ни настаните при толкова кратко предизвестие. Антеа сигурно е преобърнала земята.

Рей се ухили.

— Не знам за земята, но тук беше истински ад, докато намерим място да ви настаним — той коленичи до Сътър и се взря в нежното бледо лице на Манди. — Сигурен ли си, че е добре?

Сътър докосна шията на младата жена и потърси пулса ѝ. Беше равномерен и спокоен, нищо не подсказваше, че има някакъв друг

проблем, освен изтощението и страха. Руменината бавно се връщаше върху страните ѝ.

— Ето че идва на себе си.

— Водата е в термоса до леглото ти. Ще ида да видя дали момчетата имат нужда от нещо, стига да не ти трябвам?

Сътър поклати глава, без да откъсва поглед от Манди и леко докосна страната ѝ. Дългите, гъсти ресници трепнаха. Младата жена извърна глава към ръката, която галеше бузата ѝ. Устните ѝ докоснаха пръстите му, дъхът ѝ стопли кожата му.

Желанието го заля неочаквано. Той си каза, че Манди събужда единствено защитния му инстинкт — и в същия миг в съзнанието му изплува елегантния ѝ гол гръб и сатенената ѝ кожа под светлината на прожектора. Възбудата го накара да потръпне. Неведнъж тялото му бе откликвало по този начин само при вида на Манди.

Само това ми липсва. Проклета да е Антеа! Как е разбрала, че Манди ме възбужда? Нима съм се издал по някакъв начин по време на няколкото дни, прекарани в офиса? Жалко, че Манди не е онзи тип жени, които си падат по бързите афери и сбогувания, а това е единственото, което искам. Така че стегни се! Между теб и тази жена няма да се случи нищо.

Манди притисна устни към ръката му. Той рязко я отдръпна, сякаш го беше изгорила. Ала чувственото докосване на устните ѝ изгаряше кожата му и сякаш се подиграваше на опитите му да овладее желанието си. Обзе го силен гняв, гняв към самия него, задето не бе разбрал, че Манди наистина се страхува от летенето, гняв към Антеа, задето се бе намесила и бе захвърлила кибрит и бензин на отдалечен коралов остров, гняв към пулсиращото му тяло, задето желаше нещо, което нямаше да получи и чист мъжки гняв към Манди, задето го възбуждаше само с присъствието си.

Три седмици. В палатка. Заслушан в дишането на Манди. Господи, ще полудея!

Ала преди това ще удуша проклетата си леля!

Манди изстена и се измъкна от дълбините на кошмара. Отвори очи, фокусира поглед и срещна очите на Сътър, в които се четеше гняв.

— Какво... — попита Манди, учудена къде ли бе сгрешила пък сега.

— Ти припадна — отвърна Сътър. — Как се чувстваш?

Манди бавно се огледа. Беше в палатка и вятърът подмяташе платнището. Покривалото на входа бе разкъсано и трептеше при всяко раздвижване на въздуха. През шума на вятъра се чуваше далечен прибой. Във влажния въздух се долавяше силният мирис на море.

— Не катастрофирахме — рече Манди.

— Изглеждаш изненадана.

— Стават катастрофи — промълви тя.

— Не толкова често, иначе хората нямаше да летят — Сътър се изправи, не искаше да стои близо до Манди, освен ако не се налагаше. — Мислиш ли, че ще можеш да седнеш?

Манди бавно се надигна. Сътър стисна юмруци, едва сдържайки желанието си да я изправи. Искеше да ѝ помогне, разбира се, но повече от всичко искаше да я вземе отново в обятията си. Мисълта за това само го ядоса още повече. Трябваше да остави на привлекателния Рей да я донесе до палатката и да я свести.

Яростното отхвърляне на тази идея не го успокои ни най-малко. Разумът спокойно изтъкваше, че часовата разлика, умората и недоспиването са изтощили и него, и Манди. Ала част от съзнанието му казваше, че тъй дългоочакваната почивка е провалена и той не бе в настроение да проявява учтивост.

— Замаяна ли си? — попита рязко.

Манди поклати глава. Чувстваше се само ужасно изтощена.

— Добре. Облечи банския си костюм, а аз ще повикам Рей да те отведе до лагуната. Можеш да се повозиш на някоя лодка и да поплуваш лениво в най-красивата вода на света. Ще се почувстваш много по-добре и...

— Не — потрепери Манди. — Единственото нещо, което ме плаши повече от малките самолети е океанът.

— Тогава лодката...

— Не. Няма да се кача на нищо, по-малко от „Куин Мери“.

И последната надежда на Сътър за хубава почивка се испари, а с нея се изчерпа и търпението му.

— Нека изясним нещо — хладно рече той. — Цял живот се опитвам да дойда на Големия бариерен риф, а леля ми го уреди така, че да седя три седмици в една палатка с някаква некадърна комедиантка, която се бои от собствената си сянка!

— Аз самата не съм особено запалена по идеята — сопна се Манди, усетила, че силите ѝ се възвръщат, подхранвани от гнева. — По-скоро бих прекарала времето в клетка с гладен тигър, отколкото затворена тук с теб!

— Усещам, че можем да се споразумеем — саркастично отбеляза мъжът. — Ако се поразмърдаш, можем да те натъпчем със сънотворни и да те върнем на пистата, преди Ърл да излети обратно към континента. Ще глътнеш и няколко за из път. С малко късмет, ще си бъдеш вкъщи, преди действието на хапчетата да премине.

— Никога — извиси глас Манди. — Никога повече няма да се кача на този малък бял самолет!

— Чудесно. Ще наема лодка.

— Не. Няма да бъде достатъчно голяма.

— Тогава ще ти завържа очите, за да не усетиш разликата. Или те е страх и от тъмното?

— Върви по дяволите, Сътър!

— Всъщност ти си тази, на която ще ѝ хареса там — съвсем сухо е и наоколо не се виждат никакви криле!

ПЕТА ГЛАВА

— Как е малката? — попита Рей.

Сътър изръмжа. Четиристотинте метра от палатката до „магазинна за водолазно оборудване“ — малко по-голям от барака — бяха го поуспокоили малко, ала не достатъчно. Той погледна с копнеж през тъмнозелената дантела от дъбови листа в стремежа си да зърне фантастичния коралов риф, за който бе дошъл толкова отдалече и толкова дълго бе чакал да види. Макар и невидимо, присъствието на морето беше осезаемо в наситения с мирис на сол въздух, далечния шепот на вълните, белите натрошени корали под краката му.

— Някаква възможност за гмуркане днес? — с надежда попита Сътър.

— Съжалявам, приятел. Духа прекалено силно, за да изкараме лодката. Единственият друг начин е да се отиде пеша при отлив през лагуната до рифа и да се гмуркате от далечната страна. Но при следващия отлив вече ще се е стъмнило.

Макар да изруга, Сътър знаеше, че е по-добре да не отиде да се гмурка. Беше прекалено уморен и напрегнат.

— А утре?

— Същата работа — отвърна Рей. — Ако е ветровито, утре сутринта повечето от момчетата ще отидат пеша до рифа и ще се гмуркат от стената. Можеш да се присъединиш. Малката също, ако иска. Отиването пеша до рифа и връщането с водолазна екипировка е доста уморително.

— Съмнявам се, че Манди ще иска да излезе в морето — подхвърли Сътър.

— Наистина изглежда малко кисела — съгласи се Рей. — Но по-добре да прегледаме и твоята и нейната екипировка просто за всеки случай. Така ще може да излезе, когато поиска.

През следващия час, докато проверяваше дали оборудването има нужда от някаква поправка след пътуването през два континента, Сътър доста се успокои. Не за първи път през живота си се зачуди дали

именно гмуркането не му бе помогнало да запази здравия си разум в жестоките места, които бе посещавал. Бяха минали месеци, откакто не се бе гмуркал другаде, освен в сините реки на бразилската джунгла. Речното гмуркане бе изпълнило предназначението си да го успокоява, ала нищо повече. Жадуваше да се потопи в прегръдката на хладното чисто море с всички оттенъци на синьото, да почувства как солената вода отнема тежестта на света от плещите му и му дарява неповторимото усещане за полет.

В края на часа Сътър напълно се бе успокоил, а Рей го бе приел за член на неофициалното братство на леководолазите. Вещото боравене на Сътър с екипировката, вниманието, с което оглеждаше и най-малките подробности и забавните истории за гмуркането в непознатите реки на джунглата събудиха интереса и възхищението на младия леководолаз.

— Изглежда твоето момиче си е купило съвсем нова екипировка за Лейди — подхвърли Рей, загледан с лека завист в оборудването. — И то най-добрата.

Сътър изръмжа. Сигурен бе, че Антеа бе купила скъпия водолазен костюм, кислородните бутилки, маската, плавниците и всичко останало. Също така нямаше никакви съмнения, че ще ѝ бъде точно по мярка. Антеа не пропускаше и най-малката подробност, когато работеше по някой проект.

Изведнъж звънлив детски смях наруши тишината в малката барака. Сътър изненадано вдигна глава.

— Това са децата на Таунхоум — обясни Рей. — Семейството идва тук всяка година. Момичето едва не се роди тук, но все пак успяхме навреме да откараме Линда до континента.

— Не са ли твърде малки за гмуркане?

— Тед и Линда се редуват да ги гледат. Единият се гмурка, другият наглежда децата — Рей погледна водолазния си часовник. — Време е за хапване. Знаеш ли къде се яде?

— Не, но на целия остров има само няколко постройки, така че няма да бъде трудно да открия закусвалнята.

— Точно зад офиса е, който е малко по-надолу от птичето убежище, обърнат към лагуната.

— Разбрах — усмихна се Сътър.

Той се изправи, протегна се и тръгна обратно по кораловата пътека, покрай групичката малки обикновени бунгала и поизносени палатки. Имаше две бани, мъжка и дамска, макар че мъжете на острова сигурно бяха четири пъти повече от жените. Лейди Елиът не бе за обикновени туристи: обстановката беше спартанска, островът бе напълно изолиран и ако човек не обичаше гмуркането, нямаше какво друго да прави, освен да обикаля мъничкия остров. А дори да вървеше съвсем бавно, на Манди едва ли щеше да ѝ отнеме повече от час-два за пълна обиколка. Преди да изминат трите седмици тя щеше да се превърне в една много отегчена туристка — може би достатъчно отегчена, че да приветства пътуване с лодка или самолет до континента.

Щом наближи палатката, припряно опъната сред дъбова горичка и доста отдалечена от останалите, Сътър забави крачка. Не очакваше с нетърпение следващите няколко минути. Манди бе станала жертва на добрите намерения на Антеа също като него. Дължеше ѝ извинение и го съзнаваше. Само че не знаеше как да ѝ поднесе.

— Манди? — тихо рече Сътър, тъй като не искаше да я стресне, влизайки направо.

Отговор не последва.

Леко обезпокоен Сътър вдигна изпокъсаното платнище и погледна вътре. Манди лежеше на една страна, дълбоко заспала с ръце под главата си и свити колене. Тъмната ѝ коса бе разпиляна върху възглавницата. Сакото ѝ бе захвърлено настрана, блузата ѝ бе наполовина извадена от колана, а полата бе леко вдигната и разкриваше прекрасните стройни бедра. Една обувка беше все още на крака ѝ, другата почти се бе изплъзнала от пръстите.

Сътър безшумно коленичи до матрака и свали обувките на Манди. Ходилото ѝ бе топло под тънкия чорап. Той го задържа секунда-две по-дълго в дланта си. Жената не помръдна. Зачуди се дали да я събуди за вечеря, сетне отхвърли идеята. Тъмните сенки под очите ѝ говореха, че сънят ѝ е по-нужен от храната. Ала дали ще поспи или ще бъде преследвана от кошмари?

Сътър си помисли да легне до нея и да я прегърне, за да прогони кошмарите, които подозираше, че ще я измъчват. Може би това щеше да послужи за извинение... да я притисне в обятията си, да я целуне и прогони спомена за страха.

Той изруга през зъби, изправи се и обърна гръб на Манди. Без да погледне назад, излезе от палатката. Тръгнал по пътеката към закусвалнята, той се ругаеше на всяка крачка. Цяло чудо бе, че не се загуби, ала го дължеше по-скоро на групичката хора, тръгнали на вечеря, отколкото на ориентацията си.

Помещението за вечеря бе спартанско като магазина за оборудване. На пода имаше износен, ала чист линолеум, около дванайсет пластмасови маси бяха разположени безразборно заедно с метални столове, прозорците бяха без завеси. Вечерята се взимаше от тезгяха и се приготвяше от колежани, които се състезаваха за привилегията да прекарат известно време на остров Лейди Елиът. Сътър се нареди на опашката, взе си от всичко, което се предлагаше, и си намери празен стол. Не беше трудно. В курорта нямаше повече от двайсетина гости.

Самата храна беше точно каквато Сътър очакваше, висококалорична и в изобилие. Идеална за водолазите, които изгаряха хиляди калории всеки ден само за да поддържат телата си затоплени, защото под затоплената от слънцето повърхност на тропическите гори лежах студения сини дълбини, където шест градуса се смяташе за доста топло, а това беше трийсет градуса под телесната температура. Дори с водолазните костюми, гмуркането изразходваше калориите толкова бързо, колкото можеха да бъдат заменени. Леководолазите обикновено бяха мускулести и стегнати, тъй като тлъстините отдавна бяха изгорени.

Рей и двама други водолази се присъединиха към Сътър, когато вече бе преполовил вечерята. Казаха на Сътър, че може да си вземе бира и вино от „бара“, който всъщност бе единият от общо двата хладилника на острова. Сътър откри, че кутийка бира значително подобрява вечерята.

След вечеря мъжете отидоха в бара, който бе с размерите на малък автобус. Обзавеждането се състоеше от шест столчета, няколко малки масички и прехваленият хладилник, в който се охлаждаше всичко от бира до лекарства и филми. Спартанската обстановка се компенсираше от живия разговор и австралийската бира, но час след внезапния залез, хората започнаха да се прозяват и да се разотиват по леглата си. Изгревът настъпваше рано, а с него се появяваше и възможността за гмуркане. А точно това бе примамило всички на

отдалечения остров — гмуркането, а не спането, луксозните вечери или пиенето. На остров Лейди Елиът морето беше център на всички разговори и действия, и като всички претенциозни любовници, морето изискваше от мъжете, които му се наслаждаваха, да бъдат силни, способни и винаги нащрек.

Вече бе съвсем тъмно под похлупака на тропическите облаци, когато Сътър се върна в палатката. Светкавици танцуваха на западния хоризонт, ала мъжът знаеше, че няма да вали. Още не. Щеше да има период на натрупване, преди облаците да бъдат освободени от мъчението си, дни на очакване, кипене и натрупване до грандиозната буря.

Вятърът премина през дъбовете, прошумоля в дългите, нежни листа. Шумът на вълните бе далечен, почти недоловим във вятъра, което означаваше, че отливът е в най-ниската си точка.

В палатката не светеше.

— Манди?

Тихият въпрос на Сътър остана без отговор. Той и не очакваше да получи. Влезе в палатката, безшумно се добра до празния матрак и опипом започна да търси електрическото фенерче, за което Рей го увери, че е оставил вътре. Всички останали палатки бяха снабдени с електричество, но не и тази на Сътър; беше разпъната набързо в отговор на силния натиск от собствениците на остров Лейди Елиът — австралийското правителство.

Сътър сложи длан върху стъклото на фенерчето и го включи. Червеникава светлина заля палатката. Мъжът леко разтвори пръсти, така че да огледа вътрешността. Манди не бе помръднала. Лицето ѝ бе поруменяло, дишането ѝ бе дълбоко и равномерно.

Макар да подозираше, че дори да издрънчи с кислородните бутилки до ухото ѝ. Манди няма да се събули, Сътър се постара да вдига колкото е възможно по-малко шум. Докато обхождаше палатката с фенерчето, той забеляза, че някой е внесъл розовата раница на Манди и я оставил до неговата, която бе в избелял маскировъчен цвят.

Изведнъж мисълта да свали дрехите си се стори изключително примамлива на Сътър. Той изрита обувките, разкопча ризата си и я напъха в джоба, който пазеше за мръсни дрехи. Последваха я късите панталони в маскировъчен цвят и той остана само по тясна памучна спортна препаска, която бе единственото, което търпеше в тропически

климат. Понечи да извади памучни боксерки и чисти маскировъчни къси панталони, сетне се спря. Ако беше сам, щеше да спи гол. Щеше да остави спортната препаска, за се съобрази с изискванията на цивилизацията, ала проклет да бъде, ако сложеше нещо върху нея. Дори сега, в тъмнината и вятъра, температурата в палатката беше твърде близо до трийсет градуса и проявите на скромност бяха неуместни. Жена на възрастта и с външността на Манди със сигурност нямаше да припадне при вида на препаската.

Мисълта за припадане и дрехи накара Сътър отново да погледне Манди. Тя все още беше в пълна офис екипировка, включително задушавашите найлонови чорапогащи. След няколко мига на борба със съвестта си — а дори Сътър не би могъл да каже коя страна на въпроса защитаваше съвестта му — той пхна фенерчето в калъфка за възглавница. Мека, приглушена от плата, светлина обля вътрешността. Той коленичи до матрака на Манди и започна да я съблича.

Свалянето на ципа на полата прозвуча оглушително в тишината. Манди не помръдна дори когато Сътър я повдигна, за да свали полата. Застави се да отмести поглед от дългите ѝ крака и се зае с упоритите копчета на блузата ѝ. Когато най-сетне я повдигна отново, за да свали дрехата, Манди недоволно промърмори.

Сътър дори не я чу. На приглушената светлина кожата ѝ блестеше примамливо през дантелата на бельото. Копнежът да я докосне с устни бе толкова силен, че с мъка успя да се спре.

Изстена тихо и стисна юмруци на бедрата си, дивото желание го прониза като светкавица... ала избавление нямаше, нямаше да последва лечителна буря със страстен дъжд. Манди бе жена за брак. Той бе мъж, който не вярваше в тази институция.

Проклета да си, Антеа!

Сътър се взря в спящата жена. Знаеше, че трябва да свали чорапогащите. Подобно задушавашо бельо щеше да предизвика обрив в тропическата жега и влажност. И все пак нямаше желание да сваля повече дрехи. Не скромността го спираше, тъй като тя носеше бикини от същата тъмна дантела като сутиена, ала Сътър нямаше достатъчно доверие в себе си, за да докосне отново Манди, дори за нейно собствено добро.

Мисълта го шокира. Притежаваше изключително силен самоконтрол, желязна воля, които го отвеждаха отвъд точката, където

другите мъже се предаваха. Не беше роб на сексуалността си, дори когато бе тийнейджър и бе разгневен на целия свят, задето му бе отредил майка страхливка и баща, който се интересуваше единственото от силния алкохол и бързите коли.

Сътър затвори очи. Със сигурност можеше да свали чорапогащите на заспалата жена, без да ѝ се нахвърли като куче на кокал. Можеше ли? Той изруга, отвори очи, хвана колана и свали найлоновите чорапогащи с едно-единствено движение. Когато приключи, ги захвърли настрана, сякаш го бяха изгорили.

Така си беше. Топлината на тялото ѝ беше във всяка нишка. Стиснал зъби, той повдигна Манди, за да измъкне завивките. Отпусна я върху чаршафите и я зави до кръста, сетне рязко отдръпна ръце.

Кичур коса бе паднал върху бузата ѝ. Без да се замисли, Сътър протегна ръка и отметна косата от лицето ѝ. Манди въздъхна и се извърна към ласката, протегна ръце. Сътър застина, сетне въздъхна дълбоко, когато тя пхна едната ръка под главата си, а другата отпусна върху завивката. Видя, че ноктите ѝ са съвсем къси.

Отначало помисли, че са изгризани, ала в следващия миг осъзна, че са счупени. Внимателно вдигна ръката, която лежеше върху завивката. Засъхналата кръв върху два от пръстите ѝ свидетелстваше за силата, с която се бе вкопчила в чантата си по време на полета до острова. Бе огънала и счупила ноктите толкова дълбоко, че бе разранила пръстите си.

Макар и ужасена, не ѝ липсваше смелост. Заради майка си Сътър не очакваше много от жените в мигове на изпитания. Ала всичко у Манди подсказваше, че тя се бореше да стане господар на страховете си, вместо да им позволи да я контролират. И се бореше с упоритост, която предизвикваше болка.

— Златооко момиче — прошепна Сътър и целуна един по един пръстите ѝ, — толкова съжалявам. Само ако знаех...

Отговор не последва. Сътър не го и очакваше. Пръстите му леко трепереха, когато остави ръката на Манди върху хладните завивки. Докато се отдръпваше неволно докосна гърдите ѝ. Женствената мекота събуди желанието му с нова сила.

Миг по-късно Сътър лежеше на своя матрак, като се стараше да не мисли за нищо, най-малко пък за коприненото изкушение на гърдите ѝ. Обикновено заспиваше в мига, в който главата му

докоснеше възглавницата, ала не и тази вечер. Лежеше буден, неспокоен, ала не само копнежът гонеше съня. И преди бе събличал жени, ала никога така беззащитни. Не можеше да забрави как бе отхвърлил протестите ѝ и я бе натикал в малкия самолет, как бе седяла, сдържайки ужаса си по време на полета. Не се бе поддавала на страха. Подобен самоконтрол бе напълно неочакван, особено от жена като Манди, която сякаш разглеждаше живота като поредица от остроумни шеги за всичко, което ѝ хрумнеше.

Как е възможно същата жена, която го бе извикала с показалец и сексапилна усмивка пред стотици хора да изпадне в състояние на ужас при половинчасов полет с малък самолет?

Сътър се обърна на една страна и погледна Манди, която лежеше на една ръка разстояние в другия край на палатката. На светлината на фенерчето, тялото ѝ бе като изтъкано от златни извивки и кадифени сенки. Гледката бе толкова възбуждаща, че той понечи да угаси фенерчето. Преди да го докосне, се поколеба, сетне отдръпна ръка. Ако Манди се събудеше от кошмар, щеше да има нужда от светлина, за да се ориентира.

Сътър нагласи възглавницата си по-удобно. Като вдигна пръсти от плата, осъзна, че са запазили лекия аромат от парфюма на Манди. Той рязко обърна гръб на златната жена, която спеше в кадифени сенки. Дълго време лежа, без да помръдне, заслушан в коприненото шумолене на въздуха в листата на дъбовете. Най-сетне потъна в дълбок сън, пропит от ароматни, неуловими сънища.

Вятърът леко люлееше палатката, която се свиваше и разпускате, сякаш дишаше. Слънчевите лъчи образуваха голям яркожълт триъгълник през полуотвореното платнище на входа. Манди се размърда, протегна се и се усмихна, преди да се разбуди напълно. Тихите звуци на вятъра и морето бяха като приспивна песен, която не бе чувала от две години, едновременно успокояващи и обновяващи. Коремът ѝ изкъркори и наруши идилията. Миг по-късно спомените изплуваха — дълъг полет с голям самолет, по-кратък полет с по-малък самолет и безкраен ужасен отрязък от време в миниатюрен самолет, увиснал над необятния океан.

Манди седна, сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Платненият таван я увери, че вече не лети. Под, стени, чаршафи, матрак. Палатка. Но къде? Тя смътно си спомни водещата на търга да казва, че австралийската почивка на Сътър няма да бъде обиколка на луксозни курорти.

„Ще спите в палатка.“

Е, това обясняваше всичко. Най-сетне бе пристигнала на мястото, което и да беше то. Сега дали трябваше да готви и да яде палатката, както и да спи в нея? Хвърли поглед към избледнялото платнище да провери този ред на мисли. Може би матракът...

Докато разглеждаше матрака, за да провери доколко става за ядене, тя осъзна, че е само по бельо. Не помнеше да се е събличала снощи. Всъщност изобщо не помнеше предишната нощ. Намръщи се и опита да прецени колко часа е спала. Тъгълът на слънчевите лъчи, струящи в палатката, предполагаше късна утрин или късен следобед. Тя погледна часовника си, ала си спомни, че е нагласен по калифорнийско, а не австралийско време. Нямаше представа колко часови пояса е прекосила. Спомняше си обаче, че е прекосила международната датна линия, което означаваше, че е прелетяла в утрешния ден. Или пък беше вчерашния?

Манди въздъхна и реши, че няма значение. Беше на почивка, така че трябваше да прекарва добре, стига да си спомняше.

Мисли!

Първото нещо, което си спомни, беше благодарността, която изпита, когато слезе от самолета в Бундабърг, чието местоположение върху географската карта на Австралия все още беше загадка за нея. Знаеше, че градът е близо до океана, защото малкият самолет бе направил завои веднага след излитането и много бързо се бе озовал над водата.

Обля я пот, когато спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Чакащият малък бял самолет. Зелените очи на Сътър — гневни и присвити, напълно безразлични към ужаса ѝ. Шокиращата му сила, когато я напъха в самолета и я закопча с предпазния колан. Бързо движеща се земя, ужасяваш скок във въздуха, експлодирал студен страх. Очакване за катастрофа... Молитва този път да умре при катастрофата. Чакане. Молитва. И после тих успокояващ глас, насърчително докосване, силните ръце на Сътър, които я измъкнаха от ужаса. Безопасност. Най-

сетне в безопасност, нежно обгръщаща я сила и спускаш се благословен мрак.

Успокояващ глас? Насърчаващо докосване? Обгръщаща я сила? Сътьър? Господи, сигурно имам халюцинации!

И тогава изплуваха и останалите спомени. Беше се изложила пред Сътьър, бе разкрила слабостта си и внимателно прикривания страх от малки самолети, от океана, от лодки. Унижението я заля от глава до пети. Наистина ли бе казала на Сътьър да върви по дяволите? И той действително ли бе отвърнал, че тя ще бъде тази, която ще се чувства удобно там?

„Съвсем сухо е и не се виждат никакви криле!“

О, да. Определено се бе случило.

Манди покри с длани пламналото си лице. Прииска ѝ се да пропълзи между чаршафите и да се скрие завинаги. Достатъчно лошо бе сама да съзнава, че е страхливка, да позволи и други да го узнаят беше непоносимо. А да позволи на Сътьър да го научи беше неопишуемо.

Коремът ѝ изкъркори отново, напомни ѝ, че срамът не е причина да умре от глад. Хората не умират от унижение — само им се иска да е така. Липсата на храна обаче определено може да се окаже смъртоносна.

Жалко, че да умреш от глад отнема толкова много време, иронично си каза Манди. Без значение колко къркори коремът ми, все още ще съм жива и жално ще ритам, когато се върне да спи.

Мисълта, че Сътьър ще спи само на ръка разстояние от нейния матрак, предизвика спазъм в корема ѝ. Как щеше да се справи в малката палатка? Как щеше да заспи, заслушана в дишането му? Как щеше да се съблече, без да се блъсне в него?

Всъщност как бе успяла да се съблече снощи?

Колкото и да се стараше, не можеше да си спомни нищо, след като разгневен и отвратен Сътьър бе излязъл от палатката и бе тръгнал кой знае накъде. Беше заспала само след минути и тогава беше напълно облечена. Сигурна беше. Не си спомняше да се е будила, за да се съблече. Колкото и да се напрягаше, не си спомняше изобщо да се е будила преди тази сутрин.

Ако беше сутрин.

Манди отново преразгледа внимателно всеки миг, който си спомняше, откакто бе натикана в малкия самолет. Постепенно бе принудена да признае, че Сътър трябва да я е съблякъл, след като е заспала. Доказателствата за това бяха навсякъде. Полата и блузата бяха оставени настрана, чорапогащите бяха омотани на пода, обувките бяха изритани в долната част на матрака. Тя не бе най-спретнатото създание на земята, ала нямаше навика да захвърля дрехите си или да ги остави там, където паднат.

Манди смутено сведе поглед към двете ивици синя дантела, които я предпазваха от пълната голота. Уверено си каза, че няма причина да се срамува, жените по цял свят отиваха на плажа с бански костюми, които скриваха много по-малко плът от нейното бельо. Освен това Сътър едва ли изпитваше особено удоволствие да я съблече. Бе изразил презрението си съвсем ясно.

„Затворен три седмици в една палатка с някаква некадърна комедиантка, която се бои от собствената си сянка.“ А после, още по-лошо: „С малко късмет, ще си бъдеш вкъщи, преди действието на хапчетата да премине.“

Сътър я смяташе за малък глупав заек, който се плашеше от собствената си сянка. От катастрофата бяха минали две години, а тя можеше единствено да взема плитки вани и да лети с огромни самолети. Е, не съвсем. Вторият самолет, с който летя, беше четири пъти по-малък и тя се бе справила достойно. Не беше се паникьосала, не бе пищяла, плакала или повръщала и съвсем сама бе слязла от самолета в края на полета.

Всъщност бе се справила достойно и на малкия самолет, е, поне в началото. Беше се затворила в себе си, вместо да изпадне в истерия и ако усилието да запази самообладание в крайна сметка я бе изтощило дотолкова, че да припадне в краката на Сътър в края на полета, е, можеше да го преживее. Важното беше, че бе летяла с малък самолет.

И беше оцеляла.

Манди въздъхна дълбоко. Въпреки всички стракове и унижения, които бе изтърпяла откак тръгна от Калифорния на тази напълно неочаквана почивка, чувстваше се много по-спокойно откогато и да било след момента, когато бе влязла в палатката в другия край на света и бе зърнала съпруга си върху онова плажно зайче.

Манди се усмихна тъжно и посегна към яркоцветната си раница, надявайки се Антеа да е успяла да приготви леки дрехи за най-новия си проект. Първите неща, които измъкна бяха обещаващи — бельо от копринена дантела. В черно, тъмнорозово и бежово бельото бе ефирно като шепот и два пъти по-меко. Измъкна също така два чифта къси панталони в маскировъчен цвят и дебели памучни чорапи. Следваха няколко бански костюма — три долница и шест горница. Това отговаряше на въпроса какво се очакваше да носи с късите панталони.

Намери също няколко обикновени бели блузи, тънка пола и горнице за плажа, чифт плажни чехли и чифт фини кожени сандали. Имаше също тоалетни принадлежности, четка за коса, четка за зъби, гребен, сапун, плажно масло, дамски принадлежности и малка кутийка с...

— О, Господи!

Манди смаяно се взря в марката и щастливата двойка от една страна на кутийката. Отвори я бързо, все още неспособна да повярва, че съдържанието е това, което се рекламира. Когато малките пакетчета се изсипаха в дланта ѝ, тя се разсмя безпомощно. Антеа не се бе шегувала, когато я подтикваше за любовна афера с австралиеца и се бе погрижила да осигури именно това, което щеше да превърне аферата в незабравимо преживяване без нежелани последици.

Едва ли не изпълнена със страх, Манди изпразни раницата. Нищо неочаквано не последва чак до дъното. Там имаше пощенски плик, върху който бе написано името ѝ с характерния почерк на Антеа. Вътре имаше шестстотин австралийски долара и бележка:

„Манди,

Изпратих водолазната ти екипировка предварително, така че не трябва да се тревожиш за нея. Ако нещо липсва или не ти става, купи си ново с това, което прилагам. В противен случай похарчи всичко за нещо, което ще те накара да се усмихнеш.“

Водолазна екипировка?

За миг Манди остана напълно неподвижна, разкъсвана от противоречиви чувства, безпомощна. Част от нея жадуваше да изпита

отново красотата и чувството за свобода при гмуркането в синия безкрай на морето. А друга част застина в ужас при тази мисъл. С треперещи ръце тя върна всичко обратно в раницата, като прибра малката кутийка на дъното. Можеше да си представи какво ще си помисли Сътър за нея, ако види кутийката.

Манди бързо се облече, пхна няколко австралийски банкноти в джоба на късите панталони, грабна раницата и една от белите кърпи, сгънати грижливо до матрака ѝ и излезе от палатката. Без значение колко примитивен беше къмпингът, сигурна бе, че някъде имаше баня.

На петдесет метра имаше разпънати палатки. Сто метра по-нататък бяха разположени няколко малки бунгала. Малко по-наблизо се виждаха две по-големи сгради. Манди се насочи към тях. Няколко минути по-късно се наслаждаваше на свеж душ, който отми остатъците от пътуването от косата и кожата ѝ. Чувствайки се като преродена, тя се изсуши, разреса косата си, облече новите си дрехи и пое да търси нещо, което щеше да сложи край на къркорещите оплаквания на корема ѝ.

Късметът ѝ проработи отново. Още в първата сграда, в която влезе, имаше малък бар. Рей седеше там и флиртуваше със загоряла от слънцето блондинка, която му подаваше бира.

— Добър ден, миличка — усмихна се Рей, щом зърна Манди. — Един ден съм май ти се отрази добре.

— Цял ден?

— Почти. Следобедният полет току-що замина.

— Е, това обяснява оплакванията на стомаха ми. Сигурен е, че са ми прерязали гърлото.

Рей се ухили.

— Сервираме след двацет минути. Дотогава мога да ти предложа бира.

— Благодаря, предпочитам да се въздържа. Чувствам се празна чак до подметките.

Рей плъзна поглед от влажната ѝ коса, изпънатото черно горнище на банския ѝ костюм до съвсем късите панталони и фините стъпала, стегнати в плажните чехли.

— Празна? Ако всички момичета бяха празни като теб, щях да умра млад и много щастлив.

Манди се усмихна леко, за да покаже на Рей, че е оценила комплиментата, ала в същото време без да го насърчи да продължи в същия дух. Бе отработила до съвършенство тази усмивка още в училище, когато работеше по шейсет часа на седмица, за да плати образованието си. Нямахше време за флиртове и общуване. Ето защо беше толкова наивна и така жадна за вниманието на един от най-прочутите мъже в избраната от нея област на океанографията.

Преди Манди да попита къде се сервира вечерята, иззад стената се дочу ясен мъжки глас. Беше гласът на Сътър, дълбок, насечен и хладен. Говореше за нея и беше побеснял от яд.

ШЕСТА ГЛАВА

— Общо взето, страхотна почивка си ми планирала — продължаваше гневно Сътьр, като се надяваше, че радиотелефонът предава достатъчно ясно всеки нюанс на гласа му. Искаше Антеа да не храни никакви съмнения доколко е разярен заради нейните манипулации. — Не зная за теб, скъпа ми лельо, но да прекарам три седмици в палатка с откачила от страх съквартирантка, не се покрива с представата ми за забавление и почивка!

Кипяща от гняв, Манди мина през отворената врата в съседното помещение, което служеше едновременно за офис и магазин за сувенири. Миг по-късно застина като вкаменена, неспособна да откъсне поглед от мъжа вътре. Сътьр бе само по бански костюм, черна ивица плат, малко по-широка от ръката ѝ. Тялото му излъчваше сила. Всички мускули по широките рамене, тесния таз и дългите крака се очертаваха ясно под силно загорялата от слънцето кожа. Той бе подпрял ръка на хълбока си и с раздражение изслушваше обясненията на леля си.

— Нямах представа колко ме успокои — саркастично подхвърли мъжът. — Като е толкова експедитивна в офиса, защо, по дяволите, не си я задържа там! — настъпи нова пауза, преди Сътьр отново да заговори ядно: — Престани, Антеа. Прекрасно знам какво си имала предвид, когато си пратила Манди на това пътешествие. Не си го и помисляй. Когато ми потрябва съмнителната ти експертиза как да си намеря сексуална партньорка, ти първа ще узнаеш. Дотогава, стой далеч от личния ми живот. — Тонът му бе леден, равен, без капчица мекота. — Що се отнася до Манди, ако толкова е зажадняла за мъж, намери ѝ приятен счетоводител, чието любимо занимание е да наблюдава как избеляват тапетите.

Манди побесня. Без да си даде време за размисъл, тя рязко издърпа слушалката от ръката на Сътьр.

— Антеа? — попита напрегнато.

— О, мила, толкова съжалявам за неприятния полет. Ако знаех, никога нямаше да...

— Разбирам — прекъсна Манди нежеланите извинения. — Не се тревожи за нищо. Вече съм стъпила твърдо на земята и наоколо не се виждат самолети. Всичко е наред.

— Чудесно. Ала както разбирам, водните спортове не представляват интерес за теб — деликатно отбеляза Антеа.

— Ще се справя. Сигурна съм, че тук мога да правя и други неща, освен да се гмуркам — добави Манди, без да обръща внимание на подигравателната усмивка на Сътър.

— Надявам се, не си разчитала на помощта на Сътър, за да... се забавляваш — колебливо рече Антеа. — Искам да кажа, сигурна съм, че той с радост би те научил да се гмуркаш, но...

— Няма проблем — прекъсна я Манди, не искаше да чуе и дума повече по този въпрос. — Ако искам да се гмуркам, зная точно как да подходя, за да го направя.

Усмивката на Сътър бе заменена от гневно изражение.

— Ако мислиш, че ще те уча...

— Млъкни — прекъсна го Манди. Очите ѝ хвърляха искри, гласът ѝ трепереше от гняв. — Редът ти отмина, сега е моят. Не, не ти, Антеа. Сътър ми говори тук.

— Кажи му да си върви.

— Антеа каза да си вървиш — стрелна го с поглед Манди.

Мъжът скръсти ръце и остана на мястото си. Манди сви рамене и насочи вниманието си към разговора с Антеа.

— Не се тревожи, Антеа. Не разчитам на Сътър за нищо.

От другата страна на линията настъпи продължително мълчание, сетне Антеа продължи:

— Когато казах, че имаш нужда от любовник, всъщност няхах предвид Сътър. Той няма проблеми с жените, с които е бил след развода си, защото всичките се редят на опашка, надявайки се на нова възможност, но ти си твърде... твърде...

— Грозна? Бедна?

— Не, за Бога! Сътър не се интересува от парите, а пък ти си зашеметяваща жена, както са изтъквали всички мъже, видели те в офиса. Просто Сътър не харесва много жените. Майка му беше крехко създание, а бившата му съпруга не беше по-добра. Ти си твърде...

неопитна. За теб любовната афера със Сътър би започнала твърде романтично, ала ще завърши със сълзи. Ти си прекалено добра, миличка. Понякога моят племенник е много...

— Хладен? Арогантен? Тираничен? Напълно непоносим? — предположи Манди, като гледаше Сътър право в очите.

Антеа въздъхна.

— О, миличка, държал се е сурово с теб, нали?

— Да — отвърна Манди, като си спомни как безцеремонно я бе принудил да се качи в самолета. После си припомни колко нежно я бе свалил оттам. — Не — но дали това наистина се бе случило, или само го бе сънувала? — О, по дяволите, не зная — въздъхна Манди. — Антеа, има обаче едно нещо, което знам. Ако някога реша да започна любовна афера с някой мъж, той ще трябва да изпитва към мен нещо доста по-топло от презрение. От бившия си съпруг получих повече, отколкото се полага на една жена.

Сътър присви очи, загледан в бледите, решително стиснати устни на Манди. Зачуди се как ли я бе наранил бившият ѝ съпруг, защо и колко силно, дали това имаше нещо общо със страха ѝ от водата, летенето и всичко останало, с изключение на това да стои затворена между стените на офиса на Антеа. А може би същите тези страхове бяха прогнали мъжа ѝ.

— Антеа — успокоително рече Манди, — всичко е наред. Не се тревожи за нищо. аз съм тук, спях почти цял ден и съм толкова гладна, че мога да изям коралов риф. Накратко, напълно се възстанових от пътешествието.

— Но какво ще кажеш за връщането вкъщи? Според Сътър ти се страхуваш... искам да кажа, спомена, че не харесваш и лодките.

— Ще си наема подводница — иронично подхвърли Манди, като се застави да не мисли за това как ще си тръгне от острова. Три седмици бяха много време. Щеше денонощно да си блъска главата за неизбежното пътуване до вкъщи. — Не се тревожи Антеа. Наистина. Проблемът е мой, не твой.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не, но ти благодаря за предложението.

— Добре, мила. И си отваряй очите за подходящия мъж. Австралия се слави с привлекателни рицари с маскировъчни ризници. Искам да се върнеш с усмивка и множество прекрасни спомени.

Манди понечи да обясни, че няма намерение да приклеци първия привлекателен австралиец, който види и да го помоли да опита най-новите разцветки американски презервативи. Сетне си спомни, че през тънките стени се чува всичко. Пое дълбоко въздух и овладя хапливия си език.

— Благодаря ти, Антеа. Искаш ли да кажеш още нещо на Сътър?

— Нищо, на което би повярвал, боя се. Бедното момче е убедено, че се мяска в личния му живот. Но те питам, моя ли е вината, че Сътър избра за почивката си такова отдалечено място, че да ви настаня отделно просто не бе възможно при толкова кратко предизвестие? Не бих могла да поискам да прекъснат или отменят нечия почивка само за да настаня Сътър, нали?

Манди погледна „бедното момче“, за което ставаше въпрос и реши, че очевидно става дума за объркана самоличност. Сътър не бе нито беден, нито момче.

— Не, не би могла — съгласи се Манди. — Сигурна съм, че „бедното момче“ ще осъзнае това, когато адът замръзне. Ако не друго, много е твърдоглав.

Антеа се разсмя.

— Не споря за това. Кажеш довиждане на племенника ми от мен. И не се тревожи. Ако стоиш далеч от него, сигурна съм, че той ще се погрижи за останалото. Наслука, мила.

Манди остави слушалката в нишата и се обърна към Сътър.

— В случай, че не си разбрал какво казах на леля ти, ще повтора. Нямам претенции към времето ти за почивка, мъжественото ти тяло и прехвалените ти способности в леглото.

Сътър вдигна вежда.

— „Прехвалените ми способности“? Не ми казвай, че праведната ми леля е паднала дотам, че да ме рекламира.

— Нямаше да има полза. Това, което искам от един мъж е нещо повече от бърза схватка по свободна борба.

— А какво ще кажеш за бавна схватка?

Усмивката на Сътър я накара да съжали, задето не си бе държала езика зад зъбите по въпроса за секса.

— А какво ще кажеш да вървиш...

— На вечеря? — спокойно я прекъсна Сътър. — Ако храната не смекчи острия ти език, никога няма да си намериш австралийски

любовник. Медът привлича повече мухи от оцета.

— Така ли? А какво те кара да мислиш, че си падам по мухите?

Сътър като че ли се обърка за миг, сетне неволно се усмихна.

— Май сме поободрени, а?

— Май пак сме настроени покровителствено, а? — не му остана дължна Манди. — Виж какво, Сътър...

— Деймън — хладно я прекъсна той. — След като спим заедно, предполагам, би трябвало да знаеш поне малкото ми име. Не си ли съгласна? — той плъзна поглед край изуменото ѝ изражение към Рей, който тъкмо бе влязъл в офиса. — Здравсти, Рей? Време ли е за вечеря?

Щом осъзна, че Рей е чул забележката на Сътър, Манди силно се изчерви. Сътър умишлено бе направил така, че да я представи като жена, която твърде лесно си отваря краката.

— Демон — рече тя. — Ще го запомня.

— Не се ядосвай, миличка. Спането заедно не значи нищо в наши дни.

— Не значи нищо и през нощите.

— Разочарована ли си? — подхвърли Сътър.

Кипяща от яд, Манди се извърна към Рей.

— Какъв е процентът на злополуките при рифа?

— Не се тревожи, миличка. От години не сме имали злополука.

— Колко жалко! С нетърпение очаквах последното гмуркане на Сътър.

Манди профуча покрай смаяния Рей и последва аромата на готвено към другия край на сградата. Беше подранила, ала едно от момичетата приготви чиния и я подаде през прозорчето. Месо, хляб, макарони, консервирани зеленчуци и плодове, кафе и кондензирано мляко. Всичко бе с божествен вкус. Манди изяде храната за минути, не помнеше откога не бе имала такъв апетит.

Преди да пристигнат останалите гости, Манди си тръгна. Върна се обратно към офиса и спря до вратата, като се напрегна да чуе гласа на Сътър. Не се чуваше нищо. Явно бе отишъл нанякъде заедно с Рей. Най-вероятно до бара. Беше част от същата сграда, малко помещение като закусвалнята и кухнята.

— Добър ден — рече момичето зад малкия щанд.

— Здравей — отвърна Манди. — Това магазин за сувенири ли е?

— И магазин, и радиотелефон, клиника и офис. Използва се за всичко, освен за хранене и гмуркане. Искаш ли нещо?

Манди искаше да знае къде точно се намира върху глобуса, ала не можеше да попита момичето. Шумът и мирисът на море, чистите коралови пътеки бяха подсказали на Манди, че е някъде в кораловия пояс на Тихия океан. Но къде точно?

— Имате ли някакви брошури, които да описват това място? — невинно попита Манди.

— Ето това е — рече момичето, извади избеляла листовка и я подаде на Манди. — Можеш да научиш нещо и от пощенските картички, но най-доброто е една от тези книги.

Манди вдигна поглед от листовката, на която пишеше „Остров Лейди Елиът, запазеният рай“. Зърна малката полица с книги зад щанда.

— Да, моля.

— Коя?

— Всичките.

— Добре.

Три от книгите бяха голям формат с гланцирани корици. Две други бяха определено научни. Книгите бяха за Тихия океан изобщо и конкретно за Големия бариерен риф. Една от тях бе специално за остров Лейди Елиът. В друга имаше подробни снимки и информация за хилядите видове корали и разнообразната екология на рифа. Един поглед към купчината подсказа на Манди, че няма да ѝ липсва материал за четене.

— Ще ги взема всичките — тя бръкна в джоба си и измъкна няколко смачкани банкноти. — По дяволите. Не стигат — промърмори Манди, щом ги преброи. — Ще трябва да се върна до палатката.

— Не се тревожи — отвърна момичето и написа касова бележка. — Донеси останалото някой друг път, когато е отворено.

Манди я погледна смаяно. Момичето се засмя.

— Няма вероятност да избягаш нанякъде, нали?

— Така е — Манди се поколеба. — Да имате случайно някакъв фенер?

— Лампата ви ли изгоря?

— Нямаме лампа в палатката. Само електрическо фенерче.

— О, да. Ти трябва да си американката, за която Рей вдигаше такава пара. Най-после се събуди.

— Да. Дотук добре.

Момичето се засмя.

— Чакай малко, миличка. Имам един фенер с батерии, който мога да ти заема — тя изчезна през страничната врата и се върна след няколко минути. — Трябва обаче да го носиш всяка сутрин за презареждане.

Манди събра книгите и фенера, след което пое обратно към палатката, решена да установи размерите на самоналожения ѝ коралов затвор. Тази вечер чете до късно, сетне дръпна едно от допълнителните — и напълно ненужни — одеяла върху книгите, за да ги скрие от Сътър. Мисълта какво би казал, ако откриеше, че страхливо се е скрила в палатката и чете за рифа, когато би могла да бъде навън и да се гмурка, беше достатъчна, за да я накара да се изчерви от срам.

Бързо навлече лека дантелена нощница и подходящи бикини, които бяха част от щедростта на Антеа. Вятърът бе утихнал след залез. Сега въздухът бе съвсем неподвижен. Топла, влажна, ухаеща на сол и огрени от слънцето корали, нощта я обгърна като покривало от черна коприна. Не ѝ трябваше завивка, ала не я изрита. Мисълта Сътър да я види в предизвикателната къса нощница, накара стомахът ѝ да се свие както се случваше винаги в негово присъствие.

Манди вдигна чаршафа до брадичката си, затвори очи и се застави да прогони от съзнанието си образа на Сътър в офиса, облечен само в бански костюм. Очакваше, че няма да успее да заспи, ала се унесе веднага. Далечният шум на приборя я приспа.

Когато Сътър се върна в палатката, Манди бе дълбоко заспала и бе изритала завивките настрана. Лежеше в такава грациозно-подканяща поза, че цялото му тяло се стегна от желание. Той заспа доста по-късно, проклинайки жените като цяло и най-вече леля си, която обичаше да си пъха носа навсякъде.

През следващите три дни Манди и Сътър успяваха да се избягват един друг. Изобщо не си говореха. Ако единият хапваше в закусвалнята, другият го нямаше там. Ако единият беше буден,

другият спеше. Ако единият се гмуркаше, другият четеше и ставаше все по-неспокоен.

Докато четеше за чудния интригуващ риф, който лежеше само на една ръка разстояние, у Манди се събуди копнежа да се гмурне отново. В университета бе специализирала екология на кораловите рифове и бе прекарала доста часове в лабораторни и компютърни симулации на условията при рифовете. Ала досега никога не бе имала възможността да се гмурне край коралов риф, физически да усети невероятната красота, която я изкушаваше от страниците на книгите.

А ето че беше твърде страхлива, за да се възползва от възможността, която ѝ се предлагаше.

Ако не изляза от тая палатка, никога повече няма да мога да се погледна в огледалото. Отливът би трябвало да е настъпил, така че няма да се удавя, като се разходя по плажа или дори като се поизкъпя малко в лагуната.

Поучителната лекция, която си изнесе, я накара да скочи на крака. Знаеше, че всички, които бяха отишли да се гмуркат, отдавна бяха заминали и сега бяха някъде при външната стена на рифа. Накратко, Сътър не можеше да стане свидетел на страха ѝ. Тя се намаза с дебел слой плажно масло, уви шишето в една хавлиена кърпа и излезе, изпълнена с решителност.

Съвсем лек вятър шумолеше в листата на дъбовете и набраздяваше повърхността на морето. Както всеки ден, Манди слезе до плажната ивица при малката горичка, разстла кърпата в сянката и остана загледана към водата, която едновременно я изкушаваше и плашеше.

Както винаги, лагуната беше великолепна. В най-плитките части водата беше безцветна като лакирана прозрачна повърхност, която превръщаше слънчевите лъчи в бляскави вълни от сребриста светлина. Малко по-навътре в лагуната водата придобиваше синкав блясък, ала запазваше пълната си прозрачност. Тук-там отделни по-дълбоки места имаха изумруденозелен оттенък. Отвъд лагуната рифът изчезваше в сапфиреносини дълбини, толкова кристалночисти, че трябваше да бъдат проучени, за да се увериш.

Докато гледаше към необятното море отвъд рифа, Манди осъзна, че сърцето ѝ блъска в гърдите, сякаш тичаше. Отмести поглед от опасната красота на открития океан и се съсредоточи върху малкия бял

плаж пред себе си. Както винаги, съставът на земята я изненада. Макар да разбираше, че кораловите острови са различни от обикновените, липсата на скали и пръст на Лейди Елиът беше все още нова и смайваща за нея. Същото беше и с оскъдната растителност. На острова нямаше палми, растящи дълбоко в бели пясъчни лагуни, нито характерните за джунглата туфи цветя, нито покрити с папрат каньони, изпълнени с мъгла и тишина. Само плоската островна повърхност, образувана от избелелите от слънцето остатъци на милиарди мънички корали, няколко вида соленолюбиви растения и тъмозелените дървета, които австралийците наричаха дъбове. Плажът беше същият. Едрият пясък не бе нищо друго, освен разбити от вълните корали, корали, откъснати от бурите и прилива от самия Голям бариерен риф.

Съсредоточена само върху това, което беше под краката ѝ, Манди приближи до водата. Тъй като лагерът бе в дъното на лагуната, в брега не се разбиваха вълни, които да я заплашват. Тихоокеанските вълни блъскаха с цялата си сила външната стена на рифа, която бе от далечната страна на лагуната, на около четиристотин метра от плажа. Срещата между рифа и морето бе очертана от широка ивица кипяща бяла вода. Самата лагуна бе спокойна, само лекият бриз нарушаваше кристалната повърхност на водата.

При отлив цялата лагуна бе съвсем плитка. Всъщност бе толкова плитка и толкова прозрачна, че самата вода бе почти невидима. Из цялата лагуна чак до външната страна на рифа отвъд нея, кораловите образувания се подаваха съвсем малко над повърхността на водата. Тъй като кораловите организми не можеха да живеят на въздух, повърхността на рифа се издигаше само на няколко сантиметра над водата при отлив. Най-разнообразни корали се множаха в изобилие и изглеждаха като тъмни сенки в безброй оттенъци под покривалото на чистата вода.

Невероятно разнообразните форми на коралите очароваха Манди. Тя приближи още в стремежа си да разпознае някои от многобройните видове корали. Беше почти невъзможно да ги определи от разстояние, коралите често растяха заедно, разклоняваха се и се преплитаха, докато първоначалната характерна форма напълно се загубваше. Най-близките до плажа корали бяха най-променени, често мъртви, тъй като постоянното излагане на слънце и отливът убиваше деликатните организми, изграждащи рифа.

Манди засенчи очи от бляскавите отражения и се загледа с копнеж. Няколко души дойдоха да поплуват по едва подаващата се вътрешна стена на рифа към далечния край на лагуната, където белите води се пенеха и въртяха над външния риф. Хората бяха с бански костюми и маратонки, носеха пръчки, с които опитваха местата, където стъпваха, преди да отпуснат тежест върху измамливите коралови образувания.

Бих могла и аз да го сторя, помисли си Манди. На повечето места водата е до глезените, а на останалите едва покрива коленете. Мога да отида там и да разгледам поне няколко от необикновените корали, които познавам само от книгите. Освен това е ден, а не нощ, топло е, не е студено. Със сигурност мога да го направя.

Дали мога наистина?

Манди пое дълбоко въздух и приближи още повече към водата. Нямахме място, където би могла да каже, че свършва земята и започват кораловите образувания. Самият остров беше целият коралов. Вътрешността на рифовете и сухите места над вълните бяха изградени от мъртви корали. Останалото, външната част на рифа, заливан от океана, беше жив, милиарди мънички растения и животни се развиваха и дишаха, строяха и престрояваха, възпроизвеждаха се и умираха, оставяха микроскопичните си скелети и по време на този процес изграждаха най-масивния строеж, създаден някога на земята от живо същество. Най-големите градове на хората бледнееха пред необятната сложна структура на Големия бариерен риф.

А малък фрагмент от това грандиозно творение лежеше право в краката на Манди.

Отначало тя не успя да се застави да предаде на лагуната нещо повече от пръстите на краката си. Самата вода бе толкова топла, че едва се усещаше. Сандалите, които носеше, предпазваха ходилата ѝ, ала непрестанно се изхлузваха. Ако наистина искаше да се разходи по рифа трябваше да нахлузи дебели маратонки. В противен случай, ако навлезеше малко по-дълбоко във водата, скоро щеше да се окаже боса. Щеше да е неразумно. Защото въпреки красотата си коралите съвсем не бяха беззащитни. Няколко вида бяха отровни. Повечето можеха да срежат и издерат незащитените ходила.

Манди бавно обходи тясната ивица между лагуната и плажа, без да обръща внимание на бесните удари на сърцето си. Оглеждаше

единствено местата около пръстите на краката си, където водата бе плитка от ваните, които вземаше през последните месеци.

Щом се съсредоточи да разпознае по-големите парченца от коралови останки, разпръснати наоколо, сърцето ѝ заби с по-нормален ритъм. За минути забравяше, че е в досега на смъртоносното море, по-близо откогато и да било след смъртта на съпруга си, когато тя най-сетне бе потънала само за да се събуди в агония на дъното на малка подхвърляна от вълните лодка, която вонеше на умряла риба.

— Добър ден. Ти ли си американката, която спа по-дълго от Рип ван Уинкъл?

Манди рязко вдигна глава. Пред нея стояха момче на около осем години и по-малката му сестричка, която изглеждаше на пет. И двете деца бяха жилави, стегнати, загорели от слънцето. Носеха съвсем оскъдни бански костюми.

— Да, предполагам, че съм аз. Казвам се Манди.

— Аз съм Клинт, а тази дребосъчка е сестра ми Ди. Мама се гмурка. Татко спи ей там в сянката.

Ди се изплези и понечи да бодне брат си в ребрата. Той сръчно улови ръчичката ѝ, явно беше свикнал. Манди погледна над главите на децата към шарената сянка на дърветата, очертаващи плажа. Зърна яркочервена хавлиена кърпа и мускулесто тяло с плътен тен. Също като децата, мъжът имаше гъста кестенява коса. За разлика от тях обаче, той се радваше да проспие часовете до връщането на водолазите.

Манди премести поглед от заспалия мъж към лагуната. Макар и плитка, имаше дълбочини, които бяха опасни за децата, особено сега, когато приливът бавно настъпваше и поглъщаше брега.

— Плувате ли? — попита тя.

Клинт я погледна така, сякаш току-що бе слязла от летяща чиния.

— Разбира се! За какви ни мислиш, за смотаняци?

Манди потисна усмивката си.

— Добре — рече тя с най-добрия си австралийски акцент. — Това беше глупавият ми въпрос за деня. Сега е твой ред.

Момчето премига. Изведнъж се усмихна разбиращо.

— Става! Искаш ли да нахраниш рибите?

— Не зная. Искам ли?

Клинт премига отново, сетне тръсна глава и отново се усмихна широко.

— Да идем да вземем хляб.

Като се чудеше в какво ли се забърква, Манди последва Клинт и мълчаливата Ди до трапезарията. Вратата беше затворена, ала отпред имаше купа с остатъци от хляб. Клинт я грабна и разпредели хляба по равно на тримата. Щом се извърна да ги поведе към Рибешкото езеро, Манди пъхна в ръчичката на Ди няколко от своите корички и бе възнаградена със срамежлива усмивка.

Въпреки името си Рибешкото езеро не беше точно езеро. Беше просто кухня в кораловите образувания, които покриваха цялата лагуна, с размери шест на девет метра. При отлив беше дълбока само около метър, което означаваше, че кораловите образувания по края служеха за естествена клетка на рибите, които не бяха успели да избягат преди отлива. Посетителите на остров Лейди Елиът постепенно бяха опитомили постоянните обитатели, хранеха ги с трохи, учеха бързите предпазливи просяци да ядат от ръка.

Клинт и Ди навлязоха до кръста във водата. Държаха коричките в една ръка, ронеха трохи с другата и скоро станаха център на внимание от страна на малките рибки. Манди нагази до средата на прасците. Изведнъж стъпи върху скрита бабунка, единият ѝ сандал се изплъзна и тя загуби равновесие. Едва не изпадна в паника. Трохи хляб се разхвърчаха навсякъде, докато махаше с ръце, за да се задържи на крака. Само доволният смях на децата, които хранеха рибите, ѝ помогна да преглътне писъка си на ужас, че ще падне във водата. Разтреперана, тя се върна няколко крачки назад, без да посмее да нахлузи обратно сандала си.

Не ставай смешна, ядоса се на себе си. Дори да паднеш по лице, няма да се удавиш в толкова плитка вода. За Бога, не стига дори до коленете ти! Върни се веднага и нахлузи сандала, преди да си срязала крака си.

Манди погледна към сандала, потънал в двайсетина сантиметра вода. Помисли да се наведе, да пъхне ръка във водата. Да го измъкне и победоносно да се върне отново на сушата.

Дъхът ѝ секна и сърцето ѝ заблъска, сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ.

Не мога.

Страхливка!

Е, добре! Страхливка съм! Да не би да е нещо ново?

Вкопчила ръце една в друга, Манди се загледа в смеещите се деца, нагазили до кръста в прозрачната лагуна, рибките се въртяха около тях като носени от вихрушка сребристи листа. Нейните корички хляб се напоиха с вода и потънаха на дъното на лагуната само на няколко сантиметра от брега. Тя стоеше неподвижно, сплела пръсти, за да предотврати треперенето им, не виждаше нищо, освен тъмното море от кошмарите си, не чуваше нищо, освен безмълвните си писъци на ужас.

Зад Манди откъм бараката за водолазно оборудване се дочуха гласове. Понесли кислородни бутилки и екипировка, водолазите се връщаха по палатките си, смееха се и описваха чудесата на рифа. Манди не ги чуваше. Беше се затворила напълно в събудилия се кошмар.

Сътър зърна Манди отдалеч, докато носеше оборудването към палатката. Внезапно спря, изненадан от позата ѝ. Докато я наблюдаваше, осъзна, че е неестествено неподвижна, както по време на полета до острова, прекалено ужасена, за да помръдне. Но колкото и внимателно да се вглеждаше, не откриваше причина за страха ѝ, макар да бе очевидно, че е уплашена.

Сътър тихо изруга, отклони се от пътеката и пое към лагуната, която бе само на няколко метра встрани. Когато почти достигна Манди, той рязко спря. Един поглед към бледото ѝ лице и побелелите от стискане пръсти му подсказаха, че отново е обзета от неистов страх. Но от какво? Никъде не се виждаше самолет. Наблизо бяха единствено децата на семейство Таунхоум, които хранеха рибите.

Сътър забеляза яркоцветен сандал в плитката вода. Погледна краката на Манди и осъзна, че единият ѝ сандал го няма. Тъкмо смяташе да ѝ се скара, задето рискува да си докара инфекция от срязване на коралите, когато Клинт се обърна и зърна Манди.

— Вие, американците, нищо ли не знаете? — с отвращение попита момчето. — Похаби хляба си. Трябва да влезеш дотам, където рибата може да доплува до теб.

Манди смътно дочу думите на Клинт, осъзна, че трябва да отговори, да се отърси някак от парализиращата хватка на страха, макар и за няколко минути.

— Грешката е моя — промълви със задавен глас.

Ди се обърна и подаде коричка хляб.

— Ето — рече тихо. — Ще го поделя с теб.

Манди едва потисна тръпката при мисълта отново да навлезе в чистата коварна вода.

— Всичко е наред, миличка. Ти нахрани рибките. Аз ще погледам как става.

— Няма нищо сложно — отвърна Клинт и грабна коричката на сестра си. — Откъсваш парче, държиш го под водата и рибите пристигат. Дори сънлива американка като теб може да се справи.

Манди се насили да се усмихне.

— Ще приема думите ти на доверие.

Някъде откъм плажа зад Манди прозвуча женски глас.

— Чуйте всички! Чуйте всички! Време е за ядене!

Клинт и Ди мигновено изскочиха на брега и изоставиха разочарованите риби. Докато минаваше покрай Манди, Клинт зърна босия ѝ крак.

— По-добре се обуй — извика момчето през рамо. — Някои от коралите са опасни.

— Взе ми думите от устата — рече Сътър.

Манди трепна, щом чу гласа на Сътър зад себе си. Горчиво се запита какви ли още беди я очакват тази сутрин? Може би ако не му обърнеше внимание, той щеше да си отиде.

— Манди?

Не, може би нямаше да го стори.

— Манди, какво прави сандалът ти под водата вместо на крака ти? — спокойно попита Сътър.

— Аз... играех една глупава игра — тя му обърна гръб и се насочи към плажа. — Но вече ми омръзна.

— Манди.

Тя застина.

— Би трябвало да си по-разумна и да не ходиш боса наоколо.

— Да! — ядно рече тя. — Много добре зная!

Преди Сътър да каже още нещо, Манди рязко се завъртя и гневно се втренчи в изхлузилия се сандал. Беше на по-малко от метър от брега, под не повече от двацетина сантиметра вода. Можеше или да отиде да го вземе, или да прекара остатъка от живота си, намразила

себе си, задето бе разкрила пред Сътър каква ужасна страхливка е всъщност — Сътър, който бе пребиван, прострелван, намушкван, хвърлян в затвора, ала нито веднъж не се бе отказал от това, което вярваше, че трябва да бъде сторено.

Манди припряно навлезе в лагуната, посегна без да гледа и улови сандала. Измъкна го от водата и тичешком се върна на брега, където се втренчи доволно и невярващо в капещия сандал.

— Успях! Видя ли това, Сътър? Влязох във водата и си взех сандала!

Манди сияеше победоносно, бузите ѝ отново бяха поруменели, страхът бе преодолян.

— Да, видях — нежно промълви Сътър.

Манди със закъснение осъзна как ли изглежда в очите на човек, който се връщаше от гмуркане в открито море. Прехапа устни и нахлузи сандала си.

— Това беше само... само глупава игра — промълви тя.

Сътър безмълвно я проследи с поглед, когато се втурна към плажа и изчезна сред дъбовете. Нямаше представа какво се бе случило преди минути, ала бе сигурен в едно — за Манди това не беше глупава игра.

СЕДМА ГЛАВА

— Това ли е всичко?

Манди се усмихна и премести поглед от широката усмивка на Клинт към срамежливата малка Ди, която доверчиво бе протегнала ръчичката си към нея.

— Това е всичко — отвърна Манди, хвана Ди за ръчичка и подаде на Клинт всичките си останали корички.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — попита Тед.

— Абсолютно. След като нахраним рибите, отиваме на разходка до южния край на острова да видим дали са дошли костенурки да снесат яйца.

— А после ще отидем да довършим кораловия си замък — добави Клинт. — По-голям ще е от теб, татко.

— Сигурен ли си? — разроши косата на сина си Тед.

— А после ще настъпи отливът и Манди ще ни покаже как се хранят морските звезди и какво правят морските пръскалки, ако наоколо плуват яйца, и... — гласът на Ди заглъхна, тъй като момиченцето се опита да изрече всичко на един дъх.

— Май сте планирали вълнуващ ден — разсеяно подхвърли Тед и погледна през рамо. — Трябва да бягам. Момчетата ме чакат. Клинт, помниш ли какво ти казах за ония хубави миди?

— Не се тревожи. Манди познава кои жилият и кои не.

Тед хвърли загрижен поглед към Манди.

— Много от момчетата са се заблуждавали или са били невнимателни. За възрастен няма голямо значение, но за дете...

— Разбирам — рече Манди. — Казах на децата да не пипат никоя от мидите, изхвърлени на брега, преди да им ги подам. Ако стигнем толкова далеч по рифа, че се натъкнем на жива, разпознавам сифон от пробосис и си давам сметка за опасностите от паралитичната отрова.

Тед все още не бе напълно убеден. Манди знаеше причината. Беше казала на родителите, че с радост ще наглежда децата, стига да е

ясно, че не може да плува. За Тед бе трудно да проумее как човек, който изобщо не плува, може да разбере множеството скрити в океана опасности.

— Години наред съм изучавала в университета екологията на кораловите рифове — отвърна Манди на незададения въпрос. — Ако имаш на разположение един час, мога да ти направя списък на всички хищници по рифовете, както и дали тези хищници представляват опасност за човека и ако е така, как може да се избегне тази опасност или да бъде третирана с медикаменти.

Тед не може да скрие изненадата си.

— Екология на кораловите рифове? Тогава защо не плуваш?

— Така съм решила — отвърна Манди. — Ако това те тревожи, може би ще се почувстваш по-добре, ако спиш под дъбовете, докато Клинт и Ди строят своя коралов замък.

Усмивката на бащата подсказа на Манди от кого бе наследил Клинт мъжкия си чар.

— Постави ме на място, нали? — обърна се Тед към сина си.

— Много е зла — с усмивка се съгласи Клинт.

Когато се обърна към Манди, Тед все още се усмихваше.

— Не се тревожа. Момиче, което се справя с тия двама разбойници, ще се справи чудесно и с отровен охлюв.

Тед се отдалечи към групата на водолазите. Манди забеляза, че Сътър също се е присъединил към тях — шестте дни на острова бяха придали на косата му светъл металически оттенък, който бе невъзможно да сбърка, както не можеше да сбърка и мускулестото му, добро сложено тяло. За нейна изненада бе успяла да проведе няколко цивилизовани разговора с него, след като бе станала за смях, когато измъкна сандала си. Бе очаквала Сътър да ѝ се надсмее за случката, ала той не бе казал нищо нито тогава, нито по-късно. Просто се бе появил на вечеря с пълна чиния и бе седнал до нея.

След като веднъж бе свикнала с вълнението, което я обземаше в негово присъствие, двамата бяха прекарали приятен половин час в разговори за Антеа — Сътър бе предложил на Манди бира след вечеря. Тя бе понечила да му обясни колко мрази бирата, ала не искаше да прекрати неочакваното примирие. С изненада и задоволство бе открила, че австралийската бира е много по-хубава от американската.

Всъщност трудно ѝ бе да повярва, че двете имат нещо общо, освен алкохола и името.

— Твоят приятел ти маха — отбеляза Клинт.

Манди не си даде труда да повтори отново на Клинт, че Сътър не е нейният приятел, нито пък тя е неговото момиче. Просто помахаше в отговор, сетне проследи с неочакван копнеж как водолазите изчезнаха сред дърветата. Групата отиваше към противоположния край на острова, където ги чакаше лодката. Беше прекрасен ден за гмуркане. Морето беше спокойно, въздухът — горещ, слънцето прежуряше, а под повърхността на водата щеше да бъде хладно, приятно, гъмжащо от грациозни риби и живи корали, издигащи се от дъното на морето.

Изведнъж на Манди ѝ се прииска да види всичко това с очите си, да почувства как морето я обгръща, гали я, освобождава я от гравитацията, докато полети на воля, колкото това бе възможно за едно човешко същество.

„Мога да го направя. Знам, че мога. Трябва само желанието ми да стане по-силно от страха.“

Манди последва децата до Рибешкото езеро, нагази също като тях, изпита чувство на победа, когато водата покри глезените ѝ, прасците, коленете, част от бедрата ѝ, после още няколко сантиметра и още няколко. Спря, когато водата достигна до половината на бедрата, застави се да остане на място и да свикне с мисълта, че отново е отчасти в хватката на морето.

Лагуната беше топла, прозрачна и много по-солена от Тихия океан на калифорнийския бряг. Въздухът и водата бяха толкова топли, толкова неподвижни, че когато затвори очи, ѝ беше трудно да повярва, че изобщо е в морето.

Рибите заприиждаха под повърхността на лагуната, блъскаха се в краката на Манди в бързината да стигнат до трохите. Тя откъсна парченца от коричката, пъкна ръка под водата и проследи как проблясващите живи създания изсмукаха всичко като прахосмукачки. Решително пренебрегна ускорените удари на сърцето си и учестеното си дишане, като се надяваше, че страхът ѝ ще премине веднага щом съзнанието ѝ приеме, че тялото ѝ не е в опасност. Най-сетне здравият разум победи жестоките спомени. Сърцето бавно възвърна нормалния си ритъм и ръцете ѝ престанаха да треперят. Едва тогава си позволи да отстъпи малко към брега, и то само за няколко минути.

Междувременно Клинт, който бе взел маска и шнорхел от Рей, плуваше по корем във водата, лениво гребеше с ръце и наблюдаваше рибите. Бе дотолкова погълнат от заниманието си, че се отдалечаваше все повече и повече. Тъй като водата се бе покачила малко от прилива, Рибешкото езеро не бе напълно оградено от кораловите образувания. Момчето можеше да премине над кораловата стена и да се озове в останалата част на плитката лагуна, където коралите образуваха плътен килим и водата в момента бе много плитка.

Манди вдигна поглед от алчните риби, които хапваха от ръката ѝ, и осъзна, че Клинт се е отдалечил твърде много. Вече бе извън езерцето, носейки се във водата, която бе едва около петдесет сантиметра дълбока. Ако се опиташе да ритне с крака, за да се премести в по-дълбока вода, можеше да одраска коленете си в коралите.

— Стой тук, Ди — рече Манди.

Без да обръща внимание на внезапно ускорения ритъм на сърцето си, Манди навлезе по-дълбоко в Рибешкото езеро. От опита, натрупан през последните няколко дни, знаеше къде са най-плитките места и къде дъното пропадеше без предупреждение. Мина по най-високите места и заобиколи ниските. Разстоянието до другия край на езерото бе едва шест метра, ала на нея ѝ се сториха километри. Когато вдигна поглед, осъзна, че Клинт е осъзнал затрудненото си положение. Опитваше се да гребе с ръце, ала успяваше само да се отдалечи още повече от коралите, очертаващи плитката лагуна.

— Отпусни се на водата — извика Манди. — Ще те издърпам.

Клинт престана да гребе. Манди погледна двата метра вода, които я отделяха от кораловата стена, очертаваща Рибешкото езеро. Боеше се, че водата е поне до кръста, може би още по-дълбока. От друга страна, Клинт не беше в голяма опасност, освен може би да обели коляното си, ако запазеше самообладание и не пляскаше много.

„Много ме бива да говоря как някой трябва да запази самообладание. Очаквам от едно дете да направи нещо, което аз самата не мога.“

Манди прехапа устни. Силно. После продължи напред, приветствайки болката в устната си, защото отвлече вниманието ѝ от страха, сковаващ тялото ѝ и секващ дъха ѝ.

Топлата вода се плъзна по-нагоре по краката на Манди и после още по-нагоре, макар че тя се стараеше да стъпва само по издигнатите от дъното коралови буци. Средата на бедрата, после още по-нагоре, после още по-високо. Ако сега загубеше равновесие и паднеше, нямаше начин да задържи лицето си над водата, а в същото време трепереше толкова силно, че падането изглеждаше неизбежно.

Най-сетне Манди успя да се протегне и да сграбчи ръката на Клинт. Бавно, внимателно го изтегли от плитчината в по-дълбоката вода. Момчето весело ѝ махна в знак на благодарност, изправи се и отново се гмурна да разгледа по-отблизо постоянните обитатели на езерцето. Манди едва потисна писъка си, когато топлата, много солена вода блисна върху нея, изхвърлена от гребящите крака на Клинт. После трябваше да минат няколко минути, преди да успее да овладее треперенето си, за да се върне към другата страна на езерцето.

С голямо облекчение Манди проследи как и последните трохи бяха раздадени от малките пръстчета и погълнати от рибките. Изпитанието в Рибешкото езеро бе свършило до следобед, когато в купата отново щяха да се появят трохи. Засега обаче Манди бе свободна да примами децата на суха земя.

— Захарна пръчка за този, който пръв зърне костенурка — обяви младата жена.

Главата на Клинт мигновено се подаде над водата. Двамата с Ди изтичаха на брега.

— Хайде, какво се бавите толкова — подразни ги Манди, когато децата тичешком я подминаха.

С викове и смях палавниците се втурнаха по плажа, докато се изравниха с офиса. После тръгнаха бавно и снишиха гласове до шепот. Откакто Манди им бе обяснила колко важно е да не смущават гнездящите речни рибарки, децата минаваха на пръсти по онези участъци от плажа, които доближаваха птичата колония. Въпреки това черните птици пицяха и непрестанно излитаха, не толкова, защото бяха обезпокоени, а просто защото това бе нормалното им поведение. Излетяха няколко огромни черни фрегати, които приличаха по-скоро на сенки от праисторическо време, когато птиците са били влечуги и са имали повече люспи, отколкото пера.

Малко по-нагоре по плажа, малки чайки, които се срещаха само на Големия бариерен риф, бяха накацали по сиво-белите останки на

разбит кораб, чийто капитан не бе преценил правилно дълбочината на водата над бариерния риф при Лейди Елиът. Корабокрушението бе станало преди много години. Сега бе останала само обшивката — извити дъги, избелели от солта и слънцето, измити от поройните тропически дъждове. Отвъд останките лагуната свършваше. Никакви коралови образувания не се издигаха над повърхността на морето, което означаваше, че самият остров е поел ударите на безкрайните помитащи океански вълни. Плажът ставаше по-тесен, по-стръмен и почти ослепително бял.

Клинт и Ди криволичеха през грубия пясък, събираха парченца корали, откъснати от бурите и вълните и в крайна сметка изхвърлени на брега. Малка част от парченцата бяха запазили първоначалните си цветове, яркочервено или тъмнокафяво, много рядко смолисточерно. С времето избеляваха до светлорозово, старо злато или графитно сиво. В крайна сметка всички останки щяха да бъдат избелени до пълна липса на цвят, разтрошени от вълните и превърнати в бляскав бял пясък.

Манди вървеше бавно зад децата, заставяше се да гледа към неспокойната бляскава повърхност на морето. Водата не изглеждаше така наситеносиня както преди, имаше много фини оттенъци на сиво. Промяната в цвета отразяваше промяната в самото небе. Прозрачно було от облаци бе закрило слънцето. Влажността, винаги висока, рязко се бе покачила. Ако не излезеше вятър, щеше да стане задушно. Над континента се скупчваха облаци, които пълзяха към острова. Тази нощ паяжина от светкавици щяха да озарят небето.

Разочарованият вик на Ди привлече вниманието на Манди към плажа. В пясъка нямаше странни широки следи, сякаш една-единствена гъсеница бе преминала от морето до топлия пясък над нивото на прилива. Дирите на зелената костенурка не можеха да се сбъркат — и без съмнение липсваха. Нито едно от древните влечуги не бе излязло загадъчно от необятното море, за да се измъкне на плажа и да снесе яйцата си в топлия пясък. Клинт и Ди не успяха да зърнат нито едно от големите животни да плува в кристално бистрата вода. В кипящите вълни не се виждаше никакво тъмно тяло. Накрая дори Клинт се предаде и се присъедини към Манди и Ди, за да строи кораловия замък до нови висоти.

Докато работеха, Манди отговаряше на безбройните въпроси на децата за създаванията, обитавали някога малките коралови скелети,

както и за създанията, които изобщо нямаха скелет. Обясни им разликата между гъбите и морските зайци, охлювите и коралите, рибите и човека, а също и как рифът е изграден от същите видове корали, които използват, за да построят своя замък. С течение на времето коралите биват притиснати от тежестта на останалите, натрупани отгоре. Тъй като дъното на рифа бавно се свива, то реагира с изпускане на химикали в морето и преобразува милиони върху милиони скелети в камък, познат като варовик. Именно тези вкаменелости от рифа изграждаха остров Лейди Елиът.

— Имаш предвид като онези скали от другата страна на острова?
— попита Клинт.

— Точно така. Варовикът е навсякъде около нас. Ако започнеш да копаеш в пясъка, много скоро ще стигнеш до варовик.

— Искаш да кажеш, че скалата някога е била такава? — настоя момчето, стиснало в ръка голям корал. — С шарки там, където някога са били животните, и мънички дупчици, и красиви разклонения, и всичко останало?

Манди кимна.

— Да му се не види! — смаяно възкликна момчето.

През останалото време до обяд Клинт ентусиазирано сравняваше всяка разновидност на коралите, които намереше с парче варовик, откъснато от пристана на острова по време на буря и изхвърлено на плажа. Колкото и внимателно да се вглеждаше, откри твърде малко следи от предишния живот на варовика като част от живия риф.

— Как си научила всичко това? — обърна се най-сетне момчето към Манди.

— От училище.

Клинт промърмори нещо, което Манди разумно се престори, че не е чула. Сетне момчето въздъхна.

— Училище, а?

— Точно така — весело отвърна тя.

— Искам да ходя в американско училище. В моето преподават само азбуката, малко думи, едно плюс едно и да мажеш отвратителни боички върху гланцирана хартия.

Манди прикри усмивката си като се извърна към замъка, който се издигаше на височина колкото дълбочината на Рибешкото езеро при отлив. Замъкът напомняше по-скоро експлозия във фабрика за тесто,

отколкото елегантна постройка, но децата настояха, че всички неща, построени на плажа са замъци и тази бъркотия не правеше изключение.

— Щом веднъж се научиш да четеш... — започна Манди.

— Аз мога — нетърпеливо я прекъсна Клинт. — Научих се още в детската градина.

— Тогава трябва само да накараш родителите си да те заведат в някоя библиотека. Там ще намериш книги за всичко, за което можеш да се сетиш, а книгите са много добри учители, защото са изключително търпеливи. Когато и да ти се прииска да учиш, те са на разположение и чакат, пълни с неща, които да споделят с теб.

Клинт се намръщи и отмести поглед от корала в ръката си към парчето варовик.

— Ще ми се тук да имаше библиотека.

Манди се усмихна.

— Виж какво, след обяд ще донеса някои от моите книги на плажа и ще ги прегледаме заедно.

Поуспокоено, момчето се съсредоточи върху строежа на замъка. След обяд Манди изненада децата с две захарни пръчки. Макар и възхитени от лакомствата, децата останаха още по-очаровани от лъскавите цветни илюстрации в книгите, които Манди донесе от палатката. За изненада на Манди се оказа, че Ди може да чете почти толкова добре колкото брат си. Манди се опитваше да преведе латинските наименования на обикновен английски, като непрестанно трябваше да обяснява защо всъщност не са написани на английски.

За първи път нито едно от децата не поглеждаше с копнеж към палатките, когато се дочуваха гласове, подсказващи, че лодката е оставила група уморени водолази и се е върнала за следващата. Дори Клинт, който обикновено нямаше търпение да излезе с шнорхела и някой от родителите си, пренебрегна всичко, освен книгите и разнообразните коралови парченца, които носеше с надеждата, че ще успее да затрудни Манди.

Сътър, който стоеше неподвижно в сянката на дъбовете, откакто се бе върнал с ранния курс на лодката, наблюдаваше с нарастващо изумление как Манди безпогрешно разпознава видовете корали и миди само от парченце избелели останки.

— Бас ловя, че това не можеш да познаеш! — победоносно рече Клинт и размаха парченце от черупка под носа на Манди.

Тя го взе от ръката на Клинт и го огледа критично.

— Мекотело, не е корал — промълви тя.

— И аз познах — веднага рече Ди. — Няма откъде да се подадат мъничките животни, за да се нахранят.

— Какво друго виждаш? — попита Манди.

— Едната страни е много гладка.

Манди кимна окуражително.

— А линиите тук се извиват като... като спирала? Така ли беше думата?

— Точно така, Ди. Браво на теб.

— Искаш да кажеш „браво за теб“ — рече Клинт.

— Така ли?

— Нали искаш да говориш като австралийка?

— Точно така — внимателно произнесе Манди с австралийски акцент.

— Браво за теб! — през смях извикаха едновременно Клинт и Ди.

Сътър с усмивка наблюдаваше непринудения разговор между Манди и децата, докато тя ги учеше на латинските наименования, а те — на австралийско произношение, идиоми и жаргон. Колкото повече слушаше, толкова по-ясно осъзнаваше колко малко знае за Манди, освен че е интелигентна, изпитва необясним страх от малки самолети и вода, остроумна е, притежава невероятна самодисциплина, и тяло, което събуждаше за живот всяка негова фибра.

Стана му ясно също, че знанията на Манди за коралите далеч надхвърлят описаното в книгите, които бе разтворила около себе си върху плажните кърпи. Не ѝ се налагаше да проверява коралите и мидите, които ѝ носеха; тя ги разпознаваше от пръв поглед, говореше за мястото им в голямата общност на рифа и едва тогава обръщаше на азбучника в една от книгите, за да намери илюстрацията, които ги показваше в живо състояние.

Парчето мида, което Клинт току-що бе донесъл, се оказа трудно. Ди възрази, че е твърде малко, за да може Манди да го разпознае.

— По-голямо е от някои парчета корал, които назова — настоя Клинт.

— Защото кораловите животни са по-мънички от каквото там е направило това глупаво парченце — разпалено защити Ди новата си приятелка. — Мравката си е мравка, ама не можеш да различиш кенгуру от игуана, ако парченцето е с големина на мравка!

— Сестра ти има право — намеси се Сътър, преди Клинт да оспори твърдението.

Манди рязко извърна глава.

— Какво правиш тук? Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да. Защо?

— Върнал си се рано — отвърна тя.

— Казах на семейство Таунхоум, че ще заведе Клинт да плува с шнорхела, за да прекарат повече време заедно под водата. Това е последният им ден тук — Сътър замълча, сетне се вгледа в златистокафявите очи на Манди. — Искаш ли и ти да поплуваш с нас?

— Тя не плува — с отвращение заяви Клинт.

— Така ли? Тогава може би трябва да остана тук и да се погрижа да не приближава до водата — спокойно рече Сътър. — Може да пострада.

— Тя може да плува — отново защити приятелката си Ди. — Просто не го прави.

Сътър вдигна вежда в безмълвен въпрос, ала рече:

— Разбирам — пристъпи напред и седна по турски до Манди. — Тъй като няма да отидеш до рифа, донесох ти част от него.

Манди сведе поглед към дланта на мъжа, върху нея се виждаше идеално оформена млечнобяла мида. Блестеше като най-фин порцелан на фона на тъмната му кожа. Манди ахна от изненада и възхищение, щом взе мидата.

— Мида на Малуорд! Имаш ли представа колко са редки? — попита тя. — Докато се гмуркаше край рифа ли я намери?

— Да и да — усмихна се Сътър на възхищението и благоговението, с което държеше мидата.

За миг се зачуди какво ли ще бъде да усети тънките й пръсти по тялото си с половината от тази наслада и чувственост. Безмилостно отпъди тази мисъл. Седнал на плажа само по бански костюм, нямаше друг избор, освен да мисли за миди вместо за секс. Не му беше работа да желае Манди. Тя не беше хладната свободна секс партньорка, каквато предпочиташе. Дори не можеше да каже честно, че я харесва,

цял живот бе изпитвал неприязън към жените, които не можеха да се справят дори с луксозната реалност на живота в една от най-стабилните и богати страни на земята. Майка му бе прекрасен пример за жена, твърде слаба, за да оцелее, без постоянно глезене. Бившата му съпруга беше същата. Изглеждаше, че Манди с нейните необясними страхове, не бе по-различна.

Просто трябваше да убеди тялото си в това, за което съзнанието му си даваше ясна сметка: Манди не бе за Д. М. Сътър.

— Значи ли това, че мидата струва сума пари? — попита Клинт.

Сътър с усилие събра мислите си и спря поглед на момчето.

— Може би, за някой колекционер — отвърна. — Ала тази мида няма да бъде продадена. Няма дори да я запазя за себе си или да я дам на Манди, колкото и да ми се иска. Остров Лейди Елиът е резерват, което означава, че цялата земя и морските обитатели са защитени.

— Но мидата не е жива — възрази Клинт.

— Навремето е била част от живо същество. Ходили ли сте някога в магазин, където се продават миди? — бързо продължи Сътър, прочел възраженията на Клинт върху смръщеното му лице.

Двете деца кимнаха.

— Замисляли ли сте се как са попаднали мидите в магазина? — попита мъжът.

— Някой ги е събрал от плажа — веднага отвърна Ди.

— Колко идеални миди намирате на плажа? — продължи Сътър. — Имам предвид наистина идеални. Ненащърбени, без пукнатини, със запазен цвят.

— О — промълви с разбиране момиченцето. — Продават се само идеални миди, нали? Откъде ги вземат тогава?

— Гмуркачите ги намират живи. Убиват ги и остава идеалната черупка. Такива са мидите и раковините в магазините и колекциите.

Клинт отново се намръщи.

— Но твоята е била празна, като си я намерил, нали?

— Да.

— Тогава какво лошо има да я задържиш?

— Какво ще попречи на някой да ги хваща живи, да ги убива и после да казва, че е намерил черупките на плажа? — възрази Сътър. — Ето защо на никого не е позволено да взема каквото и да било от

остров Лейди Елиът, само снимки могат да се правят. Не е позволено да си хванеш дори риба за вечеря на рифа.

Клинт въздъхна и със съжаление погледна към блестящата мидена черупка.

— И все пак, толкова е жалко да се изхвърли такава прекрасна мида.

Сътър се усмихна.

— Ще я задържим в палатка си още две седмици, после ще я върнем на морето.

— Две седмици? Толкова дълго ли ще останете? — попита Ди и се обърна към Манди.

— Да.

— Ние се връщаме къщи утре — тъжно рече момиченцето. Сетне въздъхна. — Но този път поне ще седя до прозореца, за да гледам острова, рифовете, тръстиките поля и всичко останало.

— Колко хубаво — промълви Манди и едва се сдържа да не потрепери. За известно време бе успяла да прогони самолета от съзнанието си може би защото беше много по-близо до друг страховит обект — морето. С безизразно лице върна мидата на Сътър и се взря в счупеното парченце, което ѝ бе донесъл Клинт. — Тритон — рече.

— Какво? — попита Ди.

— Вероятно е част от черупка на тритон. Като тази — обясни Манди и взе една черупка, която ѝ бяха донесли по-рано.

Черупката бе дълга, набраздена, по-широка от ръката ѝ. Изящната форма беше непокътната, макар че деликатните цветове на вътрешността отдавна бяха избелели. Определено съществуваше прилика между парченцето, донесено от Клинт и непокътната черупка, която Манди все още държеше. Децата скочиха на крака и се отправиха да търсят нови останки за разпознаване.

— Може ли? — попита Сътър и посегна към голямата черупка върху дланта на Манди. Задържа отвора до ухото си и промълви: — Все още се чува.

— Морето ли? — тихият отговор на Сътър прозвуча като далечния шум на приборя. — А това е само звукът от движението на собствената ти кръв — рече Манди.

Сътър се усмихна и поклати глава.

— Морето е. Слушай.

С едната ръка той притисна черупката от тритон към ухото на Манди. С другата задържа бузата ѝ, като по този начин я плени между черупката и дланта си. Очите на младата жена се разшириха, щом усети как пръстите му се заровиха в косата ѝ. Черупката усили учестените удари на сърцето ѝ. Звукът отекна в тялото ѝ като далечен шум на разбиващи се в брега вълни.

— Чуваш ли го? — промълви Сътър.

— Да — задавено отвърна Манди. Дъхът ѝ секна, когато палецът му нежно погали долната ѝ устна.

— Порязала си се. Как? — попита мъжът.

— Аз... прехапах я. В Рибешкото езеро.

— Нима влизането във водата те плаши толкова много?

— Да — отвърна Манди и затвори очи, за да не види презрението, което бе сигурна, че ще открие в погледа на Сътър, щом чуеше признанието ѝ.

— От всякаква вода ли те е страх, или само от морето?

— От всякаква — отвърна тя. — Дори от ваната!

— Тогава защо си влязла в езерото?

В гласа на Сътър се долавяше недоумение, а не укор, докосването му бе нежно и успокоително като ласка. Манди отвори очи. По лицето му не се четеше презрение, единствено пълна концентрация.

— Опитвам се да го преодоля — тихо отвърна Манди. — Стигнах до коленете и дори няколко сантиметра по-нагоре, после течението отнесе Клинт извън езерото и трябваше да отида да го издърпам или съвсем да се намразя, задето съм такава страхливка, затова прехапах устни и отидох.

Сътър замълча за момент, за да осмисли потока от думи. Спомни си озадачаващия възторг на Манди, когато бе измъкнала сандала си от вода, стигаща до глезените. Отмести поглед от златистите ѝ очи към прозрачните отблясъци на Рибешкото езеро сред тъмнокафявия килим от корали, който покриваше почти цялата лагуна. За него там нямаше абсолютно нищо страшно.

И все пак нямаше съмнение, че страхът на Манди бе истински. Нямаше съмнение също така, че тя се бе преборила с него, заставила се бе да помогне на Клинт. В продължение на няколко минути Сътър опита да си представи как ли се е чувствала в малкото езерце, колко

по-голямо го е направил страхът ѝ, колко по-дълбоко, как е блъскало сърцето ѝ, как зъбите са се забили в устната ѝ до кръв.

— Всъщност Клинт не беше в голяма опасност, нали? — тихо попита Сътър.

— Не. Почти няма живи корали. Стига да не изпаднеш в паника, най-лошото, което можеше да му се случи, бе да си ожули коленете.

— Но ти все пак го последва.

Манди пое дълбоко въздух.

— Да.

— Защо?

— Защото трябва да живея със себе си — лаконично обясни тя. — Езерото не бе по-опасно за мен, отколкото пресичането на пусто шосе. Съзнанието ми си даваше сметка за това. Тялото ми — не. Какво мнение би имал за себе си, ако би могъл да предпазиш едно дете да не си разрани коленете, като пресечеш пусто шосе, ала си прекалено голям страхливец, за да го сториш?

Отново настъпи мълчание, докато Сътър се опитваше да разбере Манди. Майка му бе страдала от множество безпричинни страхове, ала никога не бе правила опити да ги преодолее. След като баща му бе починал в пиянско препускане през Алпите, майка му се бе оттеглила първо в провинциалната къща, сетне в едно крило на къщата, в стаята си, в леглото, докато накрая ѝ бе останал само валиумът. Вземаше хапчетата и се унасяше за седмици. Един ден повече не дойде на себе си.

Бившата му съпруга се страхуваше по различен начин. Страхуваше се да стои сама. Този страх управляваше живота ѝ и едва не бе съсипал неговия. Бе опитал да се приспособи към това винаги да бъде център на всякакви партита. Тя не бе направила никакъв опит да се приспособи към тишината. В крайна сметка едно от пътуванията му за „Деца на нашите деца“ ѝ бе дошло в повече и когато се бе върнал, бе разбрал, че съпругата му е в Мексико, за да получи бърз развод. Бе се омъжила повторно, преди да се върне в Щатите, и се бе превърнала в домакиня, известна с множеството си най-разнообразни партита. Също като майка му, бившата му съпруга се бе потопила в страха, вместо да се опита да го преодолее.

Ала Манди се бореше. Ако случилото се в самолета можеше да послужи за пример, тя се бореше със смелост и решимост, към които

не можеше да остане безучастен. Той също познаваше сковаващия страх. На него също му се бе наложило да надникне дълбоко в себе си, за да продължи напред въпреки страха, защото имаше неща, които трябваше да бъдат направени, независимо от препятствията.

— Омръзнало ти е да се страхуваш — заключи накрая Сътър.

Очите на Манди се разшириха, когато осъзна, че това беше чистата истина. Беше ѝ омръзнало да бъде пленница на собствените си страхове, откъсната от първичната загадъчност и красота на морето, откъсната от кариерата, която обичаше, откъсната от самата себе си.

— Да — прошепна тя. — Наистина ми омръзна да се страхувам.

— И си рискувала да преминеш езерцето заради детето, като в същото време не би рискувала заради себе си.

— Децата са ни дадени, за да ги защитаваме — отвърна Манди, — а не, за да плащат за грешките ни.

Чувството, заляло Сътър, бе невероятно силно, почти болезнено. Никога никой не бе успял да изрази толкова ясно с думи причината, поради която той продължаваше да работи за по-добро бъдеще, въпреки неблагоприятните изгледи за успех. Погледна Манди сякаш бе рядко срещана, идеална мида, която бе открил неочаквано — подарък от морето. Сетне осъзна, че в очите на Манди се четат не само страх, но и тъга. Нямаше представа каква бе причината, знаеше единствено, че иска да я успокои, да ѝ каже без думи, че би ѝ помогнал, ако можеше, ако тя му позволеше.

Сътър бавно се наведе към Манди, без да откъсва поглед от очите ѝ, усети топлия ѝ дъх върху устните си. Върхът на езика му бавно погали раничката върху устната ѝ, накара я да ахне от изненада и удоволствие. Много му се искаше да задълбочи целувката, да плъзне език между нежните ѝ устни, ала дочу стъпките на децата, които се връщаха на плажа. Позволи си отново леко да докосне наранената ѝ устна, преди бавно да се отдръпне.

— Не ми ли каза, че той не е твой приятел — подхвърли Клинт, наблюдавайки с голям интерес как Манди се изчерви.

— Стар американски обичай — рече Сътър, като се надяваше, че момчето няма да разбере причината за дрезгавия му глас. — Изцелителна целувка върху рана. Манди е порязала устната си.

— Щом казваш, приятел — рече Клинт. Стовари се до Манди и разтвори празните си ръце. — Нищо не можах да намеря.

Ди застана наблизно с тъжно изражение.

— Ди? Какво има, миличка? — попита Манди, зачудена защо е толкова нещастно момиченцето.

— Ще ни изпратиш ли утре? — попита детето.

На Манди никак не ѝ се искаше да приближава до гадния малък самолет, който прелиташе два пъти на ден до острова. Всъщност обикновено тя се стараше да е в палатката си, когато самолетът се появяваше и изчезваше. Ала Ди я наблюдаваше с такава надежда, в очите ѝ се четеше такава тъга, че трябва да се раздели с новата си приятелка.

— Ще ви изпратя, разбира се — насили се да се усмихне Манди.

— Дватама ще ви изпратим — поправи я Сътър.

— Няма ли да се гмуркаш? — попита Манди.

— Съмнявам се. Според прогнозата ще има вятър. Пък и без това смятах да се поразходя по рифа. Ще ми бъдеш ли екскурзовод?

Манди понечи да откаже, поколеба се, сетне каза:

— Ще направя каквото мога.

Сътър прокара палец по наранената ѝ устна, сетне отпусна ръце.

— Това е всичко, за което моля.

ОСМА ГЛАВА

Разбирането и целувката на Сътър преследваха Манди през останалата част от деня. Не бе подозирала, че е способен на такава нежност. Мисълта да бъде прегръщана и любена дори с частици от подобна нежност караше тялото ѝ да тръпне. Улови се, че наблюдава всяко движение на Сътър, всеки негов дъх, отблясъците на лъчите по косата му и сатенено гладката му кожа, под която се очертаваха стегнатите мускули.

След вечеря Манди бе обзета от необяснимо безпокойство. Когато водолазите се събраха в бара да пийнат по бира и да си разказват истории, тя се измъкна навън, водена от нуждата да се разходи бързо и надалеч, защото ако останеше, нямаше да успее да сдържи порива си да прокара пръсти по чувствените устни на Сътър и да му върне ласката, която бе получила по-рано през деня.

Манди стигна до края на мъничкия остров. Тук дори дъбове не растяха. Брегът се спускаше надолу към лагуната. При отлив тук-там имаше пясъчни плитчини. Предишния ден бе открила, че пясъкът образуваше възглавница, на която можеш да седнеш, а изгладеният от водата и стоплен от слънцето варовик предлагаше удобна облегалка. Освен това Манди бе твърде неспокойна, за да седи неподвижно. Продължи да върви, докато заобиколи края на острова и тръгна обратно по далечната страна, където вълните се разбиваха в огрените от залеза брегове на Лейди Елиът. Вятърът духаше силно, жегата и влажността бяха по-скоро като копринен воал вместо като задушавачо покривало, червеното небе изглеждаше като полирано.

Много бързо светлината угасна, погълната от кадифения мрак на тропическата нощ. Манди направи пълна обиколка на острова, премина покрай няколко малки сгради, без да спре. Луната, надничаща иззад воала от облаци и белият коралов пясък предлагаха достатъчно светлина. Не срещна никого по време на втората си обиколка. Макар да бе едва километър и половина дълъг и около

осемстотин метра широк, на острова имаше твърде малко хора, за да съществува опасност да се натъкне на някого след мръкване.

Палатката бе празна, когато Манди най-сетне се поуспокои. Заспа бързо и сънува топлите ласки на Сътър и морето. Когато се разсъмна, Манди рязко се събуди. В палатката се процеждаше достатъчно светлина, за да види, че Сътър спи по гръб, пъхнал едната си ръка под главата, отпуснал другата на пода. Почти голото му тяло приличаше на варварска скулптура, огряна от рубинената светлина.

Когато се събуди отново, тя беше сама в палатката. Макар матракът на Сътър да бе празен, тя не можеше да погледне натам без да си го представи, както го бе видяла на разсъмване. С треперещи ръце и отмалели крака, тя навлече островната си униформа — бански костюм и сандали. Грабна кърпата си и се отправи към душовете. Половин час по-късно излезе поуспокоена като тропическия вятър.

Едва бе приключили със закуската, когато дочу дивашкия механичен трясък на белия самолет, който се спускаше към острова. Спомените я връхлетяха, заплашвайки да я парализират. Тя ги замени с образа на Сътър на разсъмване. След няколко минути бе в състояние да се спусне по стъпалата на закусвалнята и да тръгне към пистата, която бе избягвала, откакто бе стъпила на острова. Когато мина покрай бараката с водолазно оборудване, самолетът бе завил по кораловата писта и рулираше към бараката. Шумът на двигателите отекваше ритмично в сгъстения въздух. Манди забави крачка, когато спомените се надигнаха като студено среднощно море, заплашвайки да я погълнат. Изведнъж усети нечия мъжка ръка да обгръща нейната.

— Готова ли си? — попита Сътър.

Пръстите на Манди се стегнаха в неговите. Тя бавно издиша и кимна. Мъжът окуражително стисна ръката ѝ. Манди несъзнателно се остави да я приближи към източника на страха ѝ. Нищо не се случи. Стресната, тя вдигна поглед към спокойните очи на Сътър. Той ѝ се усмихна окуражително, ала не продължи напред. Младата жена осъзна, че тя трябва да поеме водачеството, да се изправи срещу самолета по свой избор и по свой начин. Сътър нямаше да я насилва или убеждава, просто щеше да бъде там, ако се нуждаеше от него. Вълнението я задави.

— Ти разбираш — прошепна тя.

— Какво е да се бориш със страха?

Тя кимна.

Сътър се усмихна тъжно.

— Изненадана ли си?

— Да.

— Всеки се страхува от нещо, златооко момиче. Единствената разлика е, че някои хора се борят, а други се предават без борба.

— Ти с какъв страх се бориш?

— Боя се да не бъда окован и бит отново — отвърна мъжът. — Боя се от безпомощността.

Манди рязко си пое дъх. Вдигна ръката на Сътър и я притисна към бузата си, сетне целуна грубата му длан.

— Ей — рече мъжът и я накара да го погледне, — не исках да ме съжбялаш. Боят ме научи на страх. Страхът е много здравословно нещо. Неведнъж е спасявал живота ми. Просто трябва да внимавам да не управлява живота ми.

Манди не можеше да промълви и дума. Просто не откъсваше поглед от Сътър, неспособна да определи защо болката от миналото му бе от такова значение за нея.

— Деймън — прошепна тя, — аз...

Силен детски смях наруши тишината. Децата на семейство Таунхоум тичаха към самолета. Манди бавно пусна ръката на Сътър, ала преди това целуна отново пръстите му, преди да се обърне към Клинт и Ди и да протегне ръце. Само след миг потъна в прегръдките им. Децата заговориха едно през друго, даваха указания за строежа на кораловия замък. Най-сетне родителите ги качиха в самолета, стиснаха ръцете на изпращачите и благодариха на Манди, задето им бе осигурила повече време за гмуркане с грижите си за децата.

Изведнъж двигателят на самолета забуча. Манди инстинктивно посегна към ръката на Сътър. В следващия миг пръстите му се сплетоха с нейните. Той не каза нищо, въпреки болезнената сила на хватката ѝ. Самолетът потегли по кораловата ивица и бързо ускори. Издигна се на половината на пистата, далеч от гнездящите речни рибарки. Когато самолетът направи кръг, набра височина и изчезна по посока на континента, Манди въздъхна от облекчение.

— Винаги ли те е било страх от летенето? — попита Сътър, щом напуснаха пистата.

— Никога не съм обичала малките самолети — отвърна Манди.

Мъжът усети, че Манди не каза цялата истина и може би скри по-важната част, ала не каза нищо. Не я винеше, че не иска да говори за страха си; не бе говорил за ужасното си преживяване в южноамериканския затвор от момента, в който бе разпитан в американското посолство след освобождаването си. Дори на Антеа бе отговорил доста рязко да задоволи любопитството си с доклада от посолството. Всъщност Сътър бе доста изненадан, че го бе споменал пред Манди. Тя не само бе разбрала, но и не бе изпитала съжаление. Бе ужасена, че е трябвало да преживее такова нещо, ала не бе направила грешката да се държи майчински, както бяха сторили няколко жени от посолството. Бе му предложила състрадание, а не съжаление. Съпричастност, а не съчувствие. Не бе изрекла успокоителни думи, защото знаеше, че каквото и да каже, няма да намали жестокостта на преживяното. Не съществуваше чудодейна майчинска постъпка, която изведнъж би отмила страданието. Манди бе разбрала това и се бе отнесла с уважение.

— Благодаря ти — промълви Сътър.

Манди изненадано вдигна поглед и падна в плен на ясните зелени очи.

— Някои от жените в посолството опитаха да се държат майчински с мен, след като бях освободен — обясни Сътър. — Направиха го от добро чувство, предполагам, ала все едно свеждаха всичко до ожулени колене на игрището за ръгби — Сътър се усмихна тъжно. — Боя се, че си създадох репутация на избухлив кучи син. Заслужаваше си обаче. Жените най-после проумяха, че не бях момче, което има нужда от гушкане и утешаване, за да се усмихне на мама през сълзи.

Манди откликна със също тъй тъжна усмивка.

— Не бъди толкова суров към тях, Сътър. Те просто са опитвали да намерят място за теб в техния свят, приятно местенце, където не може да се случи нищо, което да не бъде излекувано от майчина целувка и червена близалка.

Сътър изръмжа.

— Не съм момче и не искам да бъда.

— Мнозина мъже не се чувстват по този начин.

— Чудесно. Има толкова много майчински настроени жени, които биха притиснали малките сладурчета към гърдите си. Защо

подобни жени не си родят собствени деца...

Тя сви рамене.

— О, понякога и това става. Обикновено се оказва пълна катастрофа. „Момчето“, за което са се омъжили трябва да порасне и да поделит майката с пиццещ безпомощен непознат, който стои на първо място по отношение на времето и вниманието на мама. Колко момчета познаваш, които обичат да бъдат изместени от центъра на вниманието?

Сътър се усмихна саркастично.

— Да, предполагам, че си права — той нежно сведе поглед към Манди. — Радвам се, че пазиш майчинските си инстинкти за деца като малките Таунхоум. Ти направи чудо с тях, между другото. Родителите ми казаха, че Клинт е голям разбойник.

— Нямам възражения — съгласи се Манди. — Освен това е изключително умен. Също и Ди. Когато спечелиш вниманието им, е все едно да застанеш в лъча на електрическо фенерче. Знаят ли родителите, че децата сами са се научили да четат?

— Споменах им за това, както и за препоръката ти да заведат Клинт в библиотека.

— Благодаря. Не можах да прекарам достатъчно време с родителите, за да намеря подходящ момент да им кажа. За теб не е било проблем.

— Да не намекваш, че съм безцеремонен?

Манди имаше предвид единствено, че Сътър е прекарал повече време с родителите от нея. От друга страна, истина беше, че на моменти Сътър можеше да бъде поразително откровен.

— Какво точно е определението ти за безцеремонен? Бейзболната бухалка безцеремонна ли е? А торпедото? А петдесет мегатона...

— Това преля чашата — прекъсна я Сътър. Заплашителният му тон се смекчаваше от едва сдържаната усмивка. Той сграбчи Манди за раменете и леко я разтърси. — Знаех си, че един ден ще загазиш заради острия си език. Е, златооко момиче, денят настъпи.

— Умирам от страх. Вземам си думите обратно. Сътър, ти си олицетворение на тактичността — драматично изрече Манди и сложи ръка на сърцето си да покаже колко е сериозна.

— Опитай да ме убедиш — промърмори мъжът, наслаждавайки се на допира на кожата ѝ.

— Никой — веднага започна тя, — имам предвид абсолютно никой никога не ме е викал с вежда, устна и показалец и с такава невероятна арогантност, искам да кажа вещина, с която го стори ти на търга. Дори финес. Да, финес. Демонстрира невероятна координация — едва съдържаше усмивката си тя.

— И с устна ли?

— Определено!

Сътър се разсмя и се запита защо ли бе избягвал Манди през последната седмица. Отговорът дойде като нежелана лавина от разумни доводи.

Защото е толкова приятно да я докосвам, ето защо! Защото не си пада по случайните любовни афери, а аз не искам нищо повече, ето защо! Защото буден или заспал, си представям какво ли ще е да я притисна в обятията си и да видя как тези прекрасни златисти очи се замъгляват от страст. Защото точно сега ми се иска да я любя по много специален начин — с думи, с ръце, с устни, с тяло, така че никой от нас вече да не бъде същият, да бъдем завинаги слети, без значение колко далече сме един от друг...

Сътър внимателно отдръпна ръце от съблазнителното тяло на Манди.

— „Присмял се хърбел на щърбел“ — промълви Сътър едва съдържайки смеха си. — На търга ти прояви нахалство за двама.

— „Каквото повикало, такова се обадило“.

Сътър се разсмя и поклати глава.

— Започвам да разбирам как си успявала да се справиш с Клинт. Аз обаче имам тактика, недостъпна за него. Брутална сила — той леко притисна Манди към тялото си. Докосна с устни челото ѝ, преди да я прегърне. — Ти си добър човек, Манди — прошепна в ухото ѝ. — Много време ще мине, преди да си простя, задето те приковах на седалката в самолета.

Усмивката на Манди се стопи, като си спомни какво ѝ бе казал Сътър за собственото си минало, за собствените си страхове — да бъдеш прикован, безпомощен.

— Това беше предпазен колан, а не окови — изтъкна тя.

— Няма разлика, когато си прекалено уплашен, за да разкопчеш катарамата. Съжалявам, Манди. Трябваше да разбере, че не се шегуващ. Трябваше да прозира страха ти.

— Недей — рязко рече тя и се отдръпна от Сътър. — Може да се страхувам от собствената си сянка, както изтъкна ти преди няколко дни, но не съм дете. Не обичам да ме галят по косата и да ми разказват приказки, също както на теб не ти е харесало отношението в посолството.

За миг Сътър се изкуши да сграбчи Манди в обятията си и да ѝ покаже, че изобщо не я смята за дете. Искаше да я целува, докато се отпусне и потопи в страстта, която да ги остави без сили. Да го обгърне сладостна забрава, да заспи с нейния вкус по устните си и тялото ѝ, притиснато в обятията му.

Сътър рязко издиша, отпъди тези мисли и рече безизразно:

— Радвам се, че не искаш да бъдеш дете, защото аз със сигурност не желая да ти бъда баща. След като се разбрахме, хайде да отидем да си намерим обувки за разходка по рифа. Обещах на Клинт да намеря нещо, което няма да успееш да познаеш, дори това да ми отнеме оставащите две седмици.

Без да даде възможност на Манди да отговори или да възрази, Сътър се извърна. Манди се поколеба само за миг, сетне го последва. Обувките бяха подредени в редици на стъпалата пред закусвалнята точно до купата, в която оставяха трохите за рибите. Сътър и Манди прегледаха влажните, покрити с пясък, маратонки, за да намерят такива, които да са им по мярка с дебели памучни чорапи. Най-сетне Сътър откри маратонки, достатъчно дълги за ходилата му. Обувките, които Манди намери, бяха достатъчно дълги, но твърде широки. Докато Манди търсеше по-подходящ чифт, Сътър отиде до палатката и донесе още един чифт чорапи, които връчи на Манди.

Когато двамата стигнаха до плажа, седем души се разхождаха по рифа, открит от отлива. Сътър обяви Манди за водач и я остави да избере пътя през кораловия лабиринт. Повечето хора се въртяха около мъничките вирчета и тесните цепнатини, където бяха живите организми. Манди избягваше местата, където водата блестеше, избираше кораловите бабуни, вместо да газии из кристалната вода и пясъчните участъци в най-плитките части на лагуната.

Пръчките, които двамата носеха, улесняваха запазването на равновесие. Метър и половина дълги, пет сантиметра в диаметър, грубите пръчки откриваха меките участъци и подкрепяха хората в разходката по рифа. Дори с пръчките, навременно подадената ръка на

Сътър спаси Манди неведнъж и обратно. Двамата бавно криволичеха върху кораловия килим на отцеждащата се лагуна.

— Виж! — развълнувано възкликна Манди. — Бях чувала за нея, виждала съм и снимки, но е невероятно красива в естествената си среда.

— Какво е това? — попита Сътър.

— Морска звезда — разсеяно отвърна Манди и я обърна да се наслади на неземната красота на хилядите мънички тънки „крачета“, които потрепваха като тревички, разлюлени от вятър.

— Наистина ли? — попита мъжът. — Сигурна ли си? Може би трябва отново да преброиш лъчите.

— Пет.

— Как се казва?

Манди го погледна дяволито.

— Знам от латинското име точно толкова, че да те измамя, както правя вече цял час.

— Аха! Така си и мислех. Не мисля, че има такова нещо като *Roseate viciutipi*.

Манди се изкикоти.

— Но можеш да се откупиш, като ми кажеш защо чудовището е толкова синьо — щедро предложи Сътър. — И ако ми кажеш, че е посиняла от тъга, ще те накарам да се върнеш боса.

— Нима ще изрека такава нагла лъжа? Никога! Това мъничко зверче е щастливо, защото не му се повръща от плаването по море.

Думите бяха изречени толкова непринудено, че трябваше да минат няколко мига, докато ги осъзнае.

— Не му се повръща — бавно повтори Сътър, като с мъка сдържаше смеха си.

— Точно така. Ако му се повръщаше, щеше да е...

— Зелено — довърши Сътър.

— Браво за теб — през смях рече Манди с искрящи от радост очи.

Топлите солени пръсти на Сътър се плъзнаха по бузата ѝ. Той прошепна името ѝ веднъж, после отново и отново, съзнаваше, че никога не бе виждал жена, която да му изглежда толкова красива както Манди в този момент.

— Иска ми се да те затворя в бутилка и да те отнеса на най-далечното място на света — нежно промълви Сътър. — В края на деня ще те излея в ръцете си и ще окъпя сетивата си в теб, докато накрая заспя усмихнат и сънувам всички цветове на смеха ти.

Манди премига, за да прогони парещите сълзи при мисълта колко често Сътър е бил уморен, гладен и самотен в края на деня.

— Бих се радвала — дрезгаво прошепна тя. — Бих се радвала да ти дам топлина, когато ти е студено, смях, когато си самотен.

Със странна тъжна усмивка Сътър погали отново бузата ѝ, сетне рязко се извърна, нямаше доверие в себе си, за да я докосне отново.

Влажният вятър облъхна, Сътър разроши косата му, направи го още по-неспокоен. Манди го гледаше и се чудеше какво ли си мисли, какво бе сторила, че да го накара да се извърне така рязко, защо ѝ въздействаше толкова силно.

Господи. Аз се влюбвам в него.

— Ей, внимавай! — Сътър я задържа, когато тя неочаквано се подхлъзна по коралите. — Добре ли си?

Манди се взря в зелените му очи и потрепери.

— Аз... бях се замислила за нещо друго.

— Трепериш. Сигурна ли си, че си добре?

Тя кимна.

— Просто се уплаших. Нали ме знаеш. Страхувам се от собствената си сянка.

Сътър леко стисна ръката ѝ.

— Колкото повече те опознавам, толкова по-добре разбирам, че не си страхливка. Ако беше такава, нямаше да се бориш със страховете си до последен дъх — той отпусна ръце. — Хайде. Приливът настъпва. Да се връщаме.

Манди погледна към вътрешната стена на рифа. Очите ѝ се разшириха. Вместо да се издига тъмен и неравен над повърхността на морето, рифът отново се бе предал на неустоимата прегръдка на океана. Когато Сътър и Манди вече бяха прекосили половината лагуна до плажа, тя вече газеше из плитките пясъчни места по свой собствен избор, защото беше много по-бързо и по-безопасно от балансирането върху хлъзгавите, изгладени от водата корали. Присъствието на водата не я притесняваше както преди няколко дни. Дори успя да спре в дългата тясна цепнатина, където водата покриваше половината от

бедрата ѝ и да се наслади на невероятната красота на яркочервено къдраво парченце, наподобяващо спираловидна хризантема, което филтрираше завръщащата се морска вода и я превръщате в храна.

— Чудя се какво ли ще направят рибите с това — подхвърли Сътър.

— Едва ли ще могат да си отхапят два пъти. Според мен е жилец вид кръгъл червей.

— Какво грозно име за толкова красиво нещо.

— Нали знаеш как е в океана — рече Манди. — Колкото по-ярка е окраската, толкова по-голяма е вероятността да не става за ядене.

— Малка шега на майката природа към човека.

— По-скоро начин, по който майката природа казва: „Гледай, но не пипай“.

Сътър погледна Манди и се зачуди дали майката природа знаеше, че напълно се е провалила в опита си да пропъди хищниците от младата жена — златисти очи и черна коса, кожа с цвят на тъмен мед, загоряла от тропическото слънце, смях, грация и обещание за чувственост във всяко нейно движение. Беше му изключително трудно да гледа и да не докосва. Докато я следваше обратно към брега, той се възхищаваше на елегантния ѝ гръб, дългите крака, стегнатите бедра и се улови, че се надява тя отново да се подхлъзне, за да му предостави оправдание да я сграбчи и отново да я докосне. Сетне се зачуди как ли ще се застави да я пусне.

Да върви по дяволите Антеа...

Ала докато мислено ругаеше Антеа, Сътър наблюдаваше Манди, припомняйки си смеха ѝ и проклятието му не бе с обичайната ярост. И все пак прекрасно съзнаваше, че щеше да е глупаво да се поддаде на женствената ѝ изкусителност. Фактът, че бе започнал да харесва Манди и да уважава опитите ѝ да овладее страха си, вместо да му позволи да управлява живота ѝ, бяха още една причина да не се поддава на дивото желание да я прельсти. Тя не бе жена за секс. Чувствата ѝ бяха прекалено дълбоки. Щеше да се намрази, ако се възползваше от това.

Ала освен ако не стоеше далече от нея, нямаше представа как ще успее да се сдържи да не посегне към тази златиста чувственост и скрит огън, пък да вървят по дяволите цивилизованите скрупули.

— Двайсет и едно — рече Манди, обърна асото и го сложи до попа пика, който току-що ѝ бе раздаден.

Рей и Томи изстенаха.

— Три пъти поред — изръмжа Рей и побутна четирите centa към Манди. — Ако не раздавах аз, щях да си помисля...

— Не е ли време да храниш рибите? — попита Томи и хвърли двете си карти към Рей, без да откъсва поглед от Манди.

— Не. Отливът не е настъпил.

— Бас ловя, че езерцето не е по-дълбоко от метър — измърмори Томи и взе картите от Рей. — Аз ще раздавам. Сали, ще се включиш ли?

— Разбира се.

Сали, която беше на бара, огледа останалите клиенти. Двама от тях бяха възрастни учители от Франция, които пиеха бирата си в продължение на час. Другите пет бяха водолази, които също като Рей и Томи, не можеха да си намерят място след три дни принудителен престой на брега. Следобед бяха опитали да излязат да се гмуркат, преминавайки рифа по време на отлива, ала приборът бе прекалено силен. Водолазите се бяха върнали недоволни и оттогава пиеха бира и играеха карти, заслушани във вятъра. Преди час вятърът бе утихнал тъй внезапно, както се бе появил, ала вече се стъмваше и бе твърде късно за гмуркане.

— А вие? — обърна се Томи към другите разочаровани водолази. — Искате ли да ми помогнете да оберем това момиче?

Всички се съгласиха.

Минути по-късно масите бяха събрани, бяха поръчани бири, центовете бяха заложили и картите — раздадени.

— Къде е едрият янки? — попита Сали.

— Сътър ли? — рече Манди и надникна да види картата си.

— Той е най-едрият янки на острова — отбеляза Томи. — И страхотен гмуркач. Никакви излишни движения.

— Преглежда водолазната си екипировка — отвърна Манди, като се надяваше, че не е издала разочарованието си.

Нямаше право да очаква от Сътър да я забавлява. Присъствието ѝ на неговата почивка беше най-малкото неочаквано. В крайна сметка той бе доста благоразположен. Няколко пъти се бе разхождал с нея по

рифа, бе хранил малките риби, бе обикалял острова в търсене на следи от костенурки, хранеше се заедно с нея и тактично се оттегляше от палатката вечер, докато тя не заспеше. Какво повече можеше да иска?

По-малко тактичност, неохотно призна пред себе си тя.

— Давай — рече Манди.

— Не ме изкушавай, миличка — подхвърли Томи с усмивка и плъзна към нея исканата карта.

Манди се усмихна в отговор и си спомни съвета на Антеа да си намери любовник австралиеца. Развеселено огледа мускулестите мъже около себе си. Още не бе видяла австралиеца, който да не беше висок, добре сложен, загорял от слънцето и привлекателен. Нямахше съмнения, че Рей и Томи, или който и да е от туристите с радост биха подхванали любовна авантюра с нея, особено когато вятърът духаше прекалено силно и не можеха да излязат в морето с лодката. На Сали и другите момичето на острова със сигурност не им липсваше мъжко внимание.

Защо тогава не се бе вслушала в съвета на Антеа да подхване флирт с някой от тези австралийци?

Защото не бяха Съгър, призна тя пред себе си.

— Стигат ми — разсеяно рече Манди и се намръщи на мислите си.

— Давай — обади се Рей.

Томи обърна карта.

— Още.

Падна още една карта.

— Изгорях — с отвращение подхвърли Рей и обърна другата си карта. Трите карти правеха двацет и две.

Томи обиколи масите, докато накрая остана само той. Обърна десетка до деветката си.

— Двацет печели.

— Аз съм — рече Манди и обърна вале и дама.

— Продължавай в същия дух и ще те дам на рибите — заплаши Рей.

— Ще ги отровя.

— Сладко момиче като теб? — подхвърли Рей. — Никакъв шанс, миличка. Абсолютно никакъв.

На следващото раздаване Манди имаше двайсет и едно. Същото стана и на по-следващото. Когато обърна двайсет и едно за трети пореден път, всички хвърлиха картите си на масата.

— Чашата преля — обяви Рей. — Дайте я на рибите!

Манди през смях се опита да подели със загубилите скромната купчинка центове пред себе си, за да може играта да продължи. Никой не прие.

— Вратата, Сали — нареди Рей и приближи към Манди с блеснали очи.

— Веднага — отвърна Сали с усмивка.

Изведнъж Манди се озова с главата надолу, прехвърлена през рамото на Рей. Не можеше да повярва, че всичко това се случва, докато вратата не се затръшна след заливащите се от смях водолази, които насърчаваха Рей. Видя кораловата пътека само на метър от носа си.

— Бира! — извика Манди, мъчейки се бързо да съобрази как да изкуши водолазите. — Черпя всички, момчета, но само ако остана суха!

Предложението не изкуши гмуркачите. Цял следобед бяха пили бира. Потопянето на Манди бе по-изкушаващо от почерпката.

Обърнатият надолу с главата свят преминаваше край Манди със зашеметяваща скорост. Повечето мъже биха се задъхали още на половината път до Рибешкото езеро, но не и Рей. Кариерата му на водолаз го бе направила силен и издръжлив.

По дяволите, тия мускулести австралийци, помисли си Манди, докато се бореше да се освободи. Напразно. Не можеше да мери сили с Рей, освен да го ухапе. Нямаше желание да прибегва до зъбите си, преди да се опита да вразуми мъжете.

— Рей? Рей, пусни ме — примоли се Манди, надвиквайки насърчителните възгласи на останалите водолази. — Обещавам повече да не играя карти.

— Твърде късно, миличка — весело отвърна мъжът. — Предупредих те.

Пътеката се спусна към плажа. Сините води проблясваха под тропическото небе.

— Рей! Моля те! Не обичам водата! — изкрещя Манди. — Моля те! Чуй ме! Вече не е забавно! Аз... страхувам се от водата! Не ме хвърляй вътре! Моля те!

Виковете ѝ бяха заглушени от смях и пълно недоверие.

— Как ли пък не, миличка — засмя се Рей. — Затова си хвърлила сума пари да дойдеш до това затънтено място на сред най-големия океан на земята. Страх от водата? Много забавно, миличка, наистина. Добре, момчета. Направете път за храната на рибите. Помогни ми, Томи.

Изведнъж светът се завъртя и Манди се озова в още по-безпомощно състояние отпреди. Не можеше нито да хапе, нито да дера, нито да рита, краката ѝ бяха здраво хванати от Рей, а китките — от Томи, докато останалите водолази подхвърляха предложения как е най-добре да се хвърли угощението на рибите.

— Едно — извикаха водолазите, когато Рей и Томи залюляха Манди и бедрата ѝ докоснаха повърхността на водата. — Две.

Изведнъж Манди изпищя и неистово се заизвива в хватката на двамата гмуркачи. Напразно. Бе напълно безпомощна да се освободи. Тя изпищя отново, като този път извика името на Сътър.

— Три!

Полетя във въздуха и сетне падна с плясък в Рибешкото езеро точно когато си поемаше въздух да изкрещи отново. Водата я задави и тя изпадна в паника. Мъчително запляска с ръце, ала не успя дори да се изправи в плитката вода. Отново отвори уста, ала наоколо имаше само вода, която безмилостно я погълна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изведнъж нечии силни ръце я измъкнаха от водата. Бе сигурна, че е Сътър още преди да чуе ледения тон, с който презрително се обърна към Рей и Томи. Съзнавайки, че е в безопасност, тя обви ръце около Сътър и се притисна към него, докато мъжът излезе на брега. Тялото ѝ се разтърси от конвулсии, докато ридаше и кашляше, за да прочисти дробовете си от солената вода на лагуната.

— Чух я да ви моли чак от бараката за водолазни принадлежности — продължи Сътър, присвил очи, докато наблюдаваше как водолазите най-сетне започваха да проумяват случилото се. — Как можахте да го направите, за Бога? Нима сте толкова глухи, колкото и жестоки?

— По дяволите — тихо промълви Рей, местейки поглед от треперещото тяло на Манди към едва сдържаната ярост на Сътър. — Тя е говорела сериозно, нали? Наистина я е страх от водата!

— Дъхът ми секва от бързината, с която съобразяваш — ядно подхвърли Сътър.

— Как можех да се сетя? По дяволите, приятел, хората, които се боят от водата, не идват тук. Това е безсмислено! Когато разбрах, че не понасям височини, никога повече не стъпих в планината!

Рей беше прав и Сътър го знаеше, ала в момента бе твърде ядосан, за да разсъждава трезво. Закрилнически прегърна Манди, когато тя се отпусна в обятията му, тялото ѝ все още се разтърсваше от ридания, макар че тя се опитваше да говори. Мъжът не можеше да разбере думите ѝ. Наведе ухо към устните ѝ. Тя повтаряше една-единствена дума, риданията накъсваха сричките: „Бебето, бебето“.

— Всичко е наред, златооко момиче — успокоително прошепна Сътър и нежно я погали. — В безопасност си — продължи да я прегръща и гали, да ѝ говори утешително, докато усети, че думите му най-сетне достигнаха до нея. — Точно така. Дръж се здраво за мен. В безопасност си, скъпа. В безопасност — нежно целуна солената ѝ буза и я притисна още по-плътено в прегръдките си. Искаше му се да

разбере какво се опитваше да каже Манди. Може би тогава щеше да успее да успокои ужасните ридания, които я разтърсваха.

— Манди — разтревожено промълви Рей и я докосна по рамото. — Извинявай.

Другите водолази също поднесоха извиненията си.

Манди не чуваше нищо, потопена в дивата скръб.

— Манди? — промълви Рей.

— Остави я — рече Сътър и прикова с поглед младия водолаз, сетне се обърна към останалите: — Изчезвайте всички.

С подобен поглед Сътър се бе изправял срещу въоръжени мъже. Гмуркачите не губиха време да разберат какво ще последва. Сътър също. Навсякъде по плажа имаше хора — разхождащите се по рифа, подгонени от прилива; плувци, които лениво се бяха отпуснали на водата в Рибешкото езеро; други курортисти, които просто се бяха излегнали на брега и мечтаеха, докато слънцето се спускаше към обагреното в лилаво море в края на деня.

С широки крачки Сътър слезе надолу по плажа, далеч от офиса, бунгалата и другите хора. Подмина палатката, разпъната настрани от останалите. Вътре щеше да е твърде задушно. В момента нямаше вятър, нищо, което да намали знойната тропическа жега. При отсъствието на вятъра се бяха образували облаци, които задържаха топлия въздух близо до земята. Проблясваха светкавици.

Докато вървеше, Сътър усещаше тръпките, разтърсващи тялото на Манди, чуваше накъсаното ѝ дишане, сълзите ѝ мокреха гърдите му. С всяка стъпка се ядосваше на себе си, задето не бе достигнал Рибешкото езеро няколко секунди по-рано — и задето изобщо я бе оставил сама. Трябваше да се досети що за шега би се поправила на група млади, отегчени водолази. Трябваше да остане в бара и да контролира нещата.

Ала се тревожеше за своя самоконтрол, а не за този на другите гмуркачи. Полудяваше да седи до Манди, да усеща лекото докосване на голото ѝ бедро, когато се преместваше, да усеща женствената ѝ топлина толкова близо до себе си.

Бе издържал, доколкото можеше, а после бе побягнал към бараката да провери екипировката, която не се нуждаеше от проверка.

Той измина още трийсетина метра по плажа и излезе на варовикова скала, осеяна с малки пясъчни падини. Издигнати бяха

само на сантиметри над идващия прилив, ала това бе достатъчно засега. В този край на острова не се виждаха хора. Манди можеше да си поплаче на спокойствие и да се отърси от страха си.

Сътър седна и подпря гръб в гладния варовик. Нежно настани Манди в скута си. Безмълвно я притисна към гърдите си, погали косата и гърба ѝ. Риданията ѝ постепенно заглъхнаха. Тя пое дъх на пресекулки и се облегна на Сътър, благодарна за ненатрапчивото му присъствие. Дишането ѝ бавно се нормализира.

— Съжалявам — промълви Сътър и докосна челото ѝ с устни. — Трябваше да се досетя, че ще повторят грешката ми. Не повярвах, докато не стана твърде късно.

Манди уморено поклати глава.

— Вината е моя — прошепна. — Трябваше да кажа на всички, че ме е страх от самолети, лодки и вода още на първия ден — изпълнена с презрение към себе си, добави: — Както сам каза, страх ме е от собствената ми сянка.

— Недей — притисна пръсти към устните ѝ мъжът. — Бях уморен от часовата разлика и не бях прав.

Манди само поклати глава и опита да седне, ала Сътър я държеше твърде здраво. Тъй като тя настоя, мъжът разтвори крака и я настани на пясъка между бедрата си.

— Облегни се на мен — предложи. — Може да не съм по-умен от скалата, но съм доста по-удобен като облегалка.

Отначало Манди устоя на изкусителното предложение. Седна изправена, ала усети хлад, въпреки топлината, останала в пясъка, въздуха и океана наоколо. След няколко минути обаче се предаде, съблазнена от топлото тяло на Сътър. Въздъхна и се облегна. Дланите му нежно се плъзнаха по ръцете ѝ, успокоиха я, стоплиха я.

Сътър и Манди безмълвно проследиха как слънцето описа огнена дъга, преди да бъде погълнато от неспокойния ненаситен океан. Когато последните лъчи се стопиха в сюрреални отблясъци, Сътър заговори за залезите в Африка, за проектите, които бе завършил и другите, които не бе успял, за животните и хората, за усмихнатите деца, чието бъдеще зависеше от щедростта на тирани.

Манди слушаше в мълчание, усещаше как гласът на Сътър вибрира в тялото ѝ, прониква в душата ѝ. От време на време си даваше сметка, че водата бавно се покачва, покрива рифа, залива лагуната,

океанът нежно докосваше ходилата ѝ. Не беше студена, просто топлият прилив бавно приближаваше.

Манди смътно съзнаваше, че трябва да се оттегли нагоре по плажа, да се отдалечи от поглъщащото море, ала бе прикована от топлия нежен миг, ръцете на Сътър я галеха, дъхът му докосваше страната ѝ. Не искаше мигът да свършва. Ако това означава да търпи ласката на морето, тогава щеше да го издържи толкова дълго, колкото можеше. Водата бе дълбока едва шест-седем сантиметра, не представляваше заплаха за нея.

А Сътър бе толкова близо, топлината му проникваше в тялото ѝ, достигаше душата ѝ.

Манди въздъхна и се помести леко, просто за да се отпусне напълно върху гърдите на Сътър. Той усети увеличаване на натиск на тялото ѝ. Безмълвното ѝ доверие пред лицето на надигания се прилив го трогна безгранично. Той нежно притисна буза към косата ѝ. Кичурите бяха влажни, с мирис на море, пропити с топлината на тялото ѝ.

Небето над тях бе наполовина осеяно със звезди, наполовина покрито от облаци, в които танцуваха светкавици. Луната бе като далечна усмивка, която сякаш одобряваше верижните отблясъци долу. Повърхността на морето отразяваше мрака и светлината, издишваше топлина едновременно към въздуха и земята.

Манди откликна на усмивката на луната, унесена в безкрайния миг на спокойствие, прегърнатата от топлината на океана и тялото на Сътър, чувстваше се пренесена в друга реалност, свят, в който думите на Сътър бяха като ласка, фразите докосваха плътта и костите ѝ, шепнеха в душата ѝ. Тя започна да мълви в отговор, тих звук, нежен екот на обзелото я спокойствие.

Сътър дочу и разбра безмълвното послание на Манди. С леки движения на тялото си я притисна по-плътено към себе си. Искаше му се да притежава силата да върне надигания се прилив, за да може Манди завинаги да остане така, отпусната в обятията му, позволявайки му да успокои ледения ужас от безпомощността с изцелителната топлина на присъствието си.

Ала не бе във властта на човек да задържи сребристия наплив на морето. Когато водата достигна прасците ѝ тя сви крака, за да избегне водата. Сътър неохотно се премести. Не искаше Манди да става, тъй

като интимният спокоен миг щеше да свърши. Не беше готов за това. Никога досега не бе преживявал нещо подобно на миговете с Манди, притиснат между варовика и настъпващия прилив.

Най-сетне надигащата се вода наруши спокойствието на Манди.

— Сътър, чувал ли си някога фразата „притисната между дявола и дълбокото синьо море“?

Той тихо се засмя.

— Залива ли те? Опитай така.

Той повдигна Манди, обърна я с лице към себе си и отново я настани в скута си. Така морето достигаше само до коленете ѝ.

— По-добре ли си? — попита.

Манди бе толкова близо до Сътър, че виждаше далечните светкавици, отразени в очите му. Усмивката му бе като ръцете, тялото, думите, топла и успокоителна, неизискваща нищо от нея.

— Не бях права — прошепна тя. — Ти изобщо не си дявол.

— Значи ли това, че можем да останем още малко тук?

Тя кимна.

— Добре. Не ми се тръгва. Още не. Не и докато не се наложи.

Когато осъзна, че Сътър се наслаждава на нежната интимност колкото нея самата, Манди усети да я облива топлина. Бавно се наведе към гърдите на Сътър, дъхът ѝ погали врата му.

Сътър плъзна ръка по гърба на Манди с жест, който трябваше да бъде успокояващ, ала някак не постигна целта си или я надхвърли. Манди въздъхна и притисна буза към шията му. За миг му се стори, че усети лекото докосване на устните ѝ върху кожата си.

Няколко минути Сътър се бори с желанието, заляло тялото му, сетне се предаде. Нямаше никакво значение. Не беше момче, което да загуби контрол под напора на страстта, а и Манди не бе неопитна девойка, която да се почувства неловко, усетила възбудена мъжка плът. Освен това едва ли щяха да отидат по-далеч от наслаждението на неочакваната награда от споделеното спокойствие. Спокойствие, не страст, защото всеки момент някой можеше да дойде на плажа. Бе малко вероятно, но все пак възможно.

Мисълта не попречи на Сътър да се наслади на сладостната тежест на тялото ѝ. Нито пък го накара да се отдръпне от топлината на устните ѝ върху шията му. Вместо това затвори очи да се наслади на

нежната целувка. Бавно се извърна с намерението да докосне с устни бузата на младата жена.

Ала намери устните ѝ вместо бузата. Докосна ги едва-едва, сетне отново и отново, докато накрая жадно ги вкуси. Когато осъзна какво прави, вече бе твърде късно.

Манди отвърна целувката толкова нежно, че той затаи дъх при неочакваната наслада от ласката. Не бе и предполагал, че може да изпита такова удоволствие от една тъй непорочна целувка.

Ръката му бавно докосна лицето ѝ. Пръстите му се плъзнаха по челото, бузата, извивката на брадичката и топлите ѝ устни. Тя потръпна от усещането, все едно я ближеха пламъци. Извърна лице към дланта му и върна ласката, която се превърна в нова целувка. Устните им отново се сляха, разделиха се на един дъх разстояние, сетне пак се намериха.

Манди плъзна ръце по гърдите на Сътър и задържа лицето му между дланите си. Докосването бе нежно като целувката, леко като ласката по гърба ѝ. Чувственото удоволствие я накара да потръпне. Никога не си бе представяла, че един мъж може да бъде толкова нежен и сдържан в ласките си.

От ръцете и устните на Манди сякаш струеше наслада, която обливаше плътта му, костите, съзнанието. Бе поразен, че такава обикновена ласка е в състояние да подлуди сетивата му и в същото време единственото му желание бе това горещо, леко докосване да продължи. Разкъсван между страстта, нежността и изненадата, той застина неподвижно, изцяло съсредоточен върху мига, очаквайки да продължи вечно.

Когато Манди най-сетне отдръпна нежните си устни, Сътър въздъхна дълбоко и улови ръцете ѝ. Задържа ги пред лицето си и бавно завъртя глава, плъзна ги ласкаво по страните си, като в същото време целуна дланите ѝ, върховете на пръстите и нежните ѝ китки. Дъхът ѝ секна, когато си спомни какво ѝ бе казал, докато се разхождаха по рифа: „Ще те излея и ще окъпя сетивата си в теб.“

Точно това искаше да стори и Манди, да се окъпе в мъжествената му топлина, да се потопи в него, да се насладя на всеки миг.

Щом Сътър отдръпна глава от дланите на Манди, лунната светлина окъпа лицето му, очите чу заблестяха. Той я погледна така, сякаш я виждаше за първи път и се боеше, че никога повече няма да я

види. Запомняше я с очи, както и с чувствителните си пръсти, които докосваха лицето ѝ. Клепачите ѝ потрепнаха, когато удоволствието се разля по тялото ѝ. Много бавно тя завъртя глава, за да усети целувките му по цялото си лице. Мъжът прие подаръка, докато накрая само устните ѝ останаха недокоснати, жадуващи за ласка.

— Деймън — прошепна Манди, без дори да си дава сметка, че говори. — Моля те...

Сътър зарови пръсти в косата ѝ и тя отметна глава назад, предаде се на безмълвната молба на ръцете му. Мъжът докосна с устни шията ѝ, нежно прокара език по кожата. Покоряваше я бавно, постепенно... удоволствието заливаше тялото ѝ.

Когато върхът на езика му очерта устните ѝ, тя тихо изстена. Сътър вдигна глава и се вгледа в устните ѝ, проблясващи от ласката му. Отново сведе глава и вкуси усмивката ѝ. Манди тихо прошепна името му, леко разтвори устни и погали езика му със своя, вкуси го, потръпна.

Сътър изпитваше същото, беше замаян от жената, която му се отдаваше така нежно, така цялостно. Когато отново вдигна глава, не можа да издържи и секунда без вкуса ѝ и пак се наведе. Устните ѝ се разтвориха охотно, позволиха му да се потопи в мекотата ѝ, погалиха го нежно в отговор.

Когато Сътър отново откъсна устни, Манди нададе тих вик на протест, който се превърна във въздишка на удоволствие, щом мъжът леко захапа долната ѝ устна, за да ѝ покаже колко нежно може да бъде любовното ухапване. Тя отново промълви името му, чувстваше се като пленница на любовен огън, а светът бе започнал да се върти бавно около похитителя и пленницата.

Сътър бавно плъзна ръка по гърба на Манди и в същото време притисна устни към шията ѝ. Пръстите му погалиха нежната кожа и освободиха връзките на банския. Манди почувства единствено ласката, топлината на пръстите на мъжа, тялото ѝ откликна на докосването, устреми се към следващата ласка.

Сътър се почувства замаян от спонтанния отклик на Манди на всяко негово докосване. Да я държи в обятията си бе все едно да се върти бавно сред пламъци — огнени езици облизваха тялото му, показваха му колко чувствителна е кожата.

Ръката му отново се плъзна нагоре, очерта ухото ѝ, докосна пулсиращата вена върху шията ѝ, спусна се към пъпа, очерта чувствителната вдлъбнатинка, докато жената потръпна. Със затаен дъх Манди зачака следващата ласка, следващото докосване, което щеше да ѝ покаже, че тялото ѝ е изтъкано от копринена топлина и замайващи усещания. Ала докосване не последва и тя отвори очи.

Сътър стоеше неподвижно, не можеше да откъсне очи от нежната плът, която бе разголил. Манди с изненада осъзна, че банският ѝ е свален, ала много по-голямо значение имаше удоволствието, изписано по лицето на Сътър, докато гледаше голите ѝ гърди.

— Манди? — нежно попита той.

— Да — прошепна тя и зарови пръсти в косата му.

Той се наведе и бавно завъртя глава между гърдите ѝ, погали ги, усети ласката им. Езикът му нежно очерта извивките, устните му целунаха нежната плът, ала сякаш нарочно избягваха тъмните зърна, които го очакваха, втвърдени от жажда и копнеж.

Пръстите ѝ нежно галеха косата му в безмълвна молба. Когато дъхът му опари едното зърно, Манди тихо изстена. Когато езикът му погали кадифеното връхче, дъхът ѝ секна. Дрезгав стон се отрони от устните му, когато усети отклика на тялото ѝ на всяко докосване на езика си, зърната ѝ ставаха все по-твърди и по-твърди, докато накрая той не се сдържа и ги засмука в същия първичен ритъм, който пулсираше във възбуденото му тяло. Тихите ѝ викове на удоволствие проникваха в него, подтикваха го да се впира още по-дълбоко в плътта ѝ, завъртаха света още по-шеметно около тях.

Сътър бавно повдигна Манди, така че да коленичи с лице към него, гърбът ѝ се изви в дъга, ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, главата ѝ се отметна назад, докато устните му я караха да стене от изненада и удоволствие. Сътър тръпнеше в отговор, изпиваше я все по-жадно, искаше да стане част от нея и в същото време да я погълне така нежно и цялостно, както морето поглъщаше лагуната.

Сякаш от разстояние Манди чу тихите викове на удоволствие. Смътно осъзна, че излизат от собствените ѝ устни, ала това беше без значение за нея. От значение бе единствено сдържаната сила на мъжа, който я галеше, караше я да тръпне от удоволствие, да познае усещания, които никога досега не бе изпитвала, за които не бе дори сънувала или мечтала. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, по тънката

талия, надолу по бедрата. Върнаха се от вътрешната страна, докоснаха женствения хълм, погалиха тясната ивица плат, гореща и влажна от ласката на морето.

Съзнавайки, че трябва да спре, неспособен да се въздържи от една последна ласка, Сътър плъзна пръст под плата, усети как Манди рязко си пое дъх. Бавно я докосна със същата нежност, с която бе плъзнал език по кожата ѝ, усети как тялото ѝ потръпна в отговор. Проникна по-дълбоко в нея, наслаждавайки се на мекотата и топлината на сатенената плът, която го обвиваше, копнееше за него.

— О, любов моя — изстена мъжът и бавно се отдръпна от Манди. Усети как нежната плът се стяга около него, опитва се да го задържи. — Трябва да спрем — прошепна, ала отново се плъзна в нея, потрепери, почувствал отклика ѝ. — Отначало си мислех, че бих могъл само да те прегръщам, после само да те целувам, а после си казах, че мога да погледам гърдите ти, нищо повече. Но ти си толкова красива, толкова чувствена — добави дрезгаво. — Зърната ти се втвърдиха и когато езикът ми те докосна...

Сътър затвори очи, неспособен да издържи на сладкото мъчение да усеща гърдите ѝ толкова близо до устните си. Не биваше да я докосва повече. Знаеше, че не бива.

И знаеше, че трябва да го стори.

— Само още веднъж — прошепна дрезгаво.

Насладата замая Манди, когато устните и езикът на Сътър погалиха едната ѝ гърда, после другата. Всеки натиск на устата му бе като огнен език, облизващ тялото ѝ. Същото изпитваше и той. Когато дланта му леко потърка плата между бедрата ѝ, той си спомни какво бе усещането да бъде хванат в сатенената ѝ топлина.

— Само веднъж — прошепна и отново плъзна пръст под плата, без да спира да я гали.

Тялото на Манди се изви, разтърсено от сладостна светкавица. Тя с въздишка започна да се движи бавно, устремена към ръката на Сътър, изпълнена с желание да почувства по-добре ласката, която я разтапяше в ритмичните вълни на удоволствието.

Сътър прошепна името ѝ и удвои ласките, усети мигновения ѝ отклик. Инстинктивно се опита да задълбочи докосването, да почувства насладата ѝ, да я вкуси, да окъпе сетивата си в нея и сетне да се плъзне още по-дълбоко, да я доведе до екстаз.

Но трябваше да спре.

— Манди — прошепна и отново опита да се отдръпне.

Беше невъзможно. Усещането бе толкова приятно, тя толкова много желаше ласката му. Ръката ѝ обхвана неговата, притисна го в дълбоката топлина. Той целуна гладката кожа на корема ѝ, докосна пъпа ѝ с език, без да прекъсва ласката на ръката си.

— Помогни ми да спра — прошепна и притисна буза към кожата ѝ.

Отговорът ѝ бе само леко плъзване на бедрата, така че да проникне още по-дълбоко в нея.

— Манди, ние...

Пръстите ѝ се плъзнаха по тялото му под топлата морска вода, докато докоснаха втвърдената до болка плът между бедрата му. Каквото и да се опитваше да каже, заглъхна в тихия вик на удоволствие, когато тя нежно го погали.

— Убиваш ме, любов моя — едва промълви той, неспособен да овладее движението на бедрата си в отклик на ласката ѝ.

Единственият ѝ отговор бе тих вик на удоволствие, когато палецът му откри и погали втвърдената сърцевина на сред мекотата. Звукът накара Сътър да се усмихне, въпреки до болка жадната му плът. Плъзна отново палец, усети я да се стяга около пръстите му, усети чувствената топлина на отклика ѝ. Изведнъж ръцете ѝ се озоваха под плата на банския му костюм, гола кожа докосна гола кожа и виковете им на удоволствие предизвикаха силни тръпки по тялото му.

С последните остатъци на самоконтрол Сътър се спря да не освободи влудяващото парче плат, което го разделяше от Манди. Каза си, че би могъл да ѝ достави удоволствие и да познае горчиво-сладката топлина на частичното освобождение. Бавно извърна глава и засмука едното, а после и другото зърно на гърдите ѝ, бавно изпиваше кадифената плът, усещаше как цялото ѝ тяло тръпне в отклик.

Без да се замисли, Сътър плъзна ръка по бедрото точно там, където бяха връзките на банския ѝ костюм. Докосването на плата вместо на гола гореща кожа го предупреди какво прави. Изведнъж Сътър осъзна, че повече не може да се владее. Извърна глава от изкусителното ѝ тяло, ала когато понечи да се отдръпне от меката топлина, ръката на Манди го спря.

— Манди, не — прошепна Сътър и целуна малката ръка, която го задържаше в нея. Усети как другата ѝ длан го погали отново, отдръпна се и той едва потисна безпомощния си вик на протест. Сетне зърна как ръката на Манди развърза панделката на бедрото и простена: — Манди, не можем.

— Защо?

— Дойдох на острова, за да се гмуркам, а не да започна любовна връзка — отвърна дрезгаво. — Няма как да те предпазя от нежелана бременност.

Манди се взря в очите му и усети да я залива невероятно удоволствие при мисълта, че би могла да зачене и носи негово дете. Преди две години морето ѝ бе отнело повече, отколкото трябваше да даде... а тази вечер с надигация се все повече и повече прилив, морето можеше отново да ѝ върне всичко.

— Съжалявам, златооко момиче. Не трябваше да оставям нещата да стигнат толкова далеч — рече Сътър. — Мислех си, че бих могъл просто да ти доставя удоволствие, ала повече нямам доверие в себе си. Не и с теб. Ти си различна. С теб е прекалено хубаво.

Ала докато говореше, Сътър отново помръдна ръка между бедрата ѝ, погали я, защото усещането на отклика ѝ бе удоволствие, по-силно, отколкото си бе представял. Тя се усмихна и помръдна заедно с него. Връзките на банския ѝ се разтвориха под ръката ѝ. Тя посегна към другото си бедро.

— Манди. Недей. Ако свалиш това парче плат... Не ме ли слушаш? Не мога да те предпазя!

Тя понечи да каже на Сътър, че не може да съществува такова нещо като нежелана бременност с неговото дете, ала не може да произнесе и дума заради чувствените вълни, които я заливаха при мисълта да поеме Сътър дълбоко в тялото си, да го усети как потръпва от удоволствие, докато излива семето си в нея. Накрая се наведе и много нежно целуна устните му, заглушавайки възраженията му.

— Нямам нужда от предпазване — промърмори до устните му.

Сътър усети как топлия плат падна, предоставяйки му пълен достъп до тялото на Манди. Много бавно погали бедрата ѝ и знойната топлина между тях.

— Сигурна ли си? — промълви дрезгаво, докосвайки тъмния триъгълник с устни.

— Да — прошепна тя. — О, да.

Последните думи преминаха в тих вик, когато горещия език на Сътър я дари със съвсем неочаквана ласка. Манди затвори очи и мрежа от светкавици разтърси тялото ѝ, накара я да потръпне.

Сътър бавно увеличи натиска на пръстите си, усмихна се, изпълнен с желание да усети цялата тази топлина да го поглъща в ритъма на екстаз, искаше му се да улови най-чувствителната ѝ кожа със зъби и да я задържи пленница, докато я люби. Ала щом помръдна бавно да последва желанието си, Манди се отпусна върху краката му, твърде отпаднала и жадуваща да погали отново мъжествената му плът.

Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, надолу по гърба до тесния ханш и бедрата. Тя бавно го освободи от плата на банския и се усмихна при вида на възбудената плът над водата.

Зърнал усмивката ѝ, Сътър се почувства потопен в любящ огън. Пръстите му се впиха в бедрата ѝ и той я придърпа към себе си. Леко разтвори бедрата ѝ точно над жадната си плът, задържа я така продължително, докосвайки я леко със същата гореща плът, която копнееше да проникне в нея. Когато не можа да издържи повече чувствената ласка, нежно започна да разтваря топлите гънки между бедрата ѝ.

Манди простена, усетила Сътър да прониква в нея. Обви го бавно, докато той бавно навлизаше в нея, наслаждавайки се на чувствените тръпки на удоволствието, които разтърсваха тялото ѝ, задъханите ѝ викове, докато екстазът пулсираше в нея.

Откликът ѝ накара Сътър да изстене. Искаше да проникне докрай дълбоко в нея, ала знаеше, че стори ли го, ще бъде невъзможно да задържи върха на удоволствието. Не искаше всичко да приключи толкова бързо, преди да е изследвал дълбочината на нейния и своя отклик. Никога досега не бе любил жена по този начин, никога досега не бе чувствал така идеално женствените тръпки на екстаза, никога не се бе чувствал толкова пълно възбуден, така пълноценен мъж потънал в знойната топлина, плъзгайки се все по-дълбоко и по-дълбоко, докато накрая проникна изцяло и времето спря, а плътта му запулсира с нейната. Той бе слят с нея, отдаваше ѝ се отново и отново, докато накрая си помисли, че би умрял от безкрайната наслада, която бе открил в нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дълго време Манди не съзнаваше нищо, освен сладостната отмала, обхванала тялото ѝ след изживяното удоволствие, което бе тъй силно, че тя все още тръпнеше. Постепенно реалността изплува около нея. Беше съвсем гола, Сътър също и телата им все още бяха слети под сребристите водна повърхност на морето... морето, което нежно галеше голите ѝ бедра. Манди смътно си даде сметка, че бавно покачващата се вода би трябвало да я тревожи, ала в момента се чувстваше така прекрасно, че не бе в състояние да изпита страх. Тя въздъхна и затвори очи.

Сътър усети лекото помръдване на тялото на Манди и предположи, че все по-дълбоката вода може би я притеснява. За момент той я притисна в прегръдките си, задържа я на място. Не му се искаше този интимен миг да свърши. Беше твърде нов, твърде неочакван. Чувстваше се обновен, прероден, всичко беше толкова на място, с изключение на прилива, който с всеки миг се покачваше. Колкото и топло да им се струваше морето в горещината на взаимната им страст, Сътър съзнаваше, че водата бавно, но сигурно изсмуква топлината от телата им. Той нежно плъзна ръка по гърба на Манди и я целуна по главата, притисната към гърдите му.

— Събуди се, златооко момиче.

Манди прошепна нещо, вдигна глава и целуна Сътър по устните. Той се усмихна и откликна на целувката. Някъде в далечината се дочу смях, затвори се врата и някой се провикна в кадифената тъмнина. След миг прозвуча отговор.

— Време е за ставане, прекрасно мързеливо момиче — прошепна Сътър и погали Манди.

— След теб — отвърна тя и го целуна по врата.

— Няма да стане, скъпа — засмя се тихо Сътър. — Ти си отгоре. Трябва първа да станеш.

— О, наистина. Сътър?

— Ммм?

— Случайно да виждаш банския ми някъде?

Последваха тихи плясъци. След малко ръката на Сътър се показа над водата. В пръстите му висеше парче плат, от което се стичаха тънки струйки.

— Това ли ти липсва?

Манди погледна, взря се по-внимателно и отвърна:

— Всъщност мисля, че това по-скоро ти липсва на теб.

Сътър погледна плата на лунната светлина.

— Май си права. Чакай малко — той бръкна отново във водата и след минута победоносно измъкна няколко парчета плат. — Намерих го.

Манди неохотно понечи да се отдръпне от Сътър. Едва бе помръднала, когато усети, че той я обгърна и притисна към себе си, като в същото време се надигна и седна. Завърза горницето на врата ѝ, сетне дръпна малките триъгълници върху зърната ѝ. Изкушението бе твърде голямо, за да го пренебрегне напълно. Той леко дръпна плата настрана и я целуна бавно, вкуси солта по кожата ѝ. Най-сетне неохотно върна плата на място.

— Тия неща трябва да се забранят със закон — прошепна дрезгаво, загледан в твърдите стегнати зърна, притиснати към плата, сетне завърза банския на гърба ѝ.

— Много бебета ще останат разочаровани.

— Какво? — Сътър тихо се разсмя, осъзнал думите ѝ. — Нямах предвид тия — прошепна той и леко захапа зърната ѝ. — Двете парчета плат. Изпълват мъжа с желание да прокара език по края, а сетне да го плъзне отдолу и да опита лакомствата.

Манди се засмя, ала не успя да прикрие тръпката при мисълта за езика на Сътър, галещ зърната ѝ. Мъжът усети отклика на тялото ѝ и остана шокиран от завладялото го отново желание. Току-що я бе имал, все още бе вътре в нея, не биваше да я желае така страстно; ала си даваше сметка, че би могъл да се отдръпне от тялото ѝ само за да я отведе в палатката, където отново да потъне дълбоко в нея.

— Ти си магьосница — промълви и затвори очи при неволната реакция на тялото си. Хвана Манди за кръста и я повдигна така бавно, както бе проникнал в нея, сетне я плъзна обратно и отново я повдигна. — Ако поседиш още само миг в скута ми, ще... О, любов моя, помогни ми — изстена той. — Усещането е толкова приятно.

Единствено гласовете, приближаващи към плажа, накараха Манди да помръдне и да се откъсне напълно от Сътър. И дори тогава едва потисна тихия си вик при допира на възбудената плът. Слепешком взе банския от ръцете му и го пристегна на бедрата си. Пръстите ѝ трепереха, така че докато приключи, Сътър вече бе нахлузил своя бански и стоеше до нея.

Все още на колене Манди вдигна очи и забеляза, че Сътър не откъсва поглед от банския ѝ. В миг отгатна желанието му да плъзне език под плата и да намери откликващата плът отдолу. Мисълта за подобна интимност накара тялото ѝ да пламне.

— Деймън — промълви дрезгаво.

— Не произнасяй така името ми — прошепна той.

— Как?

— Сякаш четеш мислите ми... и си очарована.

— Но... наистина съм очарована.

— Господи — изстена мъжът. — Голям късмет ще е да те върна в палатката!

Манди вдигна поглед към силното тяло на Сътър, посребрено от лунната светлина и водата, очакването я накара да потръпне.

— По-добре да не срещнем никого по пътя — промълви.

Сътър, проследи погледа ѝ към банския си. Преди да успее да направи каквото и да било, Манди нежно прибра възбудената плът под плата. Когато реши, че е доволна от резултата, нежно го погали.

— Готово — промърмори.

Разкъсван между смеха и дивото желание, Сътър изправи Манди на крака.

— Имаш нужда от студен душ — подхвърли и нежно я ухапа по шията.

— Така ли се нарича вече? — попита тя и смело се притисна към него. — Мислех, че се казва...

Сътър я целуна страстно и заглуши думите ѝ. Най-сетне вдигна глава.

— Сочни устни имаш, момиче.

Усмивката ѝ угасна.

— Това не е ли... не е ли хубаво?

За миг Сътър си помисли, че все още го дразни. Сетне забеляза колко е напрегната и си даде сметка, че е несигурна в отговора му.

Обхвана лицето ѝ с длани и нежно я целуна.

— Обичам сочните ти устни — рече и нежно ги ухапа. — Обичам да усещам ръцете ти по тялото си и обичам усмивката ти, когато разбираш какво ме караш да изпитвам. Ти си най-сладката, най-сочната, най-сексапилната жена, която някога съм имал привилегията да докосвам. А точно това искам да направя сега. Да те докосвам. Цялата. Навсякъде. Чувствам се като момче с първата си жена. Всичко, което правя с теб е ново и искам да направя всичко едновременно и искам да го направя бавно, идеално, защото се боя, че никога няма да бъде пак толкова прекрасно.

Сълзи проблеснаха в очите на Манди. Тя се усмихна и се притисна към Сътър.

— Да — прошепна. — И за мен е така.

Двамата останаха прегърнати за миг, наслаждавайки се на близостта си. Сетне Сътър хвана Манди за ръка и двамата излязоха от топлатата лагуна. След няколко крачки, младата жена забележимо изостана. Той се извърна въпросително и забеляза, че е боса. Вдигна я на ръце.

— Трябваше да ми кажеш — прошепна в косата ѝ.

— До палатката не е толкова далеч — отвърна Манди.

— Никога не си се порязвала на корал, нали?

Манди поклати глава.

— Сега като се сетих, май е по-добре да те проверя цялата. Може да си одраскала в Рибешкото езеро.

Тялото на Манди се стегна при мисълта колко безпомощна беше, когато я хвърлиха в морето, от което се страхуваше толкова много.

— Не ти благодарих, задето ме измъкна — промълви тя. — Благодаря ти, Сътър, задето отново ме спаси.

— И без мен щеше да се изправиш — отвърна мъжът и я целуна по челото.

Манди обви ръце около врата му, ала не каза нищо. Искаше ѝ се да вярва, че щеше да се изправи и да се спаси от удавяне в плитката вода, ала не бе сигурна. Когато бе усетила океанът да залива лицето ѝ, бе изпаднала в паника, която не бе изпитала дори по време на ужасния полет до острова.

Печелиш нещо, губиш нещо, каза си тя.

Мисълта никак не я ободри. Сътър бе прав, омръзнал ѝ бе затворът на нейните страхове.

— Дървета. Скрый лицето си — предупреди мъжът.

Манди притисна лице към шията му и усети как мускулите му се стягат, когато се извърна настрана, за да избегне клоните на грациозния дъб в горичката, която заобикаляше палатката им. Платнището докосна гърба ѝ, когато Сътър се наведе, за да влезе в палатката и внимателно остави Манди да стъпи, преди да я освободи от прегръдките си. Вътре бе много по-тъмно, отколкото на плажа.

Изведнъж проблесна светлина и разкри Сътър, наведен над електрическия фенер. Той го покри отново с плат, приглушавайки светлината. Сложи го в ъгъла, изтръска плажната си кърпа, постла я на леглото и се обърна към Манди:

— Легни, скъпа. Искам да видя ходилата ти.

— Ходилата ли? — скептично попита тя.

Сътър се усмихна.

— Разбира се. Какво друго?

Манди се изчерви, изпитала внезапен свян. Едно бе да се люби със Сътър в окъпаната от лунна светлина лагуна, съвсем друго бе да го види на ясната светлина в палатката. Мисълта за смелостта ѝ в лагуната сега я караше да се чувства неловко. С радост се отпусна на матрака и извърна лице от светлината.

Сътър забеляза притеснението ѝ, ала не каза нищо. Щом тя се настани, мъжът вдигна дясното ѝ ходило, махна парченцата счупени миди и корали, докосна чувствителната кожа и обяви, че е здраво. Манди усети дългите му пръсти да повдигат другото ходило.

— Боли ли? — попита той.

— Не.

Сътър продължи проучването си. Любопитството на Манди надделя над неловкостта. Тя се повдигна на лакти и се вгледа в Сътър. Той нежно почисти другото ѝ ходило. Стори ѝ се, че забелязва усмивка на устните му, докато пръстите му нежно потъркаха кожата, за да отстранят и най-малките мидени парченца.

— Сътър?

— Ммм?

— Мислех, че трябва да се притеснявам само от порязване на жив корал.

Сътър кимна разсеяно, напълно погълнат от заниманието си.

Тя не обърна внимание на отговора му. Бе запленена от начина, по който я докосваше, сякаш бе изтъкана от кристал и сънища. На приглушената светлина наситенозелените му очи изглеждаха почти черни. Косата му бе като разтопено злато, което отразяваше светлината при всяко негово движение. Изпъкналите скули и мъжествената брадичка бяха в хармония с широките мускулести рамене.

— Сътър?

Гласът ѝ бе дрезгав и тих като дихание, докато го наблюдаваше със златистите си очи.

— Ммм?

— На плажа нямаше живи корали, нито пък под нивото на прилива.

— Вероятно — съгласи се той.

Дъхът ѝ секна, когато той целуна най-чувствителното място на ходилото ѝ. Пръстите ѝ неволно се свиха. Сътър се усмихна и докосна с език нежната кожа под извивката.

— Сътър?

— Ммм — отвърна той и нежно захапа чувствителната кожа. — Започвам да разбирам фетишизма на тема ходила — ръката му обхвана нежно глезена ѝ. — Разбира се, фетишистите на тема глезени също не са чак толкова луди — той я захапа по петата и я накара да се задъха от неочакваното усещане, плъзнало нагоре по крака ѝ. Сътър целуна малките следи от зъбите, погали я с език и пръстите му се плъзнаха още по-нагоре по крака ѝ. — А чувала ли си за фетишисти на тема прасец? — попита.

— Не — отвърна Манди и въздъхна от удоволствие, — но нека това не те спира.

Той се усмихна и се наведе, потърка буза в прасеца ѝ. Младата жена неволно затвори очи при допира на наболата му брада до нежната ѝ кожа. Когато върхът на езика му намери и погали чувствителния нерв, тя рязко си пое дъх.

— Коленете... — започна Сътър с дрезгав глас.

— Там имам гъдел! — ахна Манди.

— Много са чувствителни — поправи я Сътър и я погали, без да я гъделичка. — Особено тук — добави.

До този момент Манди не бе подозирала, че в сгъвката на коляното ѝ има толкова много нервни окончания, свързани с тъй интересни места по тялото ѝ.

— Обаче не съм чувал и за такива фетишисти — продължи Сътър. — А ти?

Манди понечи да отвърне, ала усети знойната топлина от езика на Сътър в трапчинката зад другото си коляно и не успя да изрече и дума.

— Вероятно никой мъж не е толкова увлечен по коленете — продължи Сътър и нежно погали плътта, която току-що бе целунал, — защото като стигне дотам, вече е толкова близо до една по-изкусителна територия, че пренебрегва коленете и преминава нагоре към...

В следващия момент зъбите на Сътър се сключиха не толкова нежно и той засмука леко нежната плът; ала викът, отронил се от устните ѝ, бе от удоволствие, а не от болка. Мъжът извърна глава и дари със същата ласка другото бедро, усмихна се, усетил как кожата ѝ пламва.

— Да — промърмори. — Лесно е да се разбере защо един мъж става фетишист на тема бедра. Особено с теб. Имаш такива прекрасни крака, скъпа. Но те са само началото...

Манди с копнеж зачака следващата ласка, ала тя не последва. Когато усети само топлия въздух върху кожата си, тя бавно отвори очи. Сътър я наблюдаваше с усмивка.

— Сътър? — прошепна тя.

— Прочети мислите ми, златооко момиче — рече дрезгаво и се наведе към нея.

Езикът му се плъзна под едната връзка на бедрото ѝ, по края на мокрия плат. В същото време ръцете му галеха кожата, задържаха я пленница, сякаш той се боеше, че стеснителността ѝ ще се завърне.

С всяка следващо ухапване, Сътър ставаше все по-нетърпелив. Дългите пръсти разхлабиха двете панделки на бедрата ѝ и бавно отстраниха мокрия плат, който бе единствената преграда за горещия му дъх. Първото докосване на езика му, я накара да извика и в следващия момент гърбът ѝ се изви в дъга. Топлината се разля по тялото ѝ, направи я напълно безпомощна.

— Деймън.

Зъбите му я задържаха пленница, той даряваше любов, каквато никога досега не бе дарявал, а тя никога не си бе представяла. Тялото ѝ тръпнеше неудържимо, насладата бе толкова силна, че тя би крещяла неистово, ако мъжката му чувственост не ѝ бе отнела дори способността да диша. След миг я разтърси екстаз, заляха я вълни на удоволствие с всяка следваща гореща, поглъщаща ласка, докато имаше чувството, че не може да понесе нищо повече.

С всяка ласка дишането и ударите на сърцето ѝ се учестяваха, придаваха на кожата ѝ вкуса на страст. Пръстите му се впиха в бедрата ѝ, задържаха я в плен. Тя притисна главата му към себе си, тялото ѝ тръпнеше в любовната хватка.

Мисълта да проникне в нея го накара да изстене. Бе пламнал от възбуда, нуждата го разкъсваше, ала все още не искаше да обладае. Всепоглъщащата чувственост, която бе открил у нея и у себе си, бе твърде нова, твърде изгаряща, твърде първична, за да я доведе докрай. За него нямаше жена като Манди и никога нямаше да има. Каквото и да стореше или усетеше сега, можеше никога повече да не се повтори.

Манди изстена, отдадена напълно на ласките на мъжа. Извика името му, когато вълните на насладата отново се разляха по тялото ѝ една след друга в отговор на първичната мъжествена чувственост на любовника, който я приближаваше до страстно откритие, което не бе сигурно, че ще преживее.

— Спри — прошепна дрезгаво. — Толкова е прекрасно, не издържам повече!

— Дори това ли? — промърмори Сътър и погали кадифената сърцевина на страстта ѝ.

Тялото ѝ се разтърси конвулсивно и сложи край задръжките му. Той коленичи и проникна в нея, усети как го поглъща и потъна още по-дълбоко. Остана напълно неподвижен, всеки мускул на тялото му бе стегнат, докато поглъщаше необузданите ѝ тръпки, чуваше виковете на екстаз, изпиваше усещането за удоволствие в себе си, изгаряше в сатенения огън.

А сетне, когато виковете ѝ заглъхнаха напълно, той помръдна в нея.

Манди замаяно отвори очи. Всяко движение на мъжа, който я изпълваше така идеално, така цялостно, разливаше ново усещане за екстаз по доведеното ѝ до крайна чувствителност тяло. Тялото му

настъпваше и се отдръпваше в древния и все тъй нов ритъм. Загледана в него, тя изстена и го последва във всяко премерено проникване, всяко бавно отдръпване, всяко движение, което разкриваше, че удоволствието няма начало и край, че съществува отвъд пространството и времето. Намираше се в центъра на екстаз, който я изпълваше до дъно и от реалността не съществуваше нищо, освен мъжът, чието тяло се бе превърнало в част от нея.

— Деймън? — уплашено прошепна тя.

— Люби ме, Манди — отвърна той и впи устните в нейните. — Люби ме.

Манди усети вкуса на море, повдигна бедра да поеме мъжа още по-дълбоко, да го задържи яростно в себе си, да го погълне целия. Той потъваше все по-навътре, все по-неудържимо, сладостното насилие я изпълваше с наслада, докато накрая извика името му. Изведнъж тялото ѝ застина, потопено в неописуемо удоволствие. Тръпките ѝ заличаваха света около Сътър. Той съзнаваше единствено горещите пулсации, които го поглъщаха изцяло, докато вече не можеше да се владее, вкуси своите и нейните сълзи, докато светкавиците разтърсиха отново слетите им тела, насладата бе толкова силна, че нямаше друг избор, освен да ѝ се отдаде изцяло, както и на жената, която бе станала част от него в безкрайния полет към пълната забрава.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Зората изпълни палатката с беззвучен прилив на светлина, огря всички сенчести ъгли. Сътър хвърли поглед към отпуснатото в съня тяло на Манди, покрито единствено с чаршафа, който бе метнал преди няколко минути върху нея, едва удържайки се да не я събуди и потопаи отново в страстта. Безмълвно изруга и отмести поглед, бързо нахлузи банския си костюм. Беше буден от половин час, проклинаше Антеа и собствената си липса на самоконтрол, искаше му се да може да промени това, което бе сторил, ала съзнаваше, че е невъзможно. Чудеше се дали няма да направи пак същата грешка, докато Манди беше наблизно.

Сътър съзнаваше, че никой почтен мъж не би се възползвал от уплахата на една жена, която се бе обърнала към него за помощ и това го изпълваше със самопрезрение. Ала най-болезнена бе увереността, че ще го стори отново, стига да си намери и най-незначителното оправдание. В светлината на деня си даваше сметка, че би убил или умрял, за да бъде отново в нея. Тя беше сладък меден огън, а той бе мъж, който едва вчера бе открил, че е прекарал целия си живот в тъмнина и горчив студ.

Нямаше представа колко време ще изпитва това към Манди; съзнаваше единствено, че докато се чувства по този начин, трябва да я има. И все пак тя не бе от жените, които подхващаха случайни любовни афери. Знаеше това още преди да я докосне и въпреки всичко я бе прелъстил. Жени като нея щяха да нарекат това, което се бе случило с тях снощи „любов“ и тогава той щеше да се почувства още по-безмилостен хищник.

Манди се размърда, потърси силното тяло на мъжа, който я бе прегръщал през дългата нощ, бе я любил отново точно преди зората да подпали небето. Ръката ѝ се натъкна на празнина. До нея нямаше никой.

— Любов моя? — сънено попита тя. — Къде си?

Сътър затвори очи от болка при първата дума, която произнесе тя.

— Манди — рече той, — трябва да поговорим.

Тя в миг се пробуди. Гласът на Сътър бе прекалено напрегнат, едва ли не рязък. Принадлежеше на друг човек, не на мъжа, показал ѝ невероятния екстаз, който могат да споделят един мъж и една жена. В тона на Сътър нямаше хумор, нито страст, нито наслада, нищо, освен... гняв?

Манди се взря в лицето му. Бе стиснал устни, очите му горяха. Изглеждаше дори още по-гневен.

— Винаги ли се събуждаше в добро настроение? — попита тя. — Или сега полагаш специални усилия заради мен?

Сътър я погледна изпод вежди и нахлузи сандалите си.

— Кафето ще подобри ли настроението ти? — продължи тя.

— Манди... — мрачно започна мъжът, изпълнен с желание да приключи колкото се може по-бързо.

— Така си и мислех — с въздишка го прекъсна тя. — Да се събудиш сърдит е генетично заложено, да знаеш.

— Като глупостта ли? — натърти той. — Като да си свърша работата, когато става дума за постигането на пътя към ада с добри намерения?

Манди затвори очи, съзнаваше, че това, което ще последва, няма да ѝ хареса и в същото време си даваше сметка, че няма значение, щеше бездруго да се случи, независимо дали бе с отворени или затворени очи. Повдигна клепачи и се обърна към Сътър — мъжа, в когото така глупаво се бе влюбила.

Мъжът, който очевидно не бе никак възхитен, задето бе станал неин любовник.

— Не мога да гарантирам за намеренията си — рече Манди, — но когато става дума за глупост, мога да си свърша работата при всякакво постигане.

Щом срещна златистите очи на Манди, Сътър изпита угризение и нещо още по-силно, по-дълбоко — диво първично желание. Съзнанието, че отново я желае, го смая и вбеси. Преди няколко минути едва се бе надигнал. Ала щом зърна голите ѝ рамене, усети как страстта забива нокти в плътта му, нажежава кръвта му.

— Дойдох на остров Лейди Елиът, за да се гмуркам, а не да съблазнявам уплашени невинни жени — ядно рече Сътър по-скоро на себе си, отколкото на Манди.

— Поздравления. Постигна първото и избегна второто.

— Манди...

— Така че отпусни се — продължи тя, без да му даде възможност да говори. — Разведените едва ли се смятат за невинни, а фактът, че съпругът ми почина, преди да успея да се разведа с него е само техническа формалност.

Сътър рязко вдигна глава. Нямаше представа, че съпругът ѝ е мъртъв. Искаше да каже нещо, да зададе въпроси, да научи повече за жената, която унищожаваше самоконтрола му с такава смайваща лекота. Ала тя говореше бързо, не му позволяваше да изрече и дума, сякаш се боеше от това, което щеше да чуе.

— Що се отнася до гмуркането, давай — продължи Манди. — Не очаквам от теб да зарежеш всичко и да строиш мидени замъци на плажа само защото сме любовници. Мога да се забавлявам чудесно през деня. Правя го от години.

— Аз също. Както и през нощта.

Манди трепна и издаде уязвимостта си. Сътър изруга, съзнавайки, че проваля едно обикновено зряло обяснение на случилото се снощи и защо то нямаше да се повтори.

— Виж, Манди, съжалявам за снощи. Искях само да те успокоя, след като Рей те уплаши, ала щом те докоснах... — той безпомощно махна с ръка. — Вината е моя. Загубих контрол, възползвах се от теб и се чувствам виновен за това. Не трябваше да се случва. Никога повече няма да се случи.

Манди стисна устни, щом осъзна думите на Сътър: беше я любил от съжаление, а не от страст и сега съжаляваше за това.

— Спести си вината за някоя от ценните си каузи — спокойно рече тя. — Не сме първите зрели хора, които подхващат афера за една нощ и няма да сме последните.

— Не беше афера за една нощ и ти го знаеш!

Още докато говореше, спомените заляха Манди — очите на Сътър, проблясващи страстно, ръцете и устните му, докосващи я с невероятна нежност, събуждащи невероятна чувственост, за която не

си бе давала сметка, че притежава, довеждащи я до екстаз, който все още отекваше в тялото ѝ.

Със спомените дойде и мисълта, че както и да я беше любил Сътър, бе дал повече, отколкото бе получил. Заслужаваше много повече от острите ѝ нападки, които бяха неприятни и на нея самата. След миг Манди намери сили да се извърне отново към Сътър. Лицето му бе изопнато, сякаш изпитваше болка. Той тихо изруга, щом срещна погледа ѝ.

— Извинявай — рече тя, облегна се назад и затвори очи. — Както изглежда и аз не съм в най-добрата си форма сутрин. Във всеки случай, няма за какво да изпитваш вина. До снощи винаги съм се чудила защо се вдига толкова шум относно секса. Сега знам. Така че приеми дълбоката ми благодарност, забрави угризенията си и отивай да се гмуркаш с чиста съвест.

Сътър дълго се визира в Манди, искаше му се тя да обясни какво има предвид, ала младата жена нито проговори, нито отвори очи. Изглеждаше уморена, крехка, напрегната. Угризенията го заляха с нова сила. Изобщо не трябваше да я докосва. Снощи тя имаше нужда от утешение, а не от секс.

— Моля те, не мисли лоши неща за себе си — тихо промълви мъжът. — Вината за случилото се е изцяло моя. Ти бе твърде уплашена, за да действаш разумно. Аз не бях...

— Почакай. Нека изясним нещо — рече Манди, опитвайки да потисне надигания се в гърдите ѝ гняв. Съмняваше се, че ще успее. Съзнанието, че нейната любовна нощ за Сътър е била нощ на съжаление, беше твърде горчиво, за да го прикрие или преглътне. — Да не искаш да кажеш, че снощи съм била в същата категория на децата, за които спасяваш света?

— Ако беше дете, снощи щях само да те утешавам — отвърна Сътър.

— Утешение — повтори Манди. — О, Сътър, какъв дипломат си станал. Думата, която от учтивост не искаш да изречеш, е съжаление.

— Не това имах предвид и ти прекрасно го знаеш — натърти Сътър, съзнавайки, че отново ще избухне.

— Погрешно. Точно това имаше предвид.

Сътър затвори очи, неспособен да наблюдава повече нещастieto на Манди и да съзнава, че именно неговата липса на самоконтрол го е

предизвикала.

— Имах предвид, че прекрасно знам как не си от жените, които започват случайни връзки и въпреки това спях с теб. Вината е моя, не твоя. Знаех какво правя. Ти не знаеше.

Манди отново трепна.

— Извинявай, че техниката ми не бе на твоето ниво.

— По дяволите! — избухна Сътър. — Престани да изопачаваш думите ми! Искам само да знаеш, че мнението ми за теб няма да се промени от случилото се снощи и че ти също не трябва да мислиш лоши неща за себе си!

— Запази съжалението си за децата по света. Те имат нужда от него. На мен ми трябват само няколко часа сън.

— Манди...

— По-добре побързай — прекъсна го без колебание тя. — Ще изпуснеш лодката.

— Манди, слушай. Вината не беше твоя...

— Не! Ти ме слушай, Сътър — надигна се на лакът тя, без да обръща внимание на завивката, която се плъзна и откри голите й гърди. — Не искам съжалението ти. Снощи прекарах прекрасно. Съжалявам, че не е било същото и за теб, но когато става дума за секс, един от двама никак не е зле. Със сигурност беше безкрайно по-добро от това, което някога сме постигали със съпруга ми!

— Какво говориш, по дяволите?

— Повтарям, няма за какво да се чувстваш виновен. Абсолютно нищо.

— Разбира се — саркастично подхвърли Сътър и сви юмруци върху бедрата си. — Отнасям изпаднала в истерия жена на плажа, съблязнявам я няколко пъти, но няма за какво да изпитвам угризения, когато на следващата сутрин тя иска да говори за любов, а аз знам, че става дума единствено за нажежен до бяло секс!

Мълчанието се проточи. Най-сетне Манди много тихо рече:

— Цял океан те чака навън, Сътър. Върви да се охладиш в него.

Минаха няколко часа, преди Манди да стане от леглото. Сътър не се бе върнал. Тя не го и очакваше. Навлече бял бански и излезе от палатката. Някой бе намерил сандалите й и ги бе оставил до пътеката. Тя ги нахлузи и отиде да си вземе душ. Когато излезе, се чувстваше много по-спокойна. Поне не се изчервяваше всеки път, когато видеше

леките синини по бедрата си и си спомняше от какво бяха. Щеше да успее да преживее деня. Колкото до нощта.

Едно по едно. Първо, храна. После Рибешкото езеро. После...

Едно по едно.

Манди продължаваше да се поучава, защото беше за предпочитане, отколкото да си спомня за случилото се снощи. Всеки път, когато се сетеше за любовната нощ със Сътър, се спъваше, изпускаше нещо или застиваше като коралова буна от лагуната. Единственото нещо, което я предпази да не се изложи, бе фактът, че почти всички бяха отишли да се гмуркат на рифа, опитвайки се да победят бурята, която настъпваше с мрачните облаци.

Манди решително пое към Рибешкото езеро. Ръцете ѝ бяха пълни с корички. Рибите, които бяха останали с твърде малки дажби след заминаването на децата на семейство Таунхоум, я посрещнаха като сребриста вълна. Тя умишлено навлезе във водата до коленете, преди да коленичи и да протегне ръце под повърхността на топлата лагуна.

— Хайде, малки просячета. Елате и си вземете.

Гласът ѝ бе напрегнат и сърцето ѝ биеше до пръсване. Топлата кристална вода едва достигаше бедрата ѝ. Съзнаваше, че трябва само да се изправи и водата отново ще бъде до коленете ѝ. Беше в безопасност, сякаш стоеше на плажа.

И точно там отчаяно ѝ се искаше да бъде.

Но първо нахрани рибите, каза си Манди и стисна зъби. От какво се страхуваш изобщо? Снощи със Сътър беше в много по-дълбока вода и изобщо не забеляза. Дотолкова се беше увлякла по мъжа, че напълно бе забравила за страха.

Малките рибки се стрелкаха наоколо, ала твърде малко дойдоха да хапнат от ръцете на Манди. Тя може и да се заблуждаваше за дълбочината на водата, ала рибките знаеха, че там, където ги чакаше Манди, водата е прекалено плитка, за да ги предпази от пернатите хищници. Кога младата жена най-после призна пред себе си какво задържа рибите, тя се изправи на крака и пое напред, докато водата достигна бедрата ѝ и по-нагоре, спря едва когато потъна до кръста в топлата прегръдка на лагуната.

В първите няколко минути юмруците ѝ бяха твърде здраво стиснати и никакви трохи не се подаваха между пръстите ѝ. Рибите се

носеха на облак около нея, сигурни в по-дълбоката вода и полудели от мириса на храна. Когато страхът ѝ попремина, Манди пое дълбоко въздух и се застави да разтвори пръсти. Само след миг ръцете ѝ бяха напълно празни.

Манди остана неподвижна, докато облакът от риби изтъня и накрая всички се отдалечиха да си вършат своята си работа. Младата жена осъзна, че макар да не е в състояние да излезе зад ръба на рифа, би могла да разгледа поне онези видове, които са в естествената си среда.

Нетърпеливо се взря в разнообразните риби. Знаеше, че никое от движенията им не е случайно, всяко едно бе свързано с оцеляването на рибата, дали за ядене, криене, ухажване или защита на определена част от корала, която смятаха за своя собственост. Лекият вятър набразди водната повърхност и размъти картината отдолу. Манди с копнеж си спомни какво бе да плува под повърхността на морето с маска. Бе плувала в океана от Аляска до Мексико, ала никога не се бе гмуркала в такива кристални воли като на морето около остров Лейди Елиът. Ако бе с маска, щеше да вижда във водата така ясно, както и във въздуха.

„Мъдро заключение, доктор Саманта Блайт-Камерън — поздрави се тя, саркастично използвайки името, с което бе подписала доктората си. — Но как точно смяташ да задържиш лицето си под водата достатъчно дълго, за да се насладиш на тази рядка морска видимост?“

Изведнъж на Манди ѝ хрумна идея как би могла да гледа под водната повърхност, без да се намокри. Все още се поздравяваше, когато се върна от кафенето, понесла неоцветени плувни очила. Отначало влезе само до бедрата и натопи само върха на очилата в лагуната. Изведнъж пред очите ѝ се откри ясна гледка. Трябваше само да остане, докато доплува нещо интересно.

Рибите не съдействаха особено. Манди навлезе по навътре в Рибешкото езеро, опитваше се да гледа, без да се навежда твърде много. Виждаше достатъчно, за да продължи да се опитва да види повече. Щом настъпи отливът тя влезе, докато водата стигна до кръста ѝ, напълно погълната от малките прозорчета към топлия свят в лагуната.

Най-сетне дочу гласове и смях, които я известиха за завръщането на първата вълна гмуркачи. Знаеше, че Сътър няма да е с тях. Той все

още бе в блестящия син свят на морето, безтегловен, реещ се, наблюдаван от рибите, които бяха като живи скъпоценни камъни.

Манди би дала душата си, за да бъде с него, свободна и забравила страха си, без да е обект на нежеланото му съжаление.

Бавно се извърна и пое към брега. Не ѝ се искаше да прекрати заниманието си, ала не бе закусила и ако не искаше да срещне Сътър на обяд, трябваше да хапне с току-що завърналите се гмуркачи. Взе нови очила от кафенето, хапна набързо и пое към бараката за оборудване, преди смелостта да я е напуснала.

Рей и Томи пълнеха две бутилки кислород. Двамата едновременно вдигнаха глави.

— Здравей, миличка — поздрави Рей. — Всичко... всичко наред ли е?

— Чудесно — бързо отвърна Манди.

— Много съжалявам... — започна Томи.

— Вината не е твоя — прекъсна го Манди. — Трябваше веднага да кажа на всички, че имам проблем с водата. Просто ужасно ме беше срам.

— Няма причина за това — обади се Рей. — Някои хора просто не харесват водата, височините или пък тъмните нощи. Дръж здраво, Томи.

Манди изчака да приключат с бутилката и рече:

— Рей?

Той вдигна поглед.

— Има ли някоя допълнителна маска с шнорхел.

— Разбира се, миличка, но защо просто не вземеш своята?

— Моята ли? — премига Манди.

— Името ти е написано на нея, както и на тези две бутилки, на водолазния костюм, плавниците и всичко — посочи Рей към ъгъла на бараката. — Дойдоха на Лейди с твоя билет.

— О! — Манди погледна съвсем новата екипировка, мислено пресметна цената и се зачуди как ли ще се отплати на Антеа. — В такъв случай, ще взема маската.

Рей ѝ я подаде, като я изгледа любопитно, ала нищо не каза.

— Благодаря — промърмори Манди.

Преди някой от мъжете да успее да попита какао ще прави една жена, която се страхува от водата с маска за гмуркане, Манди се

извърна и бързо се отдалечи. Отби се при купата с хляб пред закусвалнята, ала не се задържа да изслуша историите на гмуркачите. Нямаше да види невероятните гледки, за които споделяха, ала щеше да натопи лицето си във водата, дори ако това бе последното нещо в живота ѝ.

— Благодари, Рей — рече Сътър, свали бутилките и ги подаде на другия водолаз. — Сигурен ли си, че ще имаш време?

— Разбира се, приятел. Тук съм, за да доставям радост на хората, които си плащат — отвърна Рей с усмивка, взе бутилката и я приготви за пълнене за следобедното гмуркане. — Пък и за мен ще е чест.

— Кое?

— Да се погрижа за екипировката ти.

Сътър се ухили в отговор. Обикновено не се доверяваше на други хора за тези малки бутилки, от които зависеше животът му по време на гмуркане. Ала Рей бе спечелил доверието му. Бе прецизен също като него.

— Май с възрастта започвам да ставам мързелив — подхвърли Сътър.

— Нищо подобно. Ти си като дълбоководните акули. Никакво вълнение, никакъв шум, само мускули и увереност — Рей се поколеба. — Момичето ти ей сега беше тук. Искаше маската си. Ще я водиш на плуване с шнорхел ли?

Сътър присви очи. Откакто се бе събудил се опитваше да прогони Манди от съзнанието си. Не бе успял.

— Тя така ли каза?

— Не.

— Взе ли си плавниците?

Рей поклати глава.

Нов порив на вятъра разлюля ниската растителност около бараката.

— Идва буря обаче — вдиша Рей въздуха и огледа небето. — Скоро ще завали.

— Вятър?

— Точно така. Може и да успеем да се гмурнем при стената на рифа. Зависи от вълните.

— Маската, така ли? Нещо друго?

— Усмивка и бял бански костюм.

Изражението на Сътър неволно се промени, като си помисли доколко банският костюм прикрива тялото на Манди.

Рей забеляза раздражението му и се усмихна.

— Не се тревожи, приятел. Костюмът ѝ е по-скромен от на повечето жени тук.

Сътър изръмжа и се отправи към закусвалнята. Бе се надявал, че гмуркането ще намали сексуалното напрежение, обхванало го откакто бе зърнал Манди сутринта. Не се бе получило. Макар тялото му да бе изтощено, сексуалното желание бе все тъй силно.

Хвърли поглед към плажа и зърна Манди в Рибешкото езеро. Бе вдигнала маската на челото си като гмуркач току-що излязъл от водата, ала косата и горната част на тялото ѝ бяха напълно сухи.

Сътър остана загледан в нея, скрит от дъбовете, които растяха по края на плажа. Манди просто бе навлязла до бедрата в лагуната, ръцете ѝ се плъзгаха през топлата вода, галеха я, сякаш бе любовник. Мисълта накара Сътър да потръпне, страстта едва не го събори на колене. Той затвори очи, за да прогони гледката на стройния ѝ грациозен гръб, златисто-матовата кожа, тънката талия и високите гърди, изпълващи горнището на банския, както бяха изпълвали дланите му.

Ала не успя да прогони образа ѝ от съзнанието си. Спомените от предишната нощ изплуваха с нова сила.

Той рязко се извърна от плажа, твърдо решен да не мисли за Манди. След душ, обилен обяд и хубава бира, отказа игра на карти. Беше твърде неспокоен, за да играе покер. Един поглед към рифа му подсказа, че не може да става и дума за гмуркане. Обърна гръб на плажа с Рибешкото езеро и пое в противоположна посока, като заобиколи шумната птича колония.

В горещия зноен следобед небето бе покрито с облаци. Повърхността на морето отразяваше всички нюанси на сивото.

Не бе обиколил и половината остров, когато заваля. Капките бяха топли като въздуха, горещи като тялото му. Лееха се като сълзи по лицето му. Той не ги забелязваше. Продължаваше да върви, докато направи пълен кръг около острова, поел към мястото, където вътрешния риф удържаше вълните. Измина още неколкостотин метра

нагоре по брега и стигна до варовиковата скала, където първо бе утешил, после пожелал и накрая прелъстил Манди. Спря и се загледа в пясъка, опита да прогони спомените.

Изруга тихо, извърна се и се отдалечи от плажа. Наоколо нямаше никой, който да го разсее или обезпокои. Времето бе прогонило всички по палатките, бунгалата или малкия бар. Сътър продължи да върви, без да обръща внимание на вятъра и дъжда, докато изведнъж осъзна, че не е сам на плажа. Манди бе все още в Рибешкото езеро, седеше дотолкова неподвижна, че не я беше забелязал докато не стигна на десетина метра от нея.

Сътър тихо се отдръпна в горичката. Взря се в жената, седнала напред езерото, водата достигаше гърдния ѝ кош. Маската бе дръпната върху лицето ѝ, шнорхелът между устните ѝ, сякаш възнамеряваше да се гмурне в лагуната. Ала не помръдваше.

Отначало Сътър не успя да проумее какво прави Манди. Тя се навеждаше леко, сетне рязко се дръпваше и оставаше неподвижна за няколко минути. После отново почваше бавно да се навежда — бавно, бавно, бавно, само за да отскочи отново назад и пак да остане неподвижна.

След като на колко пъти проследи тези движения, Сътър внезапно осъзна, че Манди опитва да се застави да натопи лицето си във водата. Студена тръпка премина по кожата му. Знаеше, че Манди се бои от водата. Бе доловил паниката в писъка ѝ, бе зърнал лицето ѝ, усетил я бе в треперещото ѝ тяло, когато я бе измъкнал от езерото, ала до този момент не си бе дал сметка доколко силен е страхът ѝ. Тя приближаваше повърхността на лагуната сякаш бе разтопен метал, който ще я прогори до кости... или затвор, в който щеше да бъде бита, измъчвана. Увереността, че ще загине се долавяше във всяка извивка на треперещото ѝ тяло.

И все пак Манди се наведе отново към водата — очевидно разкъсвана от страха и решимостта си да преодолее този страх.

Защо? Защо се бои толкова? Защо е изпълнена с такава решимост? И откъде, за Бога, човек, който се страхува от толкова много неща, намира кураж да се изправи срещу страха?

Сътър нямаше отговор на въпросите си. Само дъждът се лееше като топла пелена. Манди се навеждаше все повече и повече към водата, докато минутите се нижеха, а той бе затаил дъх и се молеше

този път тя да успее... този път... този път, моля те. Господи, нека бъде този път, нека мъчението ѝ свърши!

Манди рязко отскочи от водата.

Сътър изпусна въздуха през зъби. Ръцете го боляха от стискането на юмруците. Цялото му тяло бе напрегнато също както се бе стегнала и Манди, когато отново започна да се навежда към водата.

Сътър бе на половината път до Манди, когато осъзна какво възнамерява да направи: щеше да я измъкне от водата, да сложи край на мъчението ѝ.

„Тя не е в опасност и ти го знаеш. Тогава защо ще се намесваш? Какво ти става?“, ядно се запита той.

Отговорът бе колкото обикновен, толкова и смайващ.

Не мога да понасям да гледам болката ѝ.

„Тогава не гледай.“

И това не мога да понеса.

В крайна сметка Сътър остана на мястото си, с мъка преодоля всепоглъщащата нужда да сложи край на самоналоженото изпитание на Манди. Ала колкото и да му се искаше да го прекрати, той се възхити от смелостта, която демонстрираше всеки път, когато започваше отначало.

Изведнъж Манди се наведе в кръста и се потопи във водата, разплиска я по лицето и косата си. Мигновено се дръпна отново. Сътър усети вълни на триумф и облекчение, които го замаяха. Най-сетне всичко свърши. Тя се бе справила. Сега можеше да се изправи и да излезе от водата, която така ненавиждаше, и от която се страхуваше. Вече нямаше да се налага да гледа, изпълнен с гняв и безсилие, защото не можеше да направи нищо, за да повлияе на изхода от изпитанието, не можеше да поеме болката върху себе си, да ѝ вдъхне сила или да я утеши. Беше безпомощен. Ала всичко свърши. Сега можеше да си поеме дълбоко въздух и...

Манди бавно започна отново да се навежда към водата.

— Манди — прошепна Сътър ужасен, изпълнен с желание да я прегърне, да я приласкае и утеши, да направи нещо, а не да стои безпомощно на брега и да я наблюдава — Недей, любов моя. Недей.

Сътър говореше твърде тихо, за да може Манди да го чуе през дъжда. Не че имаше някакво значение. Той знаеше, че няма да му обърне внимание, също както навремето бе пренебрегнал съвета

никога да не се връща в примитивната страна, чието правителство го бе оковало и пребило, показвайки му значението на безпомощността и страха. Ала той се бе върнал, защото не искаше да се предаде пред страха и да изгуби напълно самоуважението си.

Пред същия избор бе изправена и Манди, и сърцето му се преобърна, като си даде сметка какво преживява тя.

Сътър отново бавно се оттегли зад прикритието на дъбовете. Видя как Манди понечи да отметне мократа коса от лицето си, ала ръцете ѝ трепереха твърде силно. Отметна глава, за да отмахне косата от лицето си. Десет минути и три опита по-късно, тя отново успя да потопи лице в топлата вода. И отново рязко отскочи.

Сътър чакаше и се молеше. Когато Манди отново започна да се навежда напред, нужна му бе невероятна самодисциплина, за да не влезе в лагуната и да измъкне младата жена на брега. Загуби представа за времето, докато стоеше и наблюдаваше със стиснати юмруци и мрачно изражение, преживявайки изпитанието по единствения начин, по който можеше. Когато най-сетне тя задържа лицето си във водата за три секунди, преди да отскочи назад, Сътър се зачуди дали изпитва и половината от неговия възторг.

Манди внезапно се изправи, бутна назад маската с лекотата на човек, който бе използвал водолазна екипировка стотици пъти. Сътър си припомни, че същото бе сторила и когато отметна мократа си коса — жестът говореше, че е свикнала с водата. Но това беше напълно безсмислено. Човек, който се страхуваше от водата като Манди, не можеше да бъде плувец, какво остава за водолаз.

Манди излезе от лагуната и с едно движение свали маската. Жестът отново издаде човек, който може прекрасно да си служи с водолазната екипировка. Повечето новаци трудно успяваха да се справят с шнорхела, оплитаха пръстите или косите си, гримасничеха, докато се стараеха да овладеят твърдоглавата екипировка, без да останат без коса.

Къде се бе научила Манди да си служи с оборудването? Ала в следващия миг Сътър осъзна, че не това е важният въпрос. Какво я бе накарало да се страхува от водата, която очевидно някога бе обичала?

Отговорът не беше в падащия дъжд, нито в топлата лагуна, нито в подгизналите дъбове, които скриваха Сътър от плажа. И все пак той

знаеше, че трябва да открие отговора. Нуждаеше се от него така силно, както тялото му копнееше за Манди.

Изпълнен с решимост, Сътър излезе от горичката и тръгна да намери Манди. Зад него нежната растителност потръпна безмълвно под ласката на топлия дъжд.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Добър ден, миличка. Изсуши се, докато ти донеса бира — каза Рей и хвърли една кърпа на Манди.

— Благодаря.

Манди хвана хавлиената кърпа с една ръка и подсуши дъждовните капки от лицето си. Малкият бар бе претъпкан с водолази, които неспособни да се гмуркат, се бяха посветили на второто си любимо занимание — говореха за гмуркане. Щом вдигна поглед, след като бе подсушила косата си. Томи дръпна празния стол на Рей и го приближи до масата си.

— Заповядай, миличка — рече.

— Ами Рей?

— Кой Рей?

След кратко колебание Манди се усмихна и взе стола. Беше твърде изтощена от часовете, прекарани в Рибешкото езеро, за да отхвърли възможността да седне на нещо сухо. Рей не възрази за стола. Грабна едно столче иззад бара, взе една бира, толкова студена, че кутийката бе покрита с капчици и се настани до Манди.

— Гълтай — подаде ѝ бирата.

Тя въздъхна и отпи от съживителната течност, сетне притисна студената кутийка към челото и бузите си. Водолазната маска, която висеше на китката ѝ, се удари в масата, когато отпи отново. Рей я взе и я остави на бара.

— Продължавай, Томи — каза Рей и отвори своята бира, — разкажи ни за оная риба чук, голяма колкото фургон, дето те преследва миналото лято.

Томи довърши историята за акулата, прекъсната при влизането на Манди. Младата жена изслуша разказа с интерес, усмихваше се с леко недоверие и отпиваше от невероятно освежителната бира. Съдържанието на кутийката свърши неочаквано бързо. Рей протегна ръка, момичето на бара се наведе през плота и сложи в дланта му нова кутийка. Той я отвори и замени празната кутийка в ръката на Манди.

Тя го изгледа стреснато, в отговор получи чаровна усмивка и реши, че още една вкусна австралийска бира няма да ѝ навреди.

Отпивайки си пенливата течност, Манди изслуша всички водолази поред, които разказваха за най-големите морски обитатели, с които се бяха срещали. За един това беше скат, голям колкото бара. За друг бе петметрова акула. Когато дойде ред на Манди, втората бира вече бавно циркулираше в кръвта ѝ, а в ръката ѝ имаше трета. Тя заговори, без да се замисли, обзета от желанието да сподели едно невероятно преживяване с хората, които биха го оценили най-добре — също водолази.

— Веднъж със сиви китове в лагуната Скамън покрай западното крайбрежие на Баха Калифорния — започна тихо Манди, спомняйки си вълшебното преживяване. — Видимостта бе деветдесет метра. Китовете бяха като тъмно петно в морето, синьо върху синьо, огромни сенки, движещи се с масивна грация, която те караше да се замислиш за Бога.

— Сиви китове? Това са онези, които всяка година мигрират от Аляска до Мексико и обратно, нали? — попита Томи.

Манди кимна.

— Разкажи ни, миличка — обади се Рей и останалите водолази също я насърчиха. — Никой от нас не е доближавал кит.

Тя отпи отново от бирата си, сетне продължи да разказва, окуражена от ентузиазма на мъжете и поотпуснатата от двете бири, които бе изпила.

— Една женска бе особено любопитна — рече Манди. — Открои се изневиделица и приближи към мен, ставаше все по-голяма и по-голяма, плуваше право към мен и имах чувството, че опашката ѝ никога няма да се появи. Беше толкова голяма, че не можех да я видя цялата в тъмната вода. Сигурно беше повече десет метра дълга, което означава, че поне трийсет и пет тона любопитство, интелигентност и сила спряха на по-малко от трийсет сантиметра от мен. Аз висях като муха върху синя стена, сърцето ми блъскаше като чук в гърдите. От възторг, а не от страх. Сивите китове са толкова кротки, колкото и огромни — Манди притисна студената кутийка към бузата си и продължи: — Погледна ме с едното си черно око, сетне завъртя цялото си тяло и обърна другото си око към мен. Всеки път, когато помръднеш, мен ме помиташе вълна, образувана от движението на

тялото ѝ. Бях толкова близо, че виждах и най-малките детайли от ракообразните, полепени по кожата ѝ. Бавно протегнах ръка да видя какво ще направи — Манди се засмя на спомена. — Тя се извърна и ми подаде носа си да го потъркам!

— Хайде бе! — засмя се Рей и поклати глава.

— Така беше — усмихна се Манди и отпи от бирата. — По-късно разбрах, че тя е от китовете, които следвали учените и туристите навсякъде из лагуната. Излизала на повърхността близо до лодките и позволявала на хората да я докосват и дори да я търкат с меки четки. Предполагам, че ракообразните са причинявали сърбеж по кожата ѝ и тя е открила доста бързо, че дребните и безполезни хора, които изпълват лагуната, са чудесни камериерки.

Избухна смях, последван от множество въпроси за гмуркането по западното крайбрежие из Северната полусфера, място толкова непознато и екзотично за австралийците, колкото беше и Големия бариерен риф за Манди.

— Знам, че се гордеете с вкуса на вашите морски деликатеси — рече Манди, — но опитвали ли сте някога пресен калифорнийски морски охлюв? Все едно хапвате най-вкусния рак, кръстосан с омар от Мейн. И като всичко вкусно, не е лесно да се доберете до охлюва. Трябва да се гмурнете дълбоко, там, където водата е черна и студът прониква през водолазния костюм много преди въздухът ти да е свършил и трябва да носите лост, за да откъртите животните от скалите. Струва си обаче. Ако не ми вярвате, питайте морската видра.

— Виждала ли си ги? — възхитено попита Томи. — Бих дал дясната си ръка, за да се гмуркам с видри.

— Ще приема облога — рече Манди. — Толкова палави са, колкото изглеждат, и могат да надплуват сребрилата съомга с равен старт. Видрите обичат да играят, да ловуват, да ядат и са едни от най-нежните майки, които съм виждала в животинския свят.

Мъжете се наведоха по-близо до Манди и я насърчиха да продължи.

— Когато бебетата не са достатъчно големи, за да ловуват самостоятелно — обясни младата жена, — майките ги водят до водна повърхност с кафяви водорасли, увиват ги грижливо и сетне се гмуркат дълбоко в търсене на вечеря, убедени, че малките им ще бъдат в безопасност — Манди замълча за миг, за да си припомни, сетне добави

тихо. — Месеците, които прекарах в гмуркане с видрите, бяха необикновени. Видрите са толкова жизнени. Понякога, в сънищата си, се връщам обратно при видрите, играя на криеница в горите от кафяви водорасли, високи колкото осем етажна сграда.

Рей и Томи се спогледаха, като всеки безмълвно подтикваше другия да зададе въпроса, който ги измъчваше. Ала проговориха не австралийците, а Сътър.

— Защо се отказа от гмуркането?

Реалността на настоящето се стовари върху Манди. Руменината и смеха изчезнаха за миг от лицето ѝ. Тя бавно остави бирената кутийка на масата и бутна стола си назад. Без да погледне никого, се завъртя и тръгна към вратата.

— Манди — промълви Сътър, когато мина покрай него. Гласът му бе твърд, настоятелен, както и ръката върху рамото ѝ. Манди отвори вратата, без да го погледне и се загледа в сребристия дъждовен воал.

— Стана злополука — безизразно рече накрая. — Загинаха хора.

Сътър почака, ала тя не каза нищо повече. Затова зададе нов въпрос, чийто отговор подозираше, че знае.

— Съпругът ти беше ли сред тях?

— Да. Аз също, Сътър. Аз също загинах.

Манди се освободи от хватката му и пристъпи навън в дъжда, като затвори вратата след себе си. Бързо пое към палатката, ала докато сушеше косата си, осъзна, че не може да стои в затвореното от платнището пространство. Отново се втурна навън в дъжда, все още с хавлиената кърпа в ръка.

Тръгна към малката самолетна писта. Прекоси я и навлезе в дъбовата горичка, мина покрай малкия фар, преди да се отправи към плажа, където огромните вълни се разбиваха в коралите, бели като морска пяна, откъсната от вълните. Застанала под окъпаните от дъжда дървета, тя се загледа в океана, замислена за невероятния морски пейзаж, който бе толкова близо и в същото време така недостъпно далеч. Отчаяно ѝ се прииска да бе дошла на Големия бариерен риф, преди да започне да се страхува от морето, ала не го бе сторила и сега бе твърде късно да направи каквото и да било, освен да стисне зъби, изпълнена с ненавист към страхливката, в която се бе превърнала.

— За какво мислиш?

Гласът на Сътър не бе неочакван за Манди. Сигурна бе, че той ще я последва. Именно това убеждение я бе накарало да излезе от палатката.

— За това каква страхливка съм — безизразно отвърна тя.

— Слушай! — ядно рече Сътър, като прекъсна Манди и я завъртя към себе си толкова бързо, че тя изпусна кърпата. — Знам какво е страхливка. Страхливка е жена като майка ми, която не можеше да живее в условия, различни от идеалните, затова вземаше валиум, докато накрая изпи такава доза, че умря, оставяйки огорчен и объркан син. Страхливка е жена като бившата ми съпруга, която не можеше да се изправи срещу празнотата в себе си, затова запълваше всеки миг с партита и подмазвачи — Сътър нежно плъзна длани по ръцете на Манди. — Ти не си страхливка, Манди. Сигурен съм в това, както съм сигурен, че си жива. Наблюдавах те днес следобед. Ти се бореше, а не бягаше. Опитваше се, а не отричаше, че има проблем. Отново и отново се бореше да потопиш лице в лагуната и...

— Загубих битката — просъска Манди. — Отново и отново, защото съм страхливка.

— Не! Ти победи. Манди! Видях те! Разкъсвах се отвътре, докато гледах, но видях всичко. Това беше победа, а не поражение, Манди. Победа!

— Три пъти за толкова много часове, може би общо за пет секунди — горчиво рече Манди. — Това не е победа, това е пълен провал!

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна го Манди, очите ѝ горяха. — Три четвърти от света е вода, а аз съм откъсната от нея, заради собствения си страх! За теб гмуркането е хоби. За мен беше всичко. Всичко, което съм искала от дете; всичко, за което съм учила и работила; кариера, която обичах. Всичко това е загубено, защото съм страхливка.

— Манди — безпомощно прошепна Сътър и погали бузите ѝ, по които се стичаха сълзи и дъждовни капки. — Какво се случи, златооко момиче?

Манди внезапно потръпна, ала не успя да спре думите, които се изляха като поток, миналото я понесе като тъмен водовъртеж, потопи я, ала силните ръце на Сътър я задържаха на повърхността.

— Андрю беше океанограф — започна Манди. — Отначало бях негова студентка, а после негова съпруга. Бракът изобщо не бе това, на което се бях надявала, но какво ли в живота отговаря на очакванията ни? Бях девствена. Андрю бе свикнал с опитни жени, които бързо задоволяваха страстта си — Манди горчиво се изсмя. — В леглото никак не си подхождахме. Можехме да компенсираме професионално, тъй като и двамата бяхме много способни океанографи. Андрю обаче искаше деца, а не сътрудник в научната си работа, и искаше децата по същия начин, по който искаше и секса — мигновено. Бе навършил четирийсет и аз бях втората му съпруга. Нямаше деца от първия брак. Каза ми, че не иска да остарее и умре, без да е оставил нещо от себе си, което да продължи да живее — Манди бавно поклати глава. — Веднага щом приключих изследването си върху морската видра, престанах да взимам хапчета. Отне ми много време да забременея. Твърде много. Андрю ставаше все по-раздразнителен и избухлив. Когато най-сетне забременях, бях във възторг. В този ден имахме годишнина от сватбата, а Андрю ставаше на четирийсет и три. Взех ферибота до Каталина, където Андрю бе на лагер и се гмуркаше. Не ме очакваше толкова рано. Щях да го изненадам — Манди усети как ръцете на Сътър се стягат върху раменете ѝ и се усмихна горчиво. — Да, позна. Правеше секс с някаква водолазка, когато влязох в палатката. Щом приключи с обясненията как вината била изцяло моя, защото съм била такова дърво в леглото, се отправихме към летището. Споменах ли, че беше пилот и имаше малък самолет?

— Не — тихо отвърна Сътър.

— Е, така беше. Никога не съм обичала да летя. Понасях пътуването със самолет само защото това бе най-експедитивният начин да стигнеш от точка А в точка Б, а точно това исках онази нощ. Експедитивност. Излетяхме. Беше тъмно. Имах чувството, че винаги е било тъмно. Някъде над океана се случи нещо. Инфаркт. Инсулт. Никой не знае, защото тялото му така и не бе открито.

Зениците на Сътър внезапно се разшириха.

— Манди? — прошепна той.

— О, да — потрепери младата жена, — бях с него. През цялото време. Самолетът падна и заплува, ала не достатъчно дълго. Дърпах Андрю и ритях прозореца, ала той бе прекалено едър, а океанът твърде студен и ни поглъщаше, а ние потъвахме все по-надолу и по-надолу,

дробовете ме боляха и горяха, вдишах ледена вода и... потънах — завърши с пресеклив глас.

Сътър притисна Манди в обятията си, опитвайки да убеди себе си и нея, че е жива. Мисълта какво бе преживяла бе невероятно болезнена. А съзнанието, че я бе накарал да преживее отново същия ужас по време на полета до острова, го изпълни с разяждащи угризения.

И в този миг си спомни несвързаните й думи, след като бе извадил от плитките води на Рибешкото езеро: „Бебето, бебето.“

— О, Господи, Манди — промълви Сътър. — Не...

Ала тя все още говореше, все още му разказваше събития, които бяха твърде болезнени за нея. И все пак се бяха случили. Трябваше да бъдат понесени.

— Събудих се на разсъмване на дъното на малка лодка, която подскачаше в океана. Бях мъртва, ала все още болеше. Все още боли! Беше адът. Сигурна бях — тя пое дълбоко въздух. Рибарят някак ме отведе до болницата, преди студът да довърши това, което океанът бе започнал. Но... — гласът й изневери, ала тя продължи да говори: — Беше твърде късно за бебето. Можех да преживея това, че съм предала Андрю, но не и детето си. Детето, което щях да науча да се гмурка, да се смее, да обича... детето ми умря, преди да бе имало шанса да живее. Аз също трябваше да умра — тя потрепери. — Понякога... понякога си мисля, че съм мъртва.

Сътър отново промълви името й, притисна я още по-плътно, вкопчен яростно в нея, сякаш се боеше, че морето ще отнесе жената, избегнала смъртта преди две години.

— Ти си жива — настойчиво прошепна Сътър. — Чуваш ли ме, Манди? Ти си жива, по-жива от всяка жена, която някога съм познавал!

— Наистина ли? — прошепна тя и се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Да.

— Снощи се чувствах жива. Жива, както никога досега. Ала на сутринта... ти се отдръпна.

Сътър затвори очи, доловил болката в гласа й.

— Ти не си от жените за случайни връзки. Искаш много повече. И със сигурност заслужаваш повече, знам го също както знам, че не съм мъжът, който може да ти го даде. Аз се уча от грешките си, Манди.

А за мен бракът беше грешка. Ала те желяех толкова силно, че престанах да разсъждавам!

— Преди две години щеше да си прав за мен и случайните връзки — отвърна Манди, — но не и сега, Сътър. Не и сега. Също като теб аз също се уча. Сега искам това, което имах снощи. Искам да съм жива, да те усещам в себе си, да бъда толкова близо до теб, че да се слея с теб. Само това искам. Не очаквам хубави думи и безсмъртни обещания, нищо друго, освен теб. Искам те в мен, Сътър — прошепна Манди и плъзна ръце по голите му гърди — Моля те.

— Манди — изстена Сътър, завладян от дивото желание, което раздираше плътта му. — Не.

Ала тя не слушаше нищо, освен бурния прибой, дъжда и собствената си кръв, откликваща на бесните удари на сърцето на мъжа, които усещаше под дланта си.

— Не се тревожи, Сътър — продължи тя, водена от желанието си да го накара да разбере. — Не очаквам от теб да промениш разписанието на гмуркането си или каквото и да било от почивката. Просто искам малко от времето ти, в което не се гмуркаш, това е всичко. Когато се върнем у дома, не очаквам да бъда твоя любовница. Не очаквам нищо. Всичко приключва, щом напуснем острова. Никакви скандали, сълзи или обвинения. Просто лятна афера между зрели хора — Манди пое въздух и се взря в очите на Сътър и дъжда, който обливаше тялото му. Искаше да е като дъжда, да го облее с топлина. Повдигна се на пръсти, целуна го, вкуси устните му и прошепна: — Научи ме какво искаш, как да ти доставям удоволствие, как да те накарам да се почувстваш, сякаш потъваш в лавата на живота — тя плъзна ръце по стройното му тяло, свали банския му костюм с един замах и погали възбудената плът, която копнееше да почувства в тялото си. — Зная, че не съм опитна любовница, но ще направя...

Сътър впи устни в нейните и заглуши думите ѝ, притисна я в обятията си, докато сребристият дъжд обливаше пламналата им кожа. Жадно изпиваше устните ѝ, а пръстите му се плъзнаха по корема под мокрия ѝ бански, в горещата възбудена плът. Другата му ръка се спусна по гърба ѝ, с едно движение разкъса връзките и захвърли банския настрана. Мъжът я повдигна и потъна докрай, дълбоко в очакващата го дива топлина.

Манди обви ръце около врата му и притисна тръпнещото си тяло към неговото. Реалността изчезна, остана само мъжът и екстазът, който я разтърсваше. Погълнат от нежната плът, останал без дъх от възбуда, той на свой ред достигна върха и тихо извика.

Двамата дълго останаха притиснати, без да забелязват дъжда, вълните, нищо друго, освен сладостната отмала, обхванала телата им след екстаза. Дишането им бавно се нормализира. Още по-бавно Сътър повдигна Манди и я отдели от себе си, докато стъпи на земята. След топлината на тялото ѝ, въздухът охлади все още възбудената му плът.

— Добре ли си? — попита той и я прегърна. Тя безмълвно кимна. — Не ти ли причиних болка? — настоя мъжът.

— Какво? — озадачено го изгледа Манди.

— Бях много... възбуден.

Тя се усмихна.

— Да. Обичам това, Сътър. Много.

Плъзна ръка по все още възбудената му плът. Мъжът обхвана пръстите ѝ и насочи ласката. Манди усвояваше бързо. Той знаеше, че трябва да я спре, да я отведе в палатката, където нямаше риск някой да се натъкне на тях. Ала плажът бе съвсем пуст и дърветата отчасти ги закриваха, а дъждът се изливаше като чувствени сребристи воали. Реши, че следващия път ще я люби бавно и дълго под платнището. Ала не и сега. Сега искаше да легне на открито с нея, да изпие топлия дъжд от тялото ѝ, да я люби диво и необуздано като бурята, която вилнееше над острова.

Манди затвори очи и вкуси дъжда от устните на Сътър.

— Нека аз — промълви дрезгаво мъжът.

— Какво?

Сътър вкуси на свой ред устните ѝ. Плъзна ръка по шията ѝ и бавно хвана зърната ѝ между пръстите си. Погали ги, леко ги подръпна. Дъхът ѝ секна, краката ѝ се подкосиха. Тя се отпусна на колене и разстла кърпата, която бе изпуснала на земята, върху натрошените корали и падналите дъбови листа. Сътър коленичи зад нея. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ, сетне надолу към бедрата. Дъхът ѝ секна, топлината се разля по тялото ѝ със сила, която я замая. Мъжът се наведе и нежно захапа шията ѝ. Лявата му ръка я обхвана под гърдите и я притисна към тялото му. Дланта на дясната се плъзна между бедрата ѝ, пръстите погалиха кадифената плът, разтвориха

нежните гънки. Зъбите му се впиха леко в шията ѝ в същия миг, в който пръстът му проникна във влажната жадна мекота. Той усети тръпките, разтърсващи тялото ѝ.

— Обичам да те докосвам — промълви дрезгаво Сътър и отново я ухапа, усети отклика ѝ, изстена и притисна ръка към горещата плът.

— Сътър — изстена тя. — Спри. Искам да...

— Не мога да спра — призна той и бавно потърка ръка между бедрата ѝ. — Толкова си страстна, че ме караш да загубя контрол.

— Не съм — тихо отвърна Манди и изстена, когато нови тръпки преминаха по тялото ѝ.

Сътър облиза капките дъжд по гърба ѝ, засмука нежната кожа проникна още по-дълбоко в нежната топла плът.

— Да, права си. Говори ми за това, докато се топиш в ръцете ми.

Манди се опита да заговори, ала пръстите на Сътър обхванаха втвърденото ѝ зърно, подръпнаха го в същия бавен ритъм, с който се движеше ръката му между бедрата ѝ. Беше твърде много. Като нежна топола, залюляла от бурята, тя се предаде на ласките на мъжа. Сътър затвори очи и нежно продължи да я гали, докато бурята премина и тя отново бе в състояние да говори. Извърна я към себе си и целуна устните ѝ. Нежно я положи върху кърпата.

— Желаяш ли ме? — попита.

— Да — прошепна тя. — О, да.

— Как? Нежно? Бързо? Бавно? Как ме желаяш, Манди. Каж ми.

— Дълбоко — прошепна тя. — Толкова дълбоко, че никога да не свърши.

— О, любов моя — потръпна Сътър. — И аз те желая по същия начин — той вдигна краката ѝ върху раменете си. — Каж ми, ако ти причиня болка. Толкова си сладка, толкова стегната и ме възбуждаш толкова силно...

Тя понечи да отвърне, да му каже, че го желае неистово, целия, ала гласът ѝ заглъхна в стон, когато той бавно проникна в нея. Бавно я изпълни, докато ѝ се стори, че не може да поеме повече, и тогава ѝ показа колко малко знаеше за способността си да получава и за неговата способност да дава. Тръпнеше безпомощно и искаше още. Той потъна напълно в нея, дочу тихия ѝ стон и застина.

— Манди? — попита дрезгаво. — Манди?

Тя отвори очи. Зениците ѝ бяха разширени, ирисите бяха почти изчезнали. Желаше го толкова силно отново и отново. Обхвана главата му, привлече я към себе си и прошепна в ухото му команда, която го накара да загуби контрол.

Ръцете ѝ се плъзнаха по бедрата му, докоснаха мъжествената плът. При първата ласка Сътър отметна глава, пометен от агонията на удоволствието. Ръката ѝ помръдна отново и в следващия миг Манди усети конвулсиите, които го разтърсиха; почти мигновено топлината избухна в слабините ѝ, заля я, потопа света наоколо, оставяйки я да тръпне в екстаз в обятията на любимия си.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Островните дни приеха нов облик за Манди и Сътър. Всяка сутрин те се събуждаха, както бяха спали — тяло до тяло, топлина до топлина, дъх до дъх. Докато Сътър се гмуркаше в открито море, Манди ходеше до Рибешкото езеро. Всеки път, когато отидеше, тя бе в състояние да задържи лицето си под водата няколко минути повече, а после още няколко, докато накрая успяваше да влезе във водата при прилив и да поплува по гръб или пък бруст, като държеше лицето си над водата.

Когато Сътър се връщаше от гмуркане, двамата хапваха и тя слушаше описанията му на Големия бариерен риф. Мъжът виждаше копнежа у Манди и го усещаше в себе си; душата си би дал, за да сподели с нея екзотичната красота на морето. Ала рифът не бе негов, за да ѝ го подари. Можеше да ѝ донесе единствено докосването си, усмивката, тялото си, заключено дълбоко в нейното, докато двамата заедно изследваха морето на чувствеността, което бяха открили един в друг.

И Сътър, и Манди се стараеха да не броят дните, които им оставаха на острова. Не им беше по силите. Сутринта в деня, когато трябваше да отлетят, Сътър остави Манди в Рибешкото езеро и се обади на леля си, вместо да замине да се гмурка с лодката.

— Антеа?

— Сътър! Почти бях загубила надежда, че ще те чуя пак. Всичко наред ли е?

— Всичко е прекрасно, само дето почивката ми е твърде кратка.

— Обичаен проблем.

— Имам необичайно решение. Ще ни дадеш още две седмици.

— И на двамата?

— На Манди също ѝ е нужно още време.

Настъпи дълго мълчание, последвано от въздишка.

— Деймън? Има ли нещо, което трябва да знам?

— Преди две години Манди и съпругът ѝ са паднали в океана с малък самолет. Мъжът ѝ загинал. Тя потънала със самолета и едва не се удавила, загубила бебето, което носела.

— Мили Боже — ужасено възкликна Антеа.

— Оттогава Манди се бои до смърт от малки самолети и всякаква вода, по-дълбока от локва. Но вече не иска да се страхува. Дойде до остров Лейди Елиът с невероятна смелост и е стигнала дотам, че може да натопа лице във водата и дори да поплува малко из лагуната. Ако има още време, би могла да започне да се гмурка при Големия бариерен риф. Сигурен съм. Искам тя да получи тази възможност.

— Деймън, скъпо момче, струва ми се, че искаш твърде много от Манди. Да се научиш да се гмуркаш е достатъчно трудно, но да се научиш да се гмуркаш, когато се боиш до смърт от водата — и то по съвсем основателна причина — това е твърде много за когото и да било.

— Гмуркането не е проблем за Манди. Тя се е гмуркала от Аляска до Мексико. Има докторат по биология със специалност екология на кораловите рифове. Преди злополуката океанът е бил нейният живот. Искам тя отново да има този живот.

Настъпи ново продължително мълчание.

— Това ли иска и Манди? — попита най-сетне Антеа.

— Ако беше чула как говори за океана, нямаше да питаш — отвърна Сътър и се усмихна тъжно. — Антеа, помниш ли онзи документ за развъдниците на риба и кораловите атоли, който „Деца на нашите деца“ представи преди няколко години?

— Разбира се. Все още го ползвам като пример за документите, които представяме.

— Основната заслуга за този документ е на Манди. Дори никога вече да не се гмурка, сегашната ѝ работа е под възможностите ѝ. „Деца на нашите деца“ има нужда от човек, който разбира океана, много повече, отколкото ти се нуждаеш от момиче за всичко. Бих дал какво ли не Манди да беше с мен миналата година, когато се опитвах да убедя онзи малък тиранин, че народът му се нуждае от непокътнат риф, за да привлича ядивна риба, много повече, отколкото от счупени корали, за да се построи пътища за хора, които нямат коли! Мога да се сетя за стотици случаи през миналата година, когато съм можел да се

възползвам от съвета на Манди. Тя е нещо много повече от красива жена с чувствени устни. Тя е интелигентна и смела, и...

— Е твоя любовница — спокойно го прекъсна Антеа.

— Това, скъпа ми лельо, не е твоя работа.

Тя въздъхна.

— Още две седмици?

— Да.

— Веднага след това ще трябва да отлетиш направо за Дарвин. Онзи Питърс не се разбира така добре с аборигените като теб. Очевидно не понася местните деликатеси. Без подкрепата на възрастните, можем да направим твърде малко за децата.

Сътър направи гримаса при мисълта за още разговори, топла бира и пърлени гущери. От друга страна, съществуваха няколко пъти в живота му, когато би бил радостен да пие вряла бира и да яде гущери, въглени и всичко останало.

— След няколко месеца ще влезем в мусонния сезон — изтъкна Сътър. — Ад ще бъде да се стигне до шубраците, а почти невъзможно да се излезе.

— Тогава сигурно би могъл да отлетиш за няколко дни сега, да закърпиш нещата и после да получиш две седмици допълнителна почивка.

— Никакъв шанс. Няма такова нещо като „няколко дни“, когато си имаш работа с култура, която няма концепция за европейско време — настоя Сътър и преглътна ругатнята си. — Още две седмици за двама ни на острова. После ще ям игуана, докато оправя нещата. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

— Добре. Използвай тези две седмици, за да напишеш работна характеристика за постоянен океанограф на „Деца на нашите деца“.

— Деймън...

— Да?

— Промени ли мнението си за брака?

Сътър стисна слушалката толкова силно, че ръката го заболя. Когато заговори отново, гласът му звучеше доста рязко.

— Ще цитирам скъпата си леля, че „една дискретна, взаимно удовлетворяваща афера е много по-прекрасна от скучното социално удобство, наречено брак“.

В отговора на Антеа се долавяше тъга:

— Това се отнасяше единствено за мен, не беше съвет за племенника ми. Така ли се чувства и Манди?

Сътър избухна:

— Да не мислиш, че иначе щях да бъда неин любовник?

— Зависи колко силно си я желал, нали? Или може би колко силно те е желала тя.

— Благодаря ти за доверието — озъби се Сътър.

— Деймън, не исках...

— Как ли пък не!

Сътър прекъсна разговора и бързо се отправи към вратата, като стресна момичето, което подреждаше пощенските картички. След малко телефонът иззвъня. Сътър го нямаше. Момичето вдигна слушалката, послуша известно време и отбеляза в дневника на курорта, че двойката в неномерираната палатка удължава почивката си с още две седмици.

За Манди дните се превърнаха в чувствен калейдоскоп, многоцветно колело, което се въртеше все по-бързо и по-бързо около нея. Сътър я любеше с премрежени погледи, с нежните си ръце, със силното си тяло и с горещите си ненаситни устни, а тя го любеше по същия начин, поглъщаше го сладко, взимаше, даваше и споделяше, докато светът се разпадаше на цветове и късчета, оставяйки зад себе си единствено екстаза.

Един ден Сътър се върна от гмуркане и завари Манди да плува с шнорхел в кристалните води на лагуната. Той я наблюдава в продължение на петнайсет минути, сетне нагази вътре и я взе в обятията си, изпълнен с възторг от успеха ѝ, целуна я страстно и двамата се изпълниха с трепет, предизвикан не само от победата. През първия спокоен ден след това Сътър отиде заедно с Манди в открито море в другия край на острова, където вълните идваха от далечния хоризонт. Той я заведе на място, наречено Градината, любимо на всички за плуване с шнорхел. Там, под пенливите вълни, тя плува до него, телата им се придвижваха от ленивите движения на плавниците, пръстите им се сплитаха, лицата им се обърнаха надолу към невероятната извънземна прелест на коралите.

В продължение на седмица Сътър ходеше да се гмурка сутрин, а следобед плуваше с шнорхел с Манди. А после Манди се появи сутринта в лодката, която отвеждаше водолазите на гмуркане, водолазната екипировка бе в ръцете ѝ, а сърцето — в гърлото. Сътър ѝ се усмихна и я целуна така, та ѝ се стори, че би могла да диша под водата, пък бутилките с кислород да вървят по дяволите.

— Сигурна ли си, любов моя? — попита нежно Сътър. — Не се налага да го правиш.

— Искам. Страхувам се, но искам да го направя.

— А пътуването с лодката? Не може да се каже, че е „Куин Мери“.

Манди се поколеба, сетне се усмихна несигурно.

— Няма да разбера, докато не опитам.

Рей се извърна и забеляза Манди, застанала до Сътър. Кислородните ѝ бутилки бяха подпрени на неговите. Сътър хвана Манди за ръка, вдигна поглед и зърна усмивката на Рей.

— Лодката ще бъде малко претъпкана — рече Сътър. — С Манди ще изчакаме, докато оставите първата група.

— Не се тревожи, приятел. Томи ще заведе тая група до Градината.

Томи потисна изненадата си. Един от другите водолази понечи да възрази, ала беше смушкан в ребрата и млъкна веднага. Успехът на Манди в опитите ѝ да превъзмогне ужаса си от водата бяха източник на истинска гордост за всички водолази. Ако Рей искаше да заведе Манди и Сътър сами на външния риф, останалите водолази можеха да се позабавляват, докато лодката се върнеше.

— Чудесна идея — подхвърли един от водолазите. — Винаги съм искал да ида до Градината, но приливът все беше висок.

Всички го подкрепиха в хор, изоставиха кислородните бутилки и поеха към брега в посока, обратна на Градината.

— Добре, тръгваме — обърна се Рей към Манди.

Взе кислородните ѝ бутилки и ги отнесе в лодката, която бе вързана за най-близкия дъб. Сътър вдигна Манди на ръце и внимателно я сложи да стъпи в подскачащото плавателно средство. Почака няколко минути.

— Добре ли си? — прошепна.

Манди въздъхна.

— Да. Всичко е... наред. Не е както си го представях. Изобщо не е толкова лошо като в самолета.

Сътър се зачуди кой ли самолет има предвид, този, който едва не я беше убил или другия, с който бе дошла на остров Лейди Елиът. Не попита, защото не искаше да наруши крехкия контрол на Манди.

— Ако промениш решението си — рече той, — не се бори срещу това. Кажи ми веднага. Обещава ли?

Манди кимна.

Сътър махна на Рей да отвърже лодката. След като и двамата се качиха. Рей подкара към местата за гмуркане на външния риф, които бяха на противоположната страна на острова. Манди постепенно се отпусна. Преди катастрофата бе прекарала множество дълги, прекрасни дни на малки лодки.

След известно време тя въздъхна дълбоко и се усмихна на Сътър, докато се наслаждаваше на лекото поклащане на лодката по сините вълни. Мъжът откликна на усмивката ѝ с обич и гордост, изпълнен с чувствен копнеж, който бе неотделима част от него, когато бе близо до Манди.

Лодката зави и слънцето остана зад Сътър. Манди осъзна, че слънчевите лъчи и морето са изрусили косата му до златисто. Гъстите мигли засенчваха зелените му очи. Силното му мъжествено тяло се очертаваше под черния водолазен костюм. Младата жена го наблюдаваше и се чудеше дали е бременна и на кой от двамата родители ще прилича детето.

Дали детето ни ще бъде като теб, толкова красиво, че да разбие сърцето ми? Дали ще има твоите наситенозелени очи и златиста коса, острия ти ум и страстта за живот? Дали нося детето в този момент? Господи, надявам се да е така! Вярата в това ще ми даде смелостта да те оставя да си отидеш с усмивка и последен безмълвен вик на любов.

Лодката спря и изтръгна Манди от мислите ѝ. Тя осъзна, че от дълго време се взира в Сътър. Това не го притесняваше, тъй като самият той се взираше в нея по същия начин. Тя се зачуди какво ли си мисли и дали е отгатнал нейните мисли.

— Готово — обади се Рей.

Сътър сложи кислородните си бутилки, провери клапана за въздуха, нагласи маската си, преди да седне на планшира с гръб към водата. Ако се гмуркаше с американци, щеше да даде традиционния

знак с вдигнати палци, преди да падне назад в морето. Ала се гмуркаше в Австралия, където точно този жест беше обиден.

— Манди? Искаш ли да те повдигна? — попита Рей.

Тя се поколеба, сетне отвърна:

— Да, благодаря. Първите няколко пъти ще ми бъде по-лесно, ако не падна с плясък.

— Не се тревожи, миличка. Никога не се оплаквам от възможността да държа някое хубаво момиче. Сложи дългите си крака на кърмата и седни на планшира. Ще те задържа, докато си готова да се пуснеш.

Въпреки тежкото водолазно оборудване на гърба си Манди успя да се настани на планшира с помощта на Рей.

— Каж ми, когато си готова, не бързай, миличка. На мен ми е приятно. Ухаеш много по-хубаво от последния водолаз, на когото помогнах да се прехвърли през борда.

Манди се разсмя.

— Ароматът на водолазния костюм, новото модно ухание.

Въпреки смеха, Манди бе стиснала толкова здраво планшира, че кокалчетата ѝ побеляха. Зад нея се простираше океанът, син, необятен, поглъщаш света.

Изведнъж Сътър изплува в центъра на полезрението на Манди. Макар и потъмняла от водата, косата му изглеждаше като късче от слънцето. Той се хвана с една ръка за кърмата, избута с език клапана за въздух и се усмихна насърчително.

— Обитателите на Рибешкото езеро явно са разказали за безплатните обеда — подхвърли. — Цели орди очакват своята богиня да се спусне с манна от небето.

— А аз нямам нито парченце хляб — отвърна Манди.

— Те ще разберат. Така е с приятелите, Манди. Те проявяват разбиране.

Тя се взря в зелените му очи, толкова ясни, че дори маската не можеше да ги прикрие. Изведнъж осъзна какво ѝ казва Сътър: нямаше да се разочарова от нея, ако реши изобщо да не се гмурка. Сълзи изпълниха очите ѝ. Тя пое дълбоко въздух, провери клапата и кимна на Рей. Той я прехвърли през кърмата в морето до Сътър и я пусне едва когато ръката ѝ се отдели от планшира на лодката.

— Благодаря, миличка — каза Рей, когато тя вече беше във водата.

Манди го погледна изненадано.

— Задето ми се довери, че няма да те хвърля — поясни той.

Оборудването не позволяваше на Манди да отвърне, затова тя стисна ръката на Рей, като безмълвно го увери, че отдавна му е простила за хвърлянето в Рибешкото езеро. Сетне се обърна към Сътър и протегна ръка. Силните мокри пръсти се сплетоха с нейните. Тя пусна кърмата и се потопа в сините дълбини на морето.

Щом силното ѝ вълнение попремина, Манди успя да регулира дишането си. Пак беше твърде учестено и повърхностно, ала вече не заплашваше да изпразни бутилките ѝ кислород четири пъти по-бързо от нормалното. Тя погледна Сътър и вдигна палци. Той отвърна на жеста, сетне бавно я обърна с гръб към себе си.

На трийсетина метра по-нататък огромната нацърбена стена се издигаше от сапфирените дълбини почти до повърхността на водата във фантастична корона от многоцветен живот. Колкото и необятна да изглеждаше стената, тя бе само малък фрагмент от кораловия комплекс, който се простираше на север и продължение на хиляди, хиляди квадратни километри — Големият бариерен риф.

Манди бавно заплува към рифа, привлечена невероятното му живо присъствие така неизбежно както реката бива привлечена от гравитацията към морето. Сътър плуваше до Манди, наблюдаваше мехурчетата, които изпускаше, буквално броеше диханията ѝ. С нарастващ възторг осъзна, че колкото по-дълго стоеше тя под водата, толкова по-бавно ставаше дишането ѝ, страхът ѝ се стопяваше, не се усилваше. Дишането ѝ все още беше твърде учестено, ала не повече от неговото, когато се бе оказал лице в лице с приноса на остров Лейди Елиът към Големия бариерен риф.

Манди не спря да плува, докато не се озова на една ръка разстояние от рифа. Два метра под повърхността на водата, окъпана в топлина и светлина, беше тази част от рифа, където можеше да се види фантастична градина от неподвижни животни и плаващи растения. Някои бяха толкова мънички, че Манди едва различаваше очертанията им, а в същото време бяха толкова многобройни, че човек не можеше да ги проумее. На всяко следващо по-ниско ниво от рифа имаше още

по-разнообразни по размер и цвят корали, още по-разнообразни животни, замайващо изобилие, което засрамваше земята.

На по-горните нива коралите се развиваха в цялото си великолепиe, протягаха се към топлото море, за да се превърнат в хаотична жива градина, където дребните риби и коралите приличаха на разкъсани огърлици от изумруди, аметисти, сапфири и злато. Корали, изящни като ирландски дантелени шалове, растяха на една част от стената в рязък контраст с гъстите гънки на червеникавокафявите корали.

Безбройните пипала на морските звезди, деликатни като перца и подвижни като камшичета, бяха притиснати към живата външна повърхност на рифа, добавяйки цикламено, бяло и червено към кораловото многоцветие. Гъби, чиито форми бяха от нелепи до невероятни, растяха по вдлъбнатините на рифа. Голям пасаж от сребристобели риби се виеха като дива река пред стената. Множество океански риби се движеха покрай рифа като облаци над планинска верига.

Пещерите и вдлъбнатините бяха навсякъде и всяка си имаше свои обитатели. Отначало те бяха само неясни сенки в тъмнината. После Сътър ги освети с подводно фенерче и те изплуваха от мрака. Понякога обитателите бяха жизнена коралова „пъстърва“ или мускулеста треска в електриково синьо, а понякога риба флаг, чиито дълги перки бяха невероятно грациозни, докато се виеше сред гънките на морето. Корали с формата на огромни, дълбоко сгънати перки, се спускаха по рифа като гигантски стъпала, водейки все по-надолу и по-надолу към нивата, където лазурните дълбини на Тихия океан поглъщаха без остатък слънчевите лъчи и топлината.

Навсякъде кипеше от живот. Подвижен или неподвижен, замаскиран или крещящ в цветове, ловец и плячка, носещ скелета си отвън или отвътре, грациозен или гротесков, агресивен или срамежлив, красив, грозен, всепоглъщащ — Манди едва бе хвърлила поглед на поразителното многообразие от живот, когато Сътър я потупа по рамото, посочи часовника си и сетне повърхността. С изумление осъзна, че почти цялото време за гмуркане бе изтекло. Още по-смаяна бе, като осъзна колко дълбоко бе стигнала по нащърбената повърхност на външния риф. Повърхността беше далеч, далеч горе като сребрист флаг на фона на тъмносинята вода, която я заобикаляше.

Бавно и неохотно Манди последва Сътър обратно към света на сухата земя и топлината, гравитацията и бялата слънчева светлина.

През следващите дни Манди и Сътър се гмуркаха заедно винаги, когато бе възможно, споделяха невероятната красота и необятното разнообразие на океана. След първите няколко гмуркания страхът престана да сковва сърцето на Манди и неочаквано да разкъсва нервите ѝ. Тя отново беше част от океана, плуваше спокойно в бистрата вода, люляна от майката на живота. Манди отблъсна всички мисли за време, всички страхове, всички познания за живота отвъд кораловия сектор на остров Лейди Елиът. Същото беше и за Сътър, никакви мисли за това какво ще последва, никакви сенки от миналото, нищо, освен великолепия риф през деня и чувствената красота през нощта, красота, в която можеше само да се потопи също както в морето, без да задава въпроси, без да мисли за времето, просто живееше в невероятното божествено съвършенство на своята любима.

Спокойствието продължи до последния ден на остров Лейди Елиът, после Манди и Сътър излязоха от люлката на морето със съзнанието, че времето, през което щяха да бъдат заедно, почти е изтекло. Мълчаливо седнаха близо един до друг, докато лодката плаваше към брега, гонена от вятъра. При бараката за водолазна екипировка, Сътър нежно побутна Манди към душозете, докато той наглеждаше опаковането на оборудването.

Ала по-късно, когато Сътър се прибра в палатката, Манди не се виждаше никъде. Вътре в мрака блестеше само бялата мида, която Манди бе сложила в горната част на леглото, Сътър коленичи и усети как ноктите на тъгата се впиват в него, нежно прокара пръсти по красивата рядка мида, която трябваше да бъде оставена на острова.

Сътър затвори очи за миг и стисна ръката си в юмрук. Сетне бързо се изправи и тръгна да търси Манди, нуждаеше се от нея по начин, който не можеше нито да разбере, нито пък имаше желание да си обяснява. В банята нямаше никой. Нямаше никой и на плажа. Приливът бе по-висок от всякога, вятърът дуплеше кристалната вода, а парцаливите воали на топлия дъжд се спускаха към повърхността на лагуната.

На Сътър му секна дъхът, щом зърна позната стройна фигура, плуваща с лицето надолу в къпаната от дъжда кристална вода. Той се загледа как Манди обикаля Рибешкото езеро и сетне излиза в останалата част на лагуната, придвижва се с леки, контролирани движения, а ръцете ѝ са отпуснати встрани покрай тялото. Когато тя се насочи обратно към Рибешкото езеро, Сътър влезе до гърдите във водата и я зачака. Тя доплува до него, завъртя се и стъпи във водата, която стигаше до шията ѝ.

— Беше твърде красиво, за да се откажа от него само за да вечерям — рече Манди, надяна маската на китката си и подскочи леко в дълбоката вода, без обаче да се страхува най-малко. — Никаква тежест, нищо не те дърпа, просто се носиш по топлата вода и целият свят се отваря около теб.

Сътър се усмихна на Манди, изпълнен с болезнено желание, неспособен да изрази с думи колко много се наслаждава на подновената ѝ любов към морето. Залязващото слънце хвърли последен лъчи сред облаците и превърна солените капчици по устата на Манди в чисто злато. Сътър си спомни момента, когато устните ѝ бяха посребрени от дъжда и той ги бе докоснал с език, изтръгвайки стон от гърлото ѝ.

— Не съм ти благодарила — рече Манди и докосна Сътър с мокрите си пръсти. — Ти ми даде толкова много...

— Не — нежно отвърна той и целуна пръстите ѝ. — Ти си тази, която ми даде толкова много. Ти си красива, Манди. Толкова елегантна и изпълнена с решимост — усмихна се и докосна бузата ѝ. — Каквото и да се случи, къде и да отида, каквото и да правя, никога няма да забра твоята смелост — дланите му обхванаха ребрата ѝ, задържайки я над водата. — Прегърни ме, преди да отплаваш завинаги — прошепна той.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба до бедрата ѝ, повдигнаха я леко и обвиха краката ѝ около тялото му. Дъхът ѝ секна, когато усети възбудената му плът и осъзна, че само две парчета плат я предпазват да поеме Сътър отново в себе си тук и сега, в топлината на заобикалящата ги лагуна, прикривайки слетите им тела под водата, станала огнено оранжева от залязващото слънце.

Еротичната мисъл промени Манди, тялото ѝ сякаш се топеше, макар да отхвърли идеята като невъзможна. Беше твърде светло.

Твърде открито. Всеки момент някой можеше да мине по брега.

Ала това не означаваше, че не би могла да се наслади на чувственото удоволствие, което ѝ доставяше Сътър. Можеше да прокара ръце по гърдите му, можеше да целуне врата му, да вкуси лагуната и да ѝ се прииска това да е солта на първичната страст, а не на вечното море.

Когато помръдна леко, Манди отново усети възбудената плът под банския му костюм и изстена, изпълнена с дивото желание да беше тъмно и двамата да бяха голи в морето, за да го усети в себе си.

— Сътър — промълви и вдигна поглед към лицето му, тялото ѝ отново го погали.

— Зная. О, Господи, Манди, зная какво си мислиш, защото и аз си го мисля!

Устните ѝ нежно докоснаха неговите и тя прошепна:

— Кажи ми.

— Мислиш си, че наоколо няма никой, а дори и да имаше, водата е до врата ми и повърхността е надиплена от вятъра и покрита с изгарящи цветове — тихо промълви Сътър, притисна Манди към себе си с лявата си ръка и освободи дясната. — Кой ще разбере, ако развържа банския ти, а ти свалиш моя и ме насочиш към сладостната топлина между бедрата си и ми позволиш... — той изстена, щом пръстите му се плъзнаха под плата на банския ѝ костюм. Бе толкова нежна, гореща, подканяща. — Позволи ми — добави дрезгаво и отново я погали. — Кой ще разбере, Манди? — попита и разтвори връзките на хълбока ѝ. — Ще бъдем тихи и външно съвсем спокойни, просто двама души, които се наслаждават на залеза, разговарят и се прегръщат, потопени до шия във водата.

— Деймън — прошепна Манди, усетила как топлата лагуна гали нежната ѝ плът, когато той дръпна банския ѝ настрани. — Деймън.

— Люби ме, Манди — прошепна Сътър и плъзна пръсти по мекотата, която бе разкрил, усети неустойимо желание да се слее с нея, докато небето и морето ги обгърнат като огън, — ако ме желаеш — пръстите му разтълкуваха посланието на сатенената топлина и отклика ѝ, щом докосна нежните ѝ женствени тайни. — Наистина ме желаеш — промълви и я погали с ръка и глас. — Люби ме, любов моя.

— Деймън... не можем.

— Това ще е нашата тайна — прошепна Сътьр и се вгледа в Манди, усети я изпълнена с копнеж и желание. — Ще бъде много бавно, много тихо. Някой може да мине по брега и няма да разбере. Обещавам ти, любов моя.

Плажът беше пуст, топлината на морето заобикаляше Манди, пръстите на любимия я галеха и възбуждаха. Не знаеше дали се владее дотолкова, че да се държи напълно естествено, докато Сътьр е в нея, но когато ръцете му обхванаха хълбоците ѝ и я оставиха на ласките на водата, осъзна, че скоро ще разбере.

Манди плъзна ръце по мускулестите му гърди, надолу към черното парче плат, което носеше. Той отметна глава и леко докосна устните ѝ с ласка, която би изглеждала съвсем естествена от брега.

— Добре че на петдесет метра няма никой — прошепна. — Усмивката ти ще издаде всичко.

Единственият отговор на Манди беше дрезгав звук на удоволствие. Вдигна поглед към Сътьр, очите ѝ горяха от чувствена игривост и истинска страст.

— Знаеш ли, че внасяш ново значение за някои стари фрази — промълви тя.

Той се усмихна въпреки жаждата, която го разкъсваше с всяко движение на пръстите ѝ.

— Като „вземи...“

— Мен, любов моя — прекъсна я той. — Целия.

Дрезгавата заповед прогони мислите на Манди, съсредоточи я единствено върху възбудата на Сътьр и собствения ѝ отклик. Наблюдаваше лицето му, желяеше го диво, дръпна банския му костюм надолу, за да се отдаде напълно на тялото му.

Той се усмихна, взрян в очите ѝ, докато приближаваше все повече и повече, докосваше я, възбуждаше я, наблюдаваше как погледът ѝ се премрежва от страст, когато проникна в нея. Усмихна ѝ се и леко захапа устните ѝ в ласка, която ги накара да пламнат като морето.

— Бих искал да направя същото с гърдите ти — прошепна той. — Би било...

— Недискретно? — попита тя.

— Именно. Ще бъде още по-лошо, ако... помръдна.

— Ами ако аз помръдна? — прошепна тя.

— Проблемът е същият. Защо просто не броим обратно на санскритски и погледаме залеза, докато се стъмни дотолкова, че... — на Сътър му секна дъхът, когато Манди се притисна с тяло към него. — Любов моя — прошепна той, — не е честно спрямо теб. Да те обладая така... е... твърде... страстно. Никакви движения повече... или ще загубя... контрол.

Сътър едва потисна дивата тръпка при допира на тялото на Манди. Тя долови отклика, почувства го в стягането на стоманените мускули под пръстите ѝ, вкуси го в солената влага, избила по горната му устна. Притисна се към него, погълна го още по-дълбоко в тялото си.

— Ето така ли? — прошепна.

Сътър затвори очи и потръпна от нежната ласка на сатенените дълбини, като в същото време се бореше да не загуби контрол.

— Да, любов моя... така... точно така... — той изстена и стисна зъби. — Манди... — прошепна и се взря в очите ѝ. — Да... — не искаше да откъсне поглед от нея, докато ѝ се отдаваше изцяло. — Да... — с безкрайни дълбоки пулсации. — Точно... така.

Манди прошепна името му, докато наблюдаваше лицето му и го любеше с движенията на тялото си. Без никакво предупреждение вълните на удоволствието я заляха, отнеха ѝ дъха, тялото, душата, отдадоха ги на мъжа, който се бе слял така изцяло с нея. За известно време никой от двамата не можеше да помръдне, нито дори да си поеме дъх, бяха изцяло потопени в споделената невероятна наслада.

— Манди — прошепна той и нежно я целуна по челото, клепачите, устните, — никога не съм изпитвал... подобно нещо... с никого.

Тя му се усмихна, очите ѝ отразиха великолепия залез. Искаше да му каже за любовта си, ала съзнаваше, че не трябва. Той не търсеше това от нея. Просто една краткотрайна афера между зрели хора. Беше му обещала това, защото това бе всичко, което той искаше, всичко, което би приел. Затова го целуна нежно и замени любовните думи с невероятната истина, която я поглъщаше.

— Обичам... да съм... с теб — прошепна и го целуна по устните, все още задържайки го в себе си. — Обичам да те усещам в тялото си, в прегръдките си, в съзнанието си. Обичам... — последните думи бяха заглушени от целувката.

Двамата останаха прегърнати, докато залезът се превърна в тъничка линия на хоризонта. Най-сетне бавно и неохотно се разделиха, оправиха банските си костюми и хванати за ръце, поеха обратно към палатката, където Сътър отново изпи морето от тялото на Манди, любия, умря и се прероди заедно с нея.

Това бяха спомените, запечатани в съзнанието на Манди, когато малкия бял самолет доближи бараката за водолазни принадлежности на следващата сутрин. Тя се качи без чужда помощ, закопча сама предпазния колан, защото знаеше, че Сътър по-скоро би счупил ръцете си, отколкото отново да я прикове към мястото, от която тя се боеше. Когато мъжът седна до нея, тя хвана ръката му и я задържа между дланите си. Този път се застави да погледне към острова и лабиринта от коралови образувания, които го заобикаляха и покриваха дъното на лазурното море.

Спомените за дрезгавия от страст глас на Сътър ѝ помогнаха, когато самолетът започна да се спуска към малкото летище на Бундабърг. Спомените за това как бе желана, любена, погълната; спомените за смях и победа, страст и наслада, сън и събуждане; гмуркане в красотата, което нямаше край — тези спомени ѝ дадоха сила, когато Сътър ѝ помогна да слезе на пистата, докосна слепоочието ѝ, бузата, устните... след което се извърна, без да изрече и дума.

Манди остана неподвижна, загледана в Сътър, отчаяно надявайки се на дума, махване, поглед, каквото и да е, което да ѝ покаже, че го е грижа за нея отвъд самоналожените граници на страстната им афера.

Нямаше нито дума, нито махване, нито поглед; просто още един малък самолет, който чакаше, двама мъже се втурнаха да стиснат ръка на Сътър и го издърпаха на борда, двигателите забучаха и самолетът се насочи към пистата.

Не поглеждай назад. Не поглеждай. Недей.

Ала накрая Сътър не можа да се спре. Когато самолетът спря в края на пистата, мъжът се извърна назад и погледна... видя само празното летище и далечна светкавица, танцуваща на фона на сивите облаци.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Двамата на снимката бяха със загорели от слънцето тела. Солената вода блестеше като диаманти по кожата им, пръстите им бяха сплетени, лицата им бяха озарени от усмивки, заобикаляше ги ослепително бял коралов плаж, тюркоазна вода и все още мокро водолазно оборудване. Голямата снимка бе неочакван подарък от Рей, който бе искал да запечати победата на Манди над страховете ѝ.

А сега тя не можеше да гледа снимката, без да ѝ се прииска да засмее и да се разплаче, изпълнена със сладко-горчиво удоволствие. Същото беше и с резултатите от лабораторията, според които в тялото ѝ се зараждаше нов живот — сладък триумф и само няколко солени сълзи. Сътър ѝ бе върнал това, което морето някога ѝ бе отнело. Бе получила каквото искаше. Можеше да се гмурка, използваше научните си познания, за да направи света по-добър за следващите поколения и носеше в утробата си частица от това бъдеще. Липсваше ѝ единствено мъжът, който владееше сънищата ѝ, мислите, дори дъха ѝ.

— Манди, Джеси даде ли ти онова изследване на кораловите рифове и нефтените петна? — попита Стив. — Ей, Манди. Тук ли си?

Манди с усилие се съсредоточи върху Стив и прогони мислите за изгубеното миналото и недостижимото бъдеще.

— Кораловите рифове, петната, изследването... да видим — постара се да се съсредоточи върху задачата и да прогони от съзнанието си мъжа с яркозелени очи и слънчева коса. Прехвърли папките, които Антеа бе струпала на бюрото ѝ. — Нефтеното замърсяване... ядивни риби от... а, ето го.

Стив взе папката, прочете резюмето, което Манди бе прикачила и се усмихна.

— Представа нямам защо през последната година кри светлината под зелев лист, малката.

— Имаше предвид под кошницата. Под зелевите листа можеш да откриеш само деца.

— Знаех си, че има причина да мразя градинарството. Благодаря — рече Стив, размаха папката и излезе.

Манди се извърна към другите документи. „Деца на нашите деца“ може би от време на време се нуждаеше от специалист по моретата, ала в момента нямаше голяма необходимост. Правеше по някое научно резюме, даваше по някой съвет, категорично се обяви против късогледата схема за превръщане на негодните за ядене морски обитатели в тор за износ.

Да, имаше подобна работа за Манди в „Деца на нашите деца“, но бъдещето ѝ беше другаде. Никой не съзнаваше този факт по-добре от нея. Трябваше да замине, преди бременността ѝ да започне да личи. Антеа веднага щеше да разбере, че Сътър е бащата. А щом Антеа знаеше нещо, Сътър щеше да го научи в мига, в който се измъкнеше от каменната ера на австралийската пустош в сезона на мусоните. При първия телефонен разговор Сътър щеше да разбере, че ваканционната афера внезапно е прехвърлила границите на споразумението.

Щеше да е бесен, и то напълно основателно.

Манди нямаше да позволи това да се случи. Сътър ѝ бе дал твърде много. Нямаше да престъпи обещанието си и да го държи отговорен за детето, което той никога не бе желал. Беше ѝ казал, че не може да я предпази и тя бе отвърнала, че всичко е наред. Бе го изрекла съвсем сериозно. Бременността бе неин избор, нейна отговорност, нейна радост. Не искаше Сътър да изпитва вина или гняв, да се чувства предател. Всеки от тях бе постигнал желанието си. Просто ваканционна афера между зрели хора.

А почивката бе свършила.

Дори Манди да не беше бременна, нямаше да витае около „Деца на нашите деца“ като призрака на ваканционното минало. Беше чула достатъчно клюки по време на работата си за „Деца на нашите деца“, за да знае, че щом Сътър приключеше с някоя жена, той наистина го правеше. Беше му обещала всичко да мине без скандали и сълзи, без никакво обвързване. Единственият начин да спази това обещание бе да замине, преди той да се е върнал. Просто не можеше да се изправи срещу него, когато влезеше в кабинета и ѝ кимнеше служебно, както правеше с всички служители на фондацията, нито пък можеше да издържи да го види и да не го докосне.

Можеше да понесе много неща, но не и това. Не и това.

Единственото нещо, което я задържаше в момента в „Деца на нашите деца“ бе надеждата, че Сътър страдаше за нея толкова много, колкото и тя за него, мисълта, че той щеше да се обади от Австралия и да ѝ каже, че не може да спи, защото я желае, че не може да гледа залеза, без да си спомни за нея, не може да вкуси морето, без да вкуси нея, не може да си поеме дъх, без да си спомни как се бе чувствал, когато бе напълно спял с нея...

Той я преследваше.

С леко треперещи пръсти Манди посегна към друг доклад. Прочете го набързо, нахвърля бележки, опита се да не мисли за нищо друго, освен за напечатаните думи на страницата пред себе си. Успя дотолкова, че телефонът трябваше да иззвъни четири пъти, преди да привлече вниманието ѝ. Щом вдигна слушалката, машинално погледна часовника. Минаваше шест. Смътно си спомни, че бе казала довиждане на Стив и останалите, когато си бяха тръгнали.

— „Деца на нашите деца“ — машинално изрече Манди в слушалката, гласът ѝ звучеше странно, тъй като не бе промълвила и дума през последните няколко часа.

От другата страна на линията се дочуха далечни разговори и съобщение по високоговорител, което Манди не успя да разбере. Човекът, който се обаждаше изруга и произнесе високо:

— Сътър е. Дайте ми Антеа.

За миг Манди си помисли, че се дави. Главата ѝ се замая, не можеше да си поеме въздух, тялото ѝ отмаля. Без да каже и дума, тя натисна бутона за задържане на разговора и позвъни в кабинета на Антеа.

— Да?

— Сътър. Първа линия — рече Манди, стараяйки се да залази гласа си напълно спокоен.

— Чудесно! Как е той? Прибира ли се? Свършил ли е работата?

— Не каза.

Настъпи мълчание, докато Антеа осъзнае безизразния глас на Манди.

— Благодаря ти, мила. Не си тръгвай още, ако нямаш нищо против. Той може...

Ала Манди вече бе затворила. Взря се в бюрото си, без да го вижда. Имаше две възможно обяснения. Едното бе, че Сътър не е

познал гласа ѝ. Другото — че нямаше желание да говори с нея. Нито едно от двете не беше успокоително.

При него се чуваше доста шум. Може би затова не е познал гласа ми. Сигурно е изтощен и гладен, там беше шумно и няма как да е познал гласа ми, не сме разменили и двайсет думи по телефона. Но Антеа ще му каже, че съм тук и тогава той...

Манди не осъзнаваше какво прави, докато бравата за кабинета на Антеа не се озова в ръката ѝ. Безшумно отвори вратата, ала не пристъпи в стаята. Антеа бе с гръб към нея.

— Мило момче, сърцето ми е с теб. Не мога да си представя да хапна гущер веднъж, какво остава в продължение на три седмици. А пиявиците... — мълчание. — Да, разбирам, че по-скоро пиявиците те ядат, вместо да е обратното — мълчание. — Два дни? Чудесно. Ще пратя Ман... някой да те вземе — пауза. — Не ставай глупав. Звучиш ужасно. Съвсем разумно е някой да те вземе от летището. Кога се приземява самолетът ти? — пауза. — В отвратително настроение си — мълчание. — Има ли нещо за което искаш да се погрижа тук? Да предам някакви съобщения? — пауза. — Разбирам. Добре, тогава, ще поговорим след два дни. Опитай се да спиш през цялото време.

Мозъкът на Манди бе твърде парализиран, за да накара тялото ѝ да помръдне, преди да я разкрият. Все още стоеше на прага, когато Антеа се извърна и затвори телефона. Възрастната жена я изгледа съчувствено.

— Съжалявам, мила. Никога досега не съм чувала Сътър такъв, с изключение на онзи път, когато го измъкнахме от затвора в онази забутана страна. Няма да допусне никого до себе си. Мрази, когато е безпомощен.

— Да. Каза ми.

Антеа повдигна вежди.

— Така ли? Колко странно. С никого не е говорил за това.

— Опита се да ми помогне да не се чувствам такава голяма страхливка, задето изпитвах ужас от водата, това е всичко — рече Манди и се извърна.

— Манди? Добре ли си, миличка?

Тя спря и отново се извърна към Антеа.

— Не се тревожи за мен — рече с леко напрегнат глас. — Аз умея да оцелявам.

— Манди — колебливо промълви Антеа, — разбираш ли, че Сътър не е имал намерение да бъде жесток? Той просто... няма доверие на жените. Дай му време. Ще осъзнае, че си различна, че може да ти се довери.

Манди несъзнателно покри с ръце утробата си, където растеше нов живот, една тайна, която не можеше да бъде скрита.

— Не — отвърна. — Ще реши, че не съм по-различна от другите — зърна тревогата по лицето на Антеа и тихо добави: — Не бъди нещастна заради мен. Сътър ми даде много повече, отколкото получи. Не съжалявам за нищо. За абсолютно нищо — отново се обърна. — По-добре побързай. След половин час трябва да си на коктейл. Нямаш и минута за губене при това натоварено движение в центъра. Ще заключа след теб.

Манди остана да работи дълго след като Антеа си тръгна. Подреждаше и систематизираше научните доклади, докато на бюрото ѝ не остана нищо важно. Накрая измъкна чист лист хартия, взе една химикалка, ала осъзна, че има да каже твърде малко. Или пък твърде много. Най-сетне написа две думи, прикрепи листа към снимката и ги остави на бюрото на Антеа.

След това на Манди не ѝ оставаше нищо друго, освен да отиде до апартамента си и да си стегне багажа. С малко късмет щеше да е доста далеч, преди самолетът на Сътър да се е приземил.

Сътър се подпря на умивалника в чакалнята на летището и наплиска лицето си със студена вода. Беше освежаващо, ала не бе като осем часа сън. И все пак това бе единственото, с което разполагаше, затова плисна още вода върху косата и кожата си, опита се да прогони умората от последните две седмици. Не бе спал повече от няколко часа на нощ, и когато спеше, сънуваше, че прегръща грациозна русалка със златисти очи, потапя се в нейната красота, а после тя се отдръпва от него, започва да плува все по-бързо и по-бързо и изчезва, а той остава изтощен и самотен в студеното среднощно море.

Погледна в огледалото и направи гримаса. Набола брада и тъмни кръгове под очите, разрошена коса, ядно стиснати устни. Бе прекарал доста време по този начин през последните няколко седмици. Ядосан. Не беше сигурен защо, ала подозираше, че е извършил нещо много

глупаво и непоправимо. Проблемът беше, че не можеше да реши дали глупостта се изразяваше в скъсването с Манди или нежеланието му да приключи връзката.

Сътър нетърпеливо изруга, грабна багажа си и взе такси. Съзнаваше, че трябва да си отиде в къщи; да поспи един ден, да си вземе душ, да хапне, да спи; а после може би, просто може би, ще се почувства отново пълноценен вместо само наполовина буден, наполовина жив, лишен от другата си половина, загубен и самотен в среднощното море.

Таксито остави Сътър пред административната сграда на „Деца на нашите деца“. Той взе асансьора, бутна нетърпеливо вратата на офиса и пристъпи във фойето. На рецепцията имаше ново момиче. Тя понечи да попита Сътър дали може да му помогне, ала той само махна с ръка, преди да е успяла да изрече и две думи. Друга странна жена седеше на бюрото на Манди, Сътър дори не се поколеба. Отиде в кабинета на Антеа, отвори вратата и я затръшна зад гърба си.

— Къде е тя? — попита рязко.

— Добре дошъл у дома, Сътър — отвърна Антеа и го изгледа леко враждебно. — Изглеждаш като възкръснал мъртвец.

— Къде е тя.

— Коя?

— Много добре знаеш кого имам предвид — озъби се Сътър. — Къде е Манди!

— Не зная.

— Болна ли е?

— Не зная.

— Защо не е на работа?

— Аз...

— Не зная — бясно я прекъсна Сътър и довърши изречението й. — Какво знаеш, скъпа ми лельо?

— Много неща, скъпо момче — измърка Антеа. — Има ли някоя точно определена област, която би желал да изследваш?

— Не ме дразни, Антеа. Не съм в настроение за това.

Антеа повдигна вежди, ала рече само:

— Когато дойдох на работа вчера сутринта, на бюрото й имаше бележка и това. — Тя му подаде бележката и снимката.

На бележката пишеше само: „Благодаря ти“. Дъхът на Сътър изсвистя през зъбите му, когато зърна снимката, никога не бе виждал така озарена жена... нито пък мъж, толкова доволен от живота.

— Продължавай — рече Сътър, опитвайки да овладее гнева към себе си, живота и жената, която бе обещала чиста необвързваща афера.

Ала бе излъгала. Преследваше го.

— Това е всичко — отвърна Антеа. — Връзва се идеално, не мислиш ли? Както казват хората, една снимка струва повече от хиляда думи.

Сътър съзнаваше, че леля му отново пуска стръв, ала това вече нямаше значение. От значение бе единствено да се добере до Манди и да я научи...

На какво? Какво искаше да знае тя? Как можеше да я научи на нещо, което сам не знаеше?

— Нямахте нищо друго, никакво съобщение за мен? — попита Сътър.

— Ти очакваше ли такава?

— Дори не е подала предизвестие? Просто е напуснала? Такава неблагодарност...

— Да — съгласи се Антеа. — Наистина е изключително неблагодарно от страна на една жена да си тръгне, преди да си приключил с нея. Накъде е тръгнало това младо поколение, щом едно момиче не изчаква любовника си, за да сложи край на връзката? Толкова нетърпеливо, за да продължи живота си. Няма време за всички подробности. Никакво чувство за пропорция. И то след всичко, което си й обещал.

— Не съм обещал на Манди абсолютно нищо — натърти Сътър.

— Когато един мъж признае любовта си на една жена съществуват...

— Не съм споменавал абсолютно нищо за любов! — рязко я прекъсна той.

— В такъв случай, скъпо момче, от какво, за Бога, се оплакваш? Насладил си й се, отдръпнал си се и сега нея я няма.

Сътър затвори очи, изпълнен с такава ярост, каквато едва успяваше да понесе. Изруга ледено, не му бяха останали дори думи, само лед.

— Къде отиде?

Антеа трепна, срещнала дивите от ярост очи на племенника си.
— Няма защо да ѝ се ядосваш — изтъкна тя. — Просто направи това, което всяка...

— Къде отиде?

Антеа внимателно прецени тона на племенника си и се отказа от всякакви опити за примамки или вразумяване.

— Не зная къде е Манди.

— Къде ще изпратиш чека за заплатата ѝ?

— Няма как да го изпратя. Деймън, повярвай ми, не зная къде е!

— Обади се в апартамента ѝ!

— Направих го. Телефонът е изключен. Апартаментът е празен.

Сътър поклати глава, макар да усещаше как истината забива ледените си пръсти в него.

— Пощенската станция.

— Не е оставила адрес за препращане на пощата — Антеа се поколеба, сетне добави тихо: — Скъсала е съвсем чисто, Деймън. Дори е измъкнала заявлението си за работа от папката. Не разполагаме с никакви предишни адреси, никакви имена на членове от семейството, нищо. Сякаш никога не е прекрачвала прага на „Деца на нашите деца“.

— Господи! Как ли ме мрази!

— Тя те обичаше — безизразно рече Антеа. — Тя те обичаше, а ти дори не говори с нея, когато се обади от Австралия. Защо?

— Едва чувах собствените си мисли. Не разбрах, че е била тя, а после беше твърде късно. И какво трябваше да ѝ кажа? — остро попита Сътър. — Че не мога да спя, защото я желая? Че не мога да помириша морето, без да си спомня какво е да заспя, притиснал я в обятията си? Че не мога да погледна жена, без да видя в съзнанието си Манди, да вкуся Манди, да изпитам нужда да бъда с нея, докато ми се стори, че смъртта е много по-лека, отколкото животът без нея? Какво можех да ѝ кажа, Антеа? Няма думи, с които да може да се опише адът, през който преминавам!

— Опитай с „обичам те“.

Думите се забиха като нож в сърцето на Сътър. Той се извърна, не каза нищо, защото единствените думи, които имаха значение, бяха вече изречените.

Манди бе заминала.

Ноемврийските дъждовни бури връхлитаха Северна Калифорния, носеха хлад с всяка сива капка. Заливът Монтерей бе пуст, виждаха се само раздразнени чайки и самотна фигура, разхождаща се по каменистия бряг, която спираше от време на време, за да вдигне късче морски живот, пленено от падащата вода. Вятърът внезапно задуха, надипли морето и се втурна към земята с продължителен стон.

Манди потръпна и вдигна яката на карирания анорак, който бе купила от разпродажба. Беше твърде голям, ала дебелината вълна спираше вятъра и ярките червени карета изглеждаха весело на фона на оголената от зимата земя. Облечен с пуловер, шал и високи рибарски ботуши, аноракът я топлеше по време на дългите ѝ разходки около залива.

Но бе дошло време да се връща в малката къщичка на брега, която поддържаше, вместо да плаща наем. Скоро щеше да се стъмни. Не искаше да рискува да се спъне или да падне върху скалите. Не искаше да излага на опасност бебето, което растеше в нея. Не че имаше причина за тревога — лекарят я бе уверил, че бременността ѝ протича напълно нормално.

Търсейки ключа в джоба си, навела глава срещу вятъра, Манди нямаше представа, че на предните ѝ стъпала има човек, докато не се блъсна в солидна стена от плът.

— Какво... — тя вдигна глава и ахна. — Сътър! Какво правиш тук?

— Премръзвам, докато те чакам.

— Как ме намери?

— В телефонния указател под името доктор Саманта Блайт-Камерън, същото, с което си подписала проучването, което направи за „Деца на нашите деца“.

Той взе ключа от ръката ѝ, отвори вратата и побутна младата жена пред себе си, сетне затръшна вратата с пета. След студа навън, вътре атмосферата бе почти тропическа.

— Сътър, какво...

— По-късно — прекъсна я той и обхвана лицето ѝ със студените си длани. — Първо аз самият искам няколко отговора.

Манди усети топлината от дъха на Сътър, почувства езика му между устните си, вкуси го и светът около нея изчезна. Тихо изстена и обви ръце около врата му. Нямаше представа дали е реален или излязъл от съня ѝ, знаеше само, че трябва да го вкуси, да почувства силата и топлината му, да усети, че отново е жива заедно с него.

Сътър очакваше Манди да се бори, да избяга или да застине неподвижно, но не и да откликне така страстно. Повдигна я леко и я притисна към себе си, ала дори това не бе достатъчно. Трябваше да почувства косата ѝ, кожата ѝ, да вкуси топлината ѝ, страстта ѝ, ала където и да се плъзнаха ръцете му, откриваха само плат.

— Господи, загърната си в повече пластове от кутийка с изненада — промълви той.

Нетърпеливо махна шала ѝ, целуна и леко захапа устните ѝ, най-сетне зарови пръсти в топлата ѝ коса, изстена от удоволствие, като си спомни коприната и уханието ѝ. Отново впи устни в нейните, вкуси я с бавна, ритмична интимност, която я подлуди.

Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му, опитвайки се да почувстват силното му тяло през якето. По-скоро случайно, отколкото умишлено, пръстите ѝ напипаха ципа на якето и го разтвориха. Тя го дръпна настрана и плъзна ръце под него, усети топлината му и стегнатите мускули. Ноктите ѝ се забиха в гърба му и се плъзнаха надолу към хълбоците. Той потръпна неудържимо. Без да откъсва устни от нейните, разтвори копчетата на анорака, ала се натъкна на жилетката ѝ. Измъкна я от колана и плъзна ръце под пуловера ѝ.

Докосването на хладните му пръсти я накара да се задъха от удоволствие. Когато палците му потъркаха зърната, тя изстена, усетила по тялото ѝ да се разлива топлина. Ръцете ѝ се плъзнаха по възбудената му плът и в следващия миг тя се озова легнала върху канапето, притисната към тялото на Сътър, изгарящо в агонията на желанието. Той се претърколи настрана и опита да се овладее.

— Съжалявам — промълви дрезгаво. — Имах намерение само да те целуна, да видя дали е поне наполовина толкова хубаво, колкото в спомените ми — прокара ръка по челото си и потръпна. — Беше два пъти по-хубаво. Три пъти. Четири — изведнъж се подпря на лакът и рече гневно: — Няма достатъчно числа, достатъчно думи. Ти си огън в тялото ми, в съзнанието ми, в душата ми. И ме напусна.

Манди докосна лицето му с треперещи пръсти.

— Такова беше желанието ти — прошепна. — Нямахте да ме докоснеш след онзи първи път, ако не ти бях обещала никакво обвързване, никакви сълзи, просто ваканционна афера. Единственият начин да спазя обещанието си, беше да не те видя повече. Затова... заминах.

— Промених решението си. Искам те, Манди.

Красивата ѝ тъжна усмивка прониза страстта и гнева на Сътър и докосна страха, който се спотайваше отдолу. Преди тя да заговори, той осъзна, че му се изплъзва, отдръпва се като златната русалка от тревожните му сънища.

— Не — рязко рече той и я задържа на място. — По дяволите, ти ме желаеш така силно, както и аз теб. Не се опитвай да го отречеш, Манди. Усещам страстта ти!

Тя затвори очи за миг, неспособна да се изправи срещу страха, който я преследваше откакто бе разбрала, че е бременна. Искаше да запомни Сътър с горяща в очите му страст, а не изпълнен с отвращение към жената, която не бе спазила обещанието си. Ала бе научила, че бягството от страха просто не върши работа. Бе опитала да избяга от този миг, ала той я бе застигнал въпреки всичко. Бавно отвори очи и се взря в мъжа, когото обичаше.

— Да — отвърна тихо. — Искам те. Ако това има някакво значение, ще те желая до сетния си час.

— Ако има някакво значение? — повтори Сътър. — Разбира се, че има значение! Какво говориш, по дяволите?

— Бременна съм.

Сътър застина напълно неподвижно.

— Какво?

— Бременна — изсъска Манди, ядосана, че трябва да обяснява очевидното. — Като очаквам благословеното събитие, ям за двама. А, ето че ти проблесна.

Макар да присви очи, той не можа да скрие завладелите го чувства.

— Каза ми...

— Казах ти, че не може да има такова нещо като нежелана бременност за мен — прекъсна го Манди, изпълнена с желание да приключи това по-бързо, за да може да се отдръпне и да бъде на спокойствие раните си. — Това беше самата истина. Искам това дете!

— Носиш моето дете — промълви той.

Манди понечи да го попита дали храни някакви съмнения относно бащинството, когато усети, че топлата му ръка ласкаво се плъзга по корема ѝ и способността да говори я напусна.

— Моето дете — прошепна той.

Прехапала устни, неспособна да сдържи сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, Манди проследи как гневът на Сътър бе заменен от благоговение.

— Всичко... нормално ли е? — колебливо попита той. — Добре ли си? А бебето?

— Всичко е наред — отвърна Манди. — Лекарят ми каза, че не може да съм по-здрава.

Без да каже нищо, Сътър свали ботушите и чорапите на Манди. Сетне ръцете му се плъзнаха към колана на джинсите, ала внезапно застинаха, сякаш той изведнъж осъзна какво прави.

— Може ли? — попита дрезгаво. — Искам да видя.

Тя кимна.

Сътър много нежно плъзна джинсите и бельото ѝ надолу по краката. Кожата на корема ѝ беше топла, все още с тен от островните дни и съвсем леко опъната от бременността. Младата жена потръпна и сподави вика си при лекото докосване на ръката му.

— Съжалявам — отдръпна се той. — Нямах намерение да ти причиня болка.

— Не си — отвърна Манди, хвана ръката му и я върна върху тялото си. — Просто... мечтаех да ме докоснеш така, да искаш бебето толкова силно, колкото го желая аз.

Сътър затвори очи и се постара да се овладее. Беше невъзможно. Думите ѝ го бяха трогнали неимоверно.

— Манди — прошепна, наведе се и целуна топлата кожа, която бе открил.

Опита се да каже още нещо, ала не можа, горещите му сълзи опариха кожата ѝ, когато той завъртя глава настрана, къпейки сетивата си в нея, поглъщайки присъствието ѝ, чувствайки как ръцете ѝ нежно галят косата му. Дълго време се чуваше само накъсаното им дишане.

Изведнъж Манди се изви под Сътър. Ръцете му се стегнаха около талията ѝ, не му се искаше да я пуска от прегръдките си.

— Манди?

— Има и други промени — прошепна тя и захвърли настрана дрехите си. — Не искаш ли да видиш и тях?

На Сътър му секна дъхът, когато вдигна глава и зърна Манди съвсем гола, на устните ѝ трептеше усмивка, златистите ѝ очи блестяха от щастие и сълзи. Без да откъсва поглед от нея, той свали собствените си дрехи, докато между телата им не остана нищо. Едва тогава се наведе към нея и се предаде на дивото и странно нежно желание, което го изгаряше.

Гърдите ѝ бяха напрегнати и златисти, зърната — по-тъмни, отколкото Сътър ги помнеше, по-наleti и се втвърдяваха при най-лекото докосване на езика му. Едва сдържаше нуждата си, ала ласките му бяха невероятно нежни и изпълнени с благоговение. Много бавно се надигна и се взря в нея, за да не пропусне нищо от красотата ѝ.

— Сега разбирам защо някои цивилизации боготворят женската фигура — промълви дрезгаво Сътър и нежно погали Манди от косата до стъпалата, изпълнен с обожание към женствеността ѝ. — Всъщност те боготворят живота — ръката му спря на корема ѝ и той се наведе да целуне гърдите, които един ден щяха да хранят детето му.

— Половината от този живот е подарък от теб — прошепна Манди.

— Мозъкът ми знае това — отвърна Сътър, целуна зърната, вкуси ги, накара я да потръпне. — Емоциите ми обаче са доста първични. Виждам как животът те изпълва, Манди. Винаги съм го виждал у теб, живот, който е горещ и сладък, див и чист и искам да се потопя в това свещено езеро, да взема част от твоя живот в мен, дори когато му се отдавам.

Манди прошепна името му, пръстите ѝ обхванаха възбудената му плът. Силната тръпка, която го разтърси я накара да се почувства така, сякаш държеше светкавица. Тялото ѝ откликна мигновено, когато пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ да я погалят.

— Има ли още нещо, което трябва да знам, преди да се оженим? — попита Сътър и се усмихна на Манди.

— Бебето расте толкова бързо...

Нежната му ласка я лиши от способността да говори.

— Да? — насърчи я Сътър.

— Лекарят... говори... за близнаци — притисна се тя към ръката му, търсейки по-пълно сливане.

— Близнаци! — щастливо се разсмя Сътър. — Близнаци! Господи! — той целуна корема, в който може би растеше не едно, а две негови деца. — Някакви други чудеса, които пазиш в тайна?

— Само че те обичам.

Тялото му застина, сетне той внимателно издиша.

— Обичам те, Манди. Сигурно съм те обикнал от мига, в който те свалих от онзи самолет. Ето защо не можех да ти се наситя, без значение колко пъти се любехме — докато говореше, той целуваше корема ѝ, гърдите, шията, треперещите ѝ устни, вдъхваше думите в кожата ѝ, докато бавно сля тялото си с нейното. — Ти си моят живот, а аз не го знаех, докато не замина. Но сега съм наясно, че ще прекарам живота си, обичайки те.

Манди понечи да му каже, че тя го обича по същия начин, ала той вече се движеше в нея, открадваше мислите ѝ, дъха ѝ, думите. Тя с вик му се отдаде и в същия момент го прие, следвайки ритъма му, светкавица премина между телата им, предизвиквайки дъжд от екстаз от дълбините на любовта им, докато двамата не можеха да понесат нищо повече и заспаха дълбоко, прегърнати.

След шест месеца Манди роди първо син и после дъщеря в нежните любящи ръце на Сътър. По-късно, докато слагаше всяко бебе да суче от гърдите ѝ, тя се усмихна, заплака и прошепна любовта си на мъжа, който ѝ бе върнал двойно това, което морето ѝ бе отнело навремето.

Когато бебето се заситиха с мляко и любов и заспаха, Сътър ги сложи в люлките до леглото, преди да легне до жената, която обичаше. Взе я в обятията си и тя се притисна към него. Заспаха така, както щяха да живеят винаги, тяло до тяло, дъх до дъх, любов до любов, едно цяло.

Издание:

Елизабет Лоуел. Магията на тропика

ИК „Колумбина прес“ ООД, София, 2002

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-049-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.